

Fremsat den 8. oktober 2003 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag til folketingsbeslutning

om indgåelse af aftale mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund

Folketinget meddeler sit samtykke til, at økonomi- og erhvervsministeren på statens vegne indgår aftale med A.P. Møller – Mærsk A/S og Mærsk olie og Gas AS om fortsættelse af virksomheden i henhold til eneretsbevillingen til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund frem til og med 8. juli 2042.

Bemærkninger til forslaget

I forbindelse med Folketingets forespørgselsdebat den 20. februar 2003 om beskatningen af olie- og gasressourcerne i Nordsøen blev følgende tekst vedtaget (V 54):

»Folketinget opfordrer regeringen til, inden den 1. oktober 2003, i en redegørelse til Folketinget at fremlægge de muligheder, der er for – på en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig og afbalanceret måde – at sikre, at staten får en større andel af værdierne i forbindelse med den nuværende og fremtidige udnyttelse af olie- og gasressourcerne i Nordsøen.

Det forudsættes herunder, at der samtidig kan ske en drøftelse med bevillingshaverne af de koncessioner, der udløber i 2012, med henblik på en mulig forlængelse.

På denne baggrund har økonomi- og erhvervsministeren haft drøftelser med A.P. Møller – Mærsk A/S. Resultatet heraf fremgår af vedlagte aftale.

Hovedelementerne i aftalen er en ændring af fordelingen mellem staten og bevillingshaverne og deres partnere af værdierne fra aktiviteterne i Nordsøen, således at der sker en betydelig forøgelse af det statslige provenu både i den nuværende koncessionsperiode frem til 2012 og i perioden fra 2012 og til 2042 i forhold til de nugældende regler. Samtidig videreføres bevillingen fra 2012 til 2042.

Ud over en række væsentlige ændringer i beskatningen fremgår det også af aftalen, at frem til 2012 etableres der overskudsdeling, hvor 20 pct. af overskuddet, udover selskabs- og kulbrinteskate, tilfalder staten og efter 2012 indgår staten som partner i DUC med en 20 pct. andel.

For en mere detaljeret gennemgang henvises til økonomi- og erhvervsministerens redegørelse, der er afgivet til Folketinget d. 7. oktober 2003.

**Aftale
mellem
økonomi- og erhvervsministeren
og
bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding
af kulbrinter i Danmarks undergrund**

Der er mellem økonomi- og erhvervsministeren på den ene side og A.P. Møller – Mærsk A/S og Mærsk Olie og Gas AS (bevillingshaverne) på den anden side, opnået enighed om fortsættelse af A.P. Møller – Mærsk's eneretsbevilling frem til og med 8. juli 2042 med nedenstående ændringer af eneretsbevilling til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund, jf. bekendtgørelse nr. 372 af 7. november 1963, med tilhørende protokoller og aftaler (herefter under ét benævnt "bevillingen"), der herefter er gældende som ændret.

Aftalen sigter mod at skabe stabile og langsigtede rammer for bevillingshavernes og deres partners efterforsknings- og indvindingsvirksomhed og samtidig sikre en robust fordeling mellem staten og bevillingshaverne og deres partnere af værdierne fra aktiviteterne i Nordsøen.

Aftalen har følgende indhold:

I. Fortsættelse af eneretsbevillingen frem til 2042

Fortsættelse af bevillingen meddeles til bevillingshaverne for perioden 1. januar 2004 til 8. juli 2042. Fra og med 9. juli 2012 indtræder staten som partner i DUC med en andel på 20 pct., jf. afsnit IV.

Det nuværende arbejdsfællesskab mellem parterne i DUC kan fortsætte.

1962-bevillingens § 2, stk. 6, ajourføres, således at opretholdelse af produktion eller aktiviteter i øvrigt afgøres for hver enkelt produktions- eller injektionssystem eller delsystem på grundlag af, hvorvidt aktiviteterne kan finde sted på et både for samfundet og bevillingshaverne økonomisk forvarligt grundlag. I tilfælde af uenighed afgøres tvisten ved voldgift.

II. Areal

Bevillingen omfatter ret til fortsat efterforskning og indvinding af kulbrinter på de arealer, den nuværende eneretsbevilling omfatter pr. 31. december 2003. De nuværende aftaler om tilbagelevering af areal opretholdes, bortset fra tilbageleveringen i 2012. Bevillingen vil således pr. 9. juli 2012 omfatte alle de arealer, som i henhold til 1962-bevillingen er til rådighed på dette tidspunkt.

I det omfang felterne i det sammenhængende område endnu ikke er afgrænset, sker dette i forbindelse med arealtilbageleveringen i 2005.

Arealer, omfattet af bevillingen, tilbageleveres feltvis til staten, i den udstrækning produktionen indstilles, uanset om de tilhørende platforme, rørledninger m.v. fortsat skal være i drift. Tilbagele-

veringen skal dog kun ske, hvis dette kan gøres uden at have negativ betydning for bevillingshaverens fortsættende aktiviteter.

Bevillingshaverne skal fremover i tillæg til den årlige redegørelse til Energistyrelsen om den fremtidige produktion af olie og gas, angive planer for fremtidig nedlukning af felter.

Hvis bevillingshaverne ikke længere ønsker at drive en selvstændig platform, gruppe af platforme eller rørledningsanlæg, og bevillingshaverne efter en periode på 18 måneder (med mindre der godkendes forlængelser) ikke på forretningsmæssige vilkår har kunnet sælge denne eller disse anlæg med tilhørende rettigheder og forpligtelser, gælder reglerne for fjernelse. Ved uenighed afgøres tvister ved voldgift. Overdragelse af koncessionsmæssige rettigheder følger de derom gældende regler.

Hvis al produktion ophører inden 8. juli 2042, ophører bevillingen samtidig.

III. Arbejdsprogram, efterforskning og udbygning

Forpligtelserne til fortsat efterforskning fastsættes med udgangspunkt i 1981-aftalens bestemmelser herom. Det nuværende arbejdsprogram for efterforskningen fortsættes. Energistyrelsen godkender efter forhandling med bevillingshaverne med udgangspunkt i oplæg fra bevillingshaverne et arbejdsprogram for 6-års perioder. Arbejdsprogrammerne skal løbende hvert 3. år, fastsættes for den kommende 6-års periode.

Arbejdsprogrammet skal i henhold til god praksis omfatte de forpligtelser, bevillingshaverne skal opfylde over for myndighederne med hensyn til et fagmæssigt udført efterforskningsprogram, der sigter på at konstatere, om der findes udnyttelige forekomster af kulbrinter, idet der herved tages udgangspunkt i samfundets interesse i en effektiv efterforskningsindsats på et både for samfundet og bevillingshaverne økonomisk forsvarligt grundlag.

På tilsvarende vis skal bevillingshaverne på et både for samfundet og bevillingshaverne økonomisk forsvarligt grundlag bestræbe sig på fortsat at fremme indvindingen af olie og gas fra den danske del af Nordsøen, under anvendelse af den mest effektive teknologi og med løbende optimering af indvindingen.

Ved uenighed om arbejdets omfang eller indhold afgøres tvisten ved voldgift. Klager over tilsynsmyndighedens afgørelser i henhold til gældende lovgivning følger de almindelige forvaltningsmæssige regler.

IV. Statsdeltagelse

Fra 1. januar 2004 og frem til og med 8. juli 2012 betaler bevillingshaverne og deres partnere årligt et beløb til staten svarende til 20 pct. af overskuddet, jf. bilag 1 til denne aftale.

Fra og med den 9. juli 2012 deltager staten som partner i DUC og staten overtager en andel på 20 pct. af anlæggene (platforme, behandlingsanlæg, rørledninger m.v.). Staten overtager ikke en andel af likvide midler i DUC. Staten overtager ikke gæld, bortset fra normale driftskreditter.

Staten betaler ikke for overtagelsen. Overtagelsen udløser ikke skattemæssig fortjeneste eller tab hos bevillingshaverne og deres partnere. Bevillingshaverne og deres partnere beholder 80 pct. af saldi for skattemæssige afskrivninger på anlæg og 80 pct. af andre skattemæssige værdier af aktiver og passiver, som staten overtager en andel af. Uudnyttede skattemæssige underskud og grundlaget for beregning af kulbrintefradrag reduceres ikke som følge af statslig deltagelse.

Staten deltager i rettigheder og forpligtelser i forhold til sin 20 pct. andel fra og med 9. juli 2012,

herunder med 20 pct. i alle udgifter inkl. nye investeringer, driftsudgifter, fjernelsesomkostninger etc. og modtager sin andel af den producerede olie og gas.

Frem til den 9. juli 2012 har A.P. Møller - Mærsk meddelt, at den eksisterende Joint Operating Agreement - JOA - mellem DUC-partnerne opretholdes. Med virkning fra 9. juli 2012 udformes en opdateret JOA om parternes indbyrdes forhold. På samme tidspunkt indtræder staten i Operating Committee (OPCOM), deltager i tekniske møder i DUC og modtager samme rapporter, planer og anden dokumentation, som de øvrige partnere.

V. Andre økonomiske vilkår

Regeringen vil søge gennemført nedenstående ændringer i kulbrintebeskatningen, der skal omfatte denne og nye tilladelser. Bevillingshaverne er bekendt med og accepterer, at der med virkning for denne aftale vil blive indført sådanne ændringer i kulbrinteskatteloven.

- Fra og med indkomståret 2004 nedsættes kulbrintefradraget til 5 pct. i 6 år i stedet for 25 pct. i 10 år. For investeringer afholdt inden 1. januar 2004 nedsættes kulbrintefradraget med virkning fra 1. januar 2004 fra 25 pct. til 10 pct. årligt. Fradragsretten bortfalder, når investeringen er 10 år gammel.
- Feltbeskatningen ophæves fra og med indkomståret 2004. Udnyttede feltunderskud opgøres ved udgangen af indkomståret 2003 og fradrages med 2,5 pct. i hvert af årene 2004-2005 og 6 pct. i hvert af årene 2006-2016 (begge år inklusive). De resterende 29 pct. kan ikke fradrages. Det er en forudsætning, at bevillingshaverne og deres partnere foretager maksimale skattemæssige afskrivninger for indkomståret 2003. De nævnte underskud fortabes ikke for en DUC-partner, som er modtagende selskab i en skattefri omstrukturering efter fusionsskattelovens regler.
- Den særlige pay-back regel i kulbrinteskattelovens § 17 ophæves fra 1. januar 2004. Anmodninger om dispensation fra pay back-reglerne vedrørende investeringer før 1. januar 2004 vil blive afgjort efter gældende praksis.
- Rørledningsafgiften modregnes i kulbrinteskatten fra 1. januar 2004 og ikke i indkomstgrundlaget for hverken kulbrinteskatten eller selskabsskatten. Ikke udnyttede fradrag i ét år kan fremføres til efterfølgende år.
- Kulbrinteskattesatsen nedsættes fra 70 pct. til 52 pct.

I kulbrinteskatteloven indsættes endvidere bestemmelser om en carry back-ordning. Fjernelsesomkostninger fradrages i det år, de afholdes. Såfremt der ikke er tilstrækkelig positiv kulbrinteindkomst til fuld udnyttelse af fradraget, når produktion i henhold til bevillingen er ophørt, refunderer staten skatteværdien af det udnyttede fradrag. Det refunderede beløb kan dog ikke overstige den akkumulerede kulbrinteskattebetaling minus beløb tidligere refunderet vedrørende fjernelser under samme ordning.

Parterne er herudover enige om, at:

Bestemmelsen vedrørende betaling af royalty i § 10, stk. 1, i 1962-bevillingen, ophæves pr. 1. januar 2004.

Rørledningsafgiften i henhold til 1981-aftalen ophæves med virkning fra 9. juli 2012.

Denne aftale berører ikke de forhold om overvæltning af afgifter på naturgas, som er aftalt imellem DUC-partnerne og DONG. Dog erklærer bevillingshaverne og deres partnere, at eventuelle muligheder for overvæltning som følge af denne aftale og lovgivning i tilknytning hertil ikke vil blive anvendt overfor DONG. Hvis DONG ønsker at udnytte eventuelle muligheder for overvæltning på DUC-selskaberne, tilpasses aftalen, så den økonomiske balance mellem parterne opretholdes.

VI. Andet

Det aftales, at DUC-selskaberne kompenseres for virkningerne af ændringer i eksisterende eller af nye love og andre regler, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen. Kompensationen fastsættes med henblik på, at den økonomiske balance mellem staten og bevillingshaverne og deres partnere genoprettes, og kan maksimalt udgøre den nettofordel, som staten opnår ved denne aftale.¹

Eventuel uenighed herom afgøres ved voldgift.

Statens almindelige beskatningsret berøres ikke af denne bestemmelse.

Bevillingshaverne skal i øvrigt behandles på en objektiv og ikke-diskriminerende måde.

Regeringen vil hurtigst muligt fremsætte forslag i Folketinget til de nødvendige lovændringer samt gennemføre de tilpasninger af regelgrundlaget, som nærværende aftale nødvendiggør.

Det er en forudsætning for aftalens indgåelse, at regeringen opnår den fornødne tilslutning fra Folketinget og Folketingets Enerkipolitiske Udvalg, og herunder får gennemført de nødvendige og forudsatte lovændringer.

Det er endvidere fra statens side en forudsætning for indgåelse af aftalen, at den nye bevilling ikke giver anledning til indsigelser fra EU-Kommissionen.

A.P. Møller – Mærsk tager forbehold for bestyrelsesgodkendelser.

Parterne forudsætter, at udmøntningen af denne aftale i love, bestemmelser og detaljerede aftaler, vil ske på en for begge parter tilfredsstillende måde i overensstemmelse med nærværende aftales bestemmelser. Herunder skal der inden nærværende aftale bliver endelig, opnås enighed om udformningen af den konkrete bevilling. Bevillingen tilpasses koncessionsdirektivets bestemmelser. Parterne bestræber sig på, at aftalens bestemmelser træder i kraft 1. januar 2004.

¹ Der udformes en detaljeret aftale om kompensationsbestemmelsen.

Bilag 1 til aftale af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund.

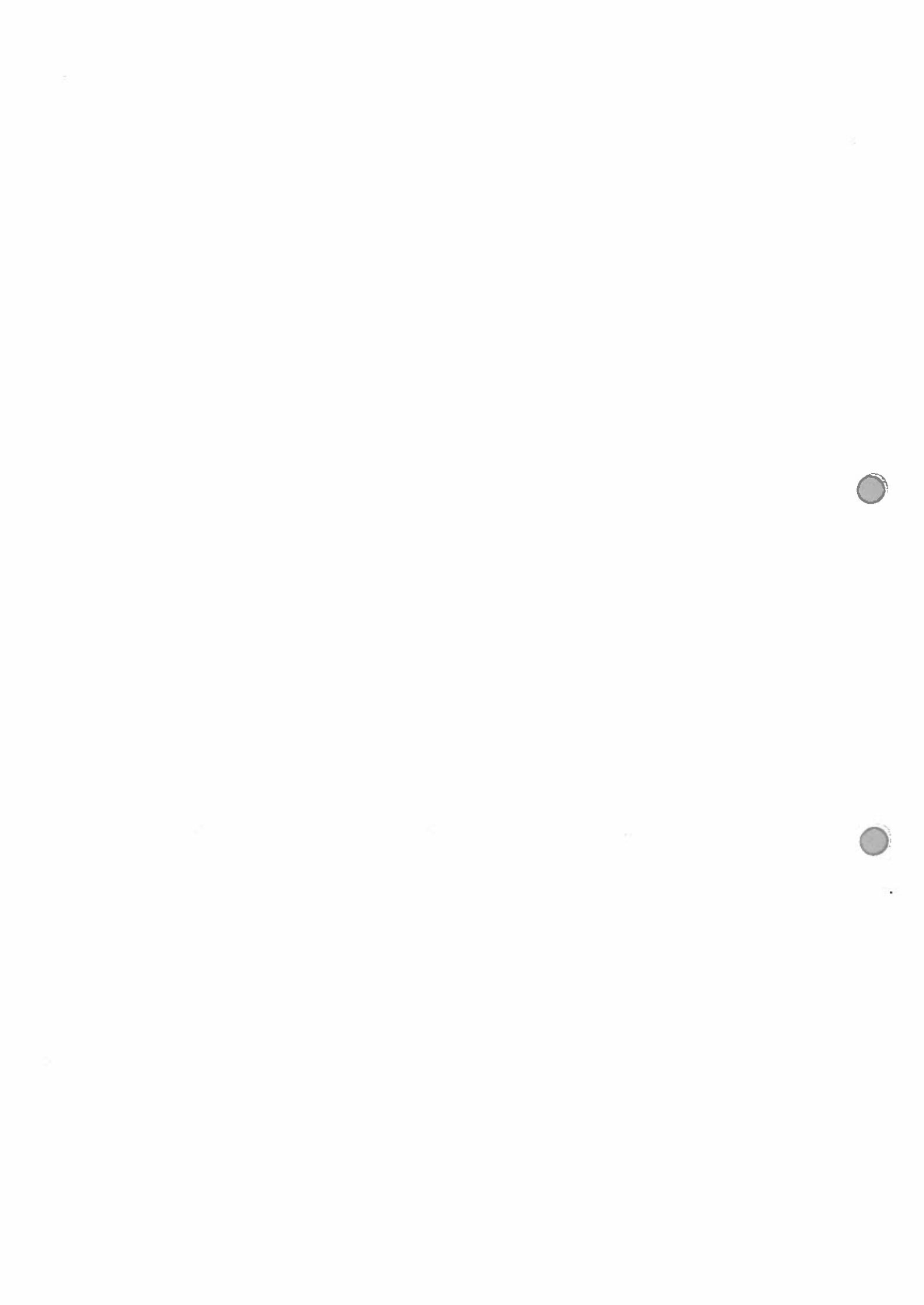
Om beregning af 20 pct. af overskuddet jf. afsnit IV Statsdeltagelse

Fra 1. januar 2004 og frem til og med 8. juli 2012 betaler bevillingshaverne og deres partnere årligt et beløb til staten svarende til 20 pct. af positiv skattepligtig indkomst opgjort i henhold til kulbrinteskattelovens kapitel 2 med tillæg af nettorenteudgifter (kan være både positive og negative). Ved opgørelse af beløbet tages ikke hensyn til, at overskudsandelen kan fradrages ved opgørelsen af skattepligtig indkomst hos bevillingshaverne og deres partnere. Overskudsandelen kan fradrages ved opgørelsen af grundlaget for selskabsskatten og kulbrinteskatten.

Beløbet betales a conto en gang årligt i november for det pågældende indkomstår, første gang den 1. november 2004. Beløbet skal svare til den forventede statslige overskudsandel for det pågældende indkomstår. Endelig afregning af overskudsandelen foretages på baggrund af skatteansættelsen. Hvis beregningsgrundlaget efterfølgende ændres, korrigeres overskudsandelen tilsvarende.

Eksempel på beregningen af overskudsandelen (OD)

1. Selskabsskattepligtig indkomst opgjort uden fradrag for OD	90	
2. Korrektion for fratrukne nettorenteudgifter	10	
3. Grundlag for beløbet (1+2)	100	
4. Beløbet (20 pct. af 3)		20
5. Selskabsskattepligtig indkomst opgjort med fradrag for OD (1-4)	70	
6. Selskabsskat (30 pct. af 5)		21

Referat af Folketingets 1. behandling af B 7 den 23. oktober 2003

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af aftale mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund. Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen). (Fremsat 8/10 2003).

Sammen med denne sag foretoges:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om udbud af retten til at efterforske og indvinde olie og gas i Nordsøen efter 2012. Af Anne Grete Holmsgaard (SF) m.fl. (Fremsat 21/10 2003).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Forhandlingen er åbnet, økonomi- og erhvervsministeren. Ja, det er økonomi- og erhvervsministeren, for vi behandler forslagene sammen, og derfor skal der svares på beslutningsforslaget.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det kan jo næppe komme som den store overraskelse, at regeringen ikke kan støtte det forslag til folketingsbeslutning, som SF har fremsat.

Med hensyn til regeringens forslag vil jeg gerne sige tak for en god debat i dag. Vi har haft en debat, og med det her beslutningsforslag håber regeringen selvfølgelig at få Folketingets opbakning til den aftale, der er indgået med

A.P. Møller. Jeg har også tidligere i dag tilkendegivet, at det er regeringens klare vurdering, at der er opnået en god og en solid aftale med A.P. Møller, og at aftalen indebærer, at der skabes stabile rammer for den fremtidige olieindvinding også på lang sigt. Det giver god samfundsøkonomisk mening. Ikke nok med at aftalen giver staten et markant højere provenu fremover, men med aftalen øges også det samlede overskud med i alt 27 mia. kr., en gevinst, vi ikke kan realisere, hvis der skal skiftes operatør i 2012.

I tilgift til den store samfundsøkonomiske gevinst sikrer vi med aftalen et meget sundere skattesystem, hvor skattegrundlaget udvides og kulbrinteskattesatsen sættes ned. Konkret indebærer aftalen som bekendt, og som vi også har drøftet tidligere i dag, en afskaffelse af det meget høje kulbrintefradrag på 250 pct. og en afskaffelse af bruttoafgifterne.

Kl. 13.25

Til gengæld får staten andel i overskuddet enten som overskudsdeling eller som statsdeltagelse, og der vil blive lejlighed til at drøfte aspekterne i sagen, ligesom Folketinget i forbindelse med behandlingen af de forslag til lovændringer, der skal gennemføres, vil få lov til at drøfte spørgsmålene i relation til regeringens aftale.

Man kunne jo gentage sin ordførertale gang efter gang. Jeg vil blot sige, at regeringen kan ikke støtte det fremsatte forslag fra SF.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kim Andersen.

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne have lov til at starte min ordførertale med at udtrykke tilfredshed med og anerkendelse af, at regeringen har valgt at lægge dette vigtige og vidtrækkende beslutningsforslag ned til behandling her i Folketingssalen.

Det er jo økonomi- og erhvervsministeren, der forhandler med koncessionshaverne, og det er regeringen, der på statens vegne indgår aftale med koncessionshaverne, bevillingshaverne. Men når regeringen har valgt at lægge sagen ned i salen som et beslutningsforslag, så er det jo naturligvis for at inddrage Folketinget, for at søge størst mulig politisk tilslutning og for at sikre sig, at denne langtrækkende og komplicerede sag får en grundig og seriøs behandling i Det Enerkipolitiske Udvalg, og at der bliver stillet de spørgsmål og bedt om de nødvendige analyser.

Det synes jeg er overordentlig tilfredsstillende. Det er udtryk for en fremstrakt hånd fra regeringens side, og det vil vi fra Venstre gerne kvittere for.

Om selve aftalen er der at sige, at det for Venstre at se er en overordentlig fornuftig og god og perspektivrig aftale. Den er god for begge parter, ikke kun for staten og det danske samfund, men også for bevillingshaverne. Sådan skal det også være med en ordentlig aftale. Hvis den skal holde, hvis ikke bare aftalens bogstaver, men også dens intentioner skal efterleves ud fra de bedste og ideelle ønsker, ja, så skal en sådan aftale naturligvis grundlæggende være god for begge parter. Det er den også.

Der er sådan set i den her forbindelse kun én ting, der kan ærgre mig en lille smule. Og det er, at det ikke lykkedes den tidligere SR-regering for 3 år siden at få lavet en tilsvarende eller lignende aftale. Så ville vi måske have haft en lidt mere optimeret udnyttelse af undergrunden på det seneste, og så ville det danske samfund have haft 7 mia. kr. mere til velfærdsydelser. Men det magtede den tidligere SR-regering ikke, sådan er det. Det kunne de ikke, og man skal ikke bruge livet på at ærgre sig.

For Venstre er det meget, meget vigtigt, at der med det forslag, der her er fremsat fra økonomi- og erhvervsministerens side, er sikret en langsigtet aftale, som tilskønner til en optimal udnyttelse af Danmarks olie- og gasreserver. Den er indgået ved frivillighed mellem ligeværdige, seriøse parter, og det er et betydningsfuldt element for at fastholde intentionen i aftalen.

Det er også vigtigt for den danske stat, at der er tillid til de aftaler, der indgås med staten, at der er vished for de vilkår, hvorunder man påtager sig store risici ved investering af milliardbeløb, i dette tilfælde i den danske undergrund.

KL. 13.30

Den netop indgåede aftale har til formål at optimere statens indtægter fra den samlede udvinding af kulbrinter i Nordsøen, ikke kun på kort sigt, men så sandelig også, hvilket vi lægger meget vægt på, på lang sigt. Derfor er et af de allervigtigste punkter i aftalen, at der nu er skabt sikkerhed for, hvem der skal stå for udvindingen af kulbrinter i den danske del af Nordsøen, også efter 2012.

Der er en række hovedelementer i aftalen, som her er til folketingsbeslutning. Som nævnt sikrer den en langsigtet investeringshorisont, og vi er ikke et sekund i tvivl om, at det er helt nødvendigt for at kunne foretage de risikobetonede investeringer i teknologiudvikling og i efterforskning, som der er brug for.

Vi lægger også vægt på, at vi kan fastholde et konstruktivt og seriøst samarbejde med et troværdigt selskab, som indtil i dag har opfyldt sine forpligtelser over for koncessionsaftalen på bedste måde set med vores briller, og som vi har tillid til også vil gøre det i fremtiden.

Fra 2004 og frem til 2012 får staten en overskudsdeling, 20 pct. af indtægterne fra Nordsøen, og det vil i denne periode være den næststørste indtægtskilde til staten efter selskabsskatten. Kulbrinteskatten sænkes fra de nuværende 70 pct. til 52 pct., og samtidig sker der en markant ændring af kulbrintefradraget, der reduceres fra de nuværende 250 pct. til 30 pct. Kulbrinteskatten har jo i virkeligheden været den mindst indbringende skat på grund af det høje fradrag. Faktisk har den kun givet et beskedent provenu i midten af 1980'erne, og efter 2012 vil det være den mest indbringende indtægt fra aktiviteterne i Nordsøen. Feltbeskatningen afskaffes. Den skat betød, at de enkelte felter blev beskattet separat. På grund af de høje fradrag i kulbrinteskatten var det nødvendigt at udregne udgifter og indtægter for hvert enkelt felt. Ved at ophæve feltbeskatningen kan produktionen gøres mere effektiv og fleksibel. Der skabes med de nye regler større incitament til at foretage risikobetonede investeringer i både nye felter og nye teknologier. Royalty har været pålagt værdien af den producerede olie. Den skat afskaffes. Skatten virker som en ekstra produktionsudgift. Ved at fjerne den, gøres det mere attraktivt at hente de marginale oliereserver op og igangsætte ny produktion i mindre attraktive områder. Rørledningsafgiften fjernes tilsvarende. Den virker ligesom royalty som en ekstra produktionsudgift med de ulemper, det medfører. Den modregnes indtil 2012 i kulbrinteskatten, hvorefter den helt afskaffes. Der er tale om en gennemgribende reformering af det skattesystem, der hidtil har reguleret statens indtægter fra aktiviteterne i Nordsøen, og det tror vi var på tide. Det er sket, så samfundet får mere ud af det, men samtidig sådan, at der er et incitament til at sætte ekstra damp på indvindingen fra Nordsøen, og det er positivt. Overskudsdelingen erstattes fra 2012 af en egentlig statsdeltagelse i DUC, og det vil så fortsætte det overskud, som vi frem til 2012 har fået fra overskudsdelingen. Der er tale om en grundlæggende regelforenkling, kan man sige, og en revision af beskatningsreglerne for aktiviteterne i Nordsøen, og de er her skabt med virkning fra 2004 og i frivillighed, sådan som det lå i opdraget fra den vedtagelse, der blev besluttet i Folketinget den 20. februar 2003. Det er ganske tilfredsstillende. Der er stadig væk ting, der skal afklares, som vi nævnte under den foregående debat omkring kompensationsreglerne, kapitel 6 i aftalen. Vi har tillid til, at den afklaring snarest vil finde sted.

KL. 13.35

Socialistisk Folkeparti har fremsat et beslutningsforslag, B 11, som behandles sammen med dette punkt, og det skal jeg knytte nogle kommentarer til.

Dette beslutningsforslag vil gennemføre en udbudsrunde fra 2012 af felterne i Nordsøen, og frem til 2012 vil man hæve samfundets provenu ved at regulere på skatterne.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg har undret mig såre over at læse Socialistisk Folkepartis beslutningsforslag, for det har jo et diametralt modsat indhold af det, som SF var med til at vedtage den 20. februar 2003 i det forslag til vedtagelse, der gik på, at man skulle give en redegørelse for, hvordan samfundet på en hensigtsmæssig og afbalanceret måde kunne sikre en større andel af værdierne, og som samtidig gav ministeren mandat til at føre drøftelser med bevillingshaverne af de koncessioner, der udløber i 2012. Vi kan ikke støtte det beslutningsforslag.

Men jeg vil gerne til slut sige tak for den tilslutning, som regeringens forslag om aftalen allerede har mødt fra partier i Folketinget. En særlig tak til Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre. Jeg håber, at kredsen af partier, der tilslutter sig aftalen, kan udvides i løbet af de kommende uger.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har hr. Morten Homann bedt om en kort bemærkning og derefter hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Jeg synes, at det indimellem kan være lidt fantastisk og lidt muntert at høre Venstre sno sig, når det drejer sig om f.eks. spørgsmål om udbud, fordi Venstre, når vi diskuterer stort set hvad som helst ellers, så er ivrige fortalere for, at vi skal bruge udbud til at sikre - efter Venstres opfattelse - at man får mest muligt for sine penge.

Men når det drejer sig om det her område, som vel i sig selv er det største aktiv, det danske samfund besidder, så skal vi ikke have mest muligt ud af den situation. Så vil man ikke være med til at bruge udbudsredskabet. Det bliver jo ikke mindre mærkeligt, al den stund at det i forbindelse med havvindmølleparker er meget magtpåliggende for regeringspartierne, at der skal foregå et udbud.

Så jeg vil godt spørge hr. Kim Andersen: Hvordan kan det være, at lige netop på det her ekstremt værdifulde område, det her største aktiv for den danske stat, gælder det ikke om at sørge for, at vi får mest muligt for vores penge, der gælder det om at give en privat virksomhed eneretten 40 år endnu?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Keld Albrechtsen og derefter hr. Erik Mortensen.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg vil ikke gentage den kritik af aftalen, som jeg fremkom med under den foregående debat, men jeg vil stille hr. Kim Andersen det spørgsmål - nu har vi flere gange, også fra ministeren, hørt på, at der ikke skete noget i den foregående valgperiode: Hvad gjorde partiet Venstre i den foregående valgperiode?

Enhedslisten tog mange initiativer med henblik på at skabe en øget beskatning af Nordsøværdierne i den foregående valgperiode under den tidligere SR-regering. Vores pres første også til, at der kom et arbejde i gang, men hvor var Venstre henne?

Jeg synes, det skal med i billedet, at hvis Venstre kritiserer Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for passivitet i den periode, og det kan man godt gøre, så burde man samtidig udøve en overordentlig dyb selvkritik - en overordentlig dyb selvkritik - for jeg erindrer ikke, at Venstre overhovedet foretog sig noget andet end at gå imod de forslag, Enhedslisten stillede om, at der skulle ske noget.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Ja, nu har hr. Keld Albrechtsen jo stort set argumenteret lige nøjagtig for det, for hvornår lagde Venstre egentlig voldsomt pres på den tidligere regering for at få noget i gang omkring Nordsøaftalen? Jeg kan ikke huske det, men det får vi selvfølgelig svar på nu her.

Med hensyn til det, vi er i gang med i øjeblikket, at behandle beslutningsforslag nr. B 7 her i salen: Jeg kan ikke huske, om Venstre var initiativtager til at sige: Selvfølgelig skal det i salen. Det kan jeg ikke huske. Jeg kan huske, at der var et flertal i udvalget, oppositionspartierne inklusive Dansk Folkeparti, men det er muligt, jeg husker forkert. Jeg kan bare ikke huske, at Venstre har været aktiv i den sammenhæng.

Hr. Kim Andersen nævner også rørlægningsafgiften som en produktionsomkostning. Jamen det er den selvfølgelig. Det vil sige, at Venstre så selvfølgelig går ind for, at den skal afskaffes totalt set og også for alle andre selskaber. Er det korrekt forstået?

Kl. 13.40

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Hr. Morten Homann kan ikke forstå, at vi i denne sag ikke går ind for udbud, som vi ganske rigtigt

gør i en række andre erhvervsager. Men denne sag er på ingen måde sammenlignelig med andre erhvervsager og sager, hvor det offentlige skal have udført opgaver i fællesskabets interesse, som man med fordel kan bringe i udbud. Her er der tale om et helt specielt forretningsområde, som kræver stor risikovillighed af et ganske betydeligt milliardbeløb, stor knowhow og stor faglig ekspertise og management.

Vi kan forudse, at hvis vi ikke har en fast ordning for, hvordan vi viderefører vores aktiviteter i Nordsøen efter den nuværende koncessionsperiodes udløb i 2012, vil vi allerede fra nu af få en dalende investeringsrate i teknologiudvikling og efterforskning, og deraf følger en ringere udnyttelse af de felter, som man er i gang med.

Det er i samfundets interesse, at vi har maksimal investering og maksimalt aktivitetsniveau på dette område, og at vi ikke dykker ned for så at stå i en uvis situation i 2012.

Vi har med et område at gøre, hvor investeringerne er meget mobile, hvor der er mange interesser globalt, der kalder på store investeringer, og hvor der er dokumentation for, at det er lettere at få en større forrentning andre steder, end det er i Nordsøen. Derfor tror vi, det er fornuftigt at fastholde et konstruktivt samarbejde med en seriøs koncessionshaver.

Må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg ikke har kritiseret Socialdemokratiet for passivitet. Jeg har blot konstateret, at da man prøvede at få et nyt aftalegrundlag for 3 år siden, kunne man ikke klare det. Da lykkedes det ikke. Jeg har ikke kritiseret dem for passivitet. Jeg har sagt, at de ikke kunne levere varen.

Det er så det, vi har gjort nu, og det er måske også derfor, at Socialdemokratiet skal sno sig lidt. Vi er jo her i landet godt bekendt med begrebet de sure rønnebær.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er tiden udløbet. Så er det hr. Morten Homann og derefter hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning). Morten Homann (SF):

Nu er olie- og kulbrinteområdet vel ikke det eneste område, som kræver ekspertise, knowhow og investeringer. Jeg er godt klar over, at der er tale om store investeringer, men som rentabilitetsanalysen også viser, er der samtidig også tale om meget, meget store afkast, mest af alt for de selskaber, som er involveret, men selvfølgelig også et afkast for det danske samfund. Det er jo ikke det, der er det springende punkt i denne sammenhæng.

Vi må altså konstatere, at lige netop på det her punkt, på det danske samfunds allerallerstørste aktiv, er Venstre direkte modstander af fri konkurrence. Her ønsker Venstre, at man med staten som aktiv medspiller fastholder et privat monopol på området, uden at det på nogen måde har været i udbud eller ude i fri konkurrence; et privat monopol, der gælder i de næste 40 år.

Det er selvfølgelig ærlig snak, men helt ærligt kommer det bag på mig, at vi skal høre partiet Venstre, som i alle sammenhænge taler for markedskræfternes frie hærgen, lige netop på det her område siger: Monopol er bedst, markedskræfterne kan blive væk.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Keld Albrechtsen og derefter hr. Erik Mortensen.

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Det svar var simpelt hen ikke godt nok, for hvis Venstre havde kendt sin besøgstid for 3 år siden og var gået ind sammen med Enhedslisten og forlangt, at nu skulle der ske noget, så var der sket noget. Så det er Venstres manglende indsats for 3 år siden, der er årsagen til, at der ikke skete noget. Så enkelt er det, og det ansvar kan man ikke smygge af sig. Muligheden var der. Vi var klar, og det

ved hr. Kim Andersen, men Venstre var ikke klar. Så man skal ikke forsøge på på den måde at lade alle mulige andre tage ansvaret for det, som man ikke selv fik gjort.

Nu siger hr. Kim Andersen, at der ikke er andre selskaber end A.P. Møller, der har den nødvendige kapital og ekspertise, men DONG var i stand til at fremskaffe et kæmpe milliardbeløb til at købe NESA for. Så gik alle sammen ind og overbød til stor skade for elforbrugerne i Jylland, men pengene var der i DONG - der var masser af penge - og ekspertisen er der, så det er jo ikke rigtigt. DONG kan sagtens overtage den opgave.

Kl. 13.45

(Kort bemærkning). Erik Mortensen (S):

Igen må jeg erklære mig enig med hr. Keld Albrechtsen. Det, jeg husker fra den tid, er, at Venstre udtalte, at en aftale er en aftale. Der var ikke den store vilje til at gå i gang med noget som helst.

Med hensyn til rørledningsafgiften fik jeg ikke noget svar overhovedet. Det er muligt, at der ikke var tid til det, men mit spørgsmål er stadig væk det samme. Hr. Kim Andersen betegnede rørledningsafgiften som en produktionsomkostning. Ja, det er det da, men den fjerner vi så, og det gør vi for alle. Er det korrekt? Det skal selvfølgelig lige siges, at rørledningsafgiften ikke er en investeringsomkostning. Det er simpelt hen en driftsomkostning, som alle andre også har i øjeblikket. Det er statens rørledning, og man betaler for at få fragtet sin olie ind til land. Sådan er det.

Men spørgsmålet er direkte: I og med at det af hr. Kim Andersen bliver betragtet som en produktionsomkostning, må det gælde alle, er det korrekt?

(Kort bemærkning). Kim Andersen (V):

Det står mig lidt uklart, hvilket ærinde hr. Erik Mortensen nu er ude i, men for at gøre det helt klart vil jeg gerne slå fast, at det beslutningsforslag, vi her behandler, bygger på den aftale, der er indgået mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne af 1962.

Det er alene den aftale, der vedrører A.P. Møller - Mærsk og den danske stat. Andre aftaler og koncessionshavere er ikke omfattet af aftalen, og det er i den sammenhæng hele komplekset skal ses. Det er en grundlæggende revision af den aftale, der har sin oprindelse i 1962.

Hr. Mortensen henviser til situationen for 3 år siden og citerer Venstre for, at en aftale er en aftale. Ja, det sagde vi også for 3 år siden. Det håber jeg også at vi vil gøre om 3 år. Men sagen kom aldrig til en reel stillingtagen, hvor vi blev spurgt, hvad vi ville sige til tingene. Jeg kan derimod konstatere, at det hverken er Enhedslisten eller Venstre i opposition, der har udspillet til at forny statslige kontrakter. Det er den til enhver tid siddende regering, der har ansvaret for, at statens interesser varetages på bedst mulig måde, og det uanset hvilken regering det er. Jeg konstaterer så endnu engang, når jeg nu får lejlighed til det af den nuværende opposition, at det levede den daværende regering og det daværende flertal altså ikke op til. Må jeg lige sige til hr. Erik Mortensen vedrørende, hvem der har ytret ønske om, at forslaget her kom til behandling i salen, at det er et ønske fra regeringspartierne, Det Konservative Folkeparti og Venstre, at denne sag skulle behandles i Folketingssalen. Det er det, ministeren og regeringen har imødekommet. Det synes jeg er anerkendelsesværdigt. Det er udtryk for tillid til det parlamentariske arbejde og udtryk for et ønske om at få en bred politisk tilslutning.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Keld Albrechtsen for tredje gang og derefter hr. Morten Homann.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Nu synes jeg, at hr. Kim Andersens forklaringer med hensyn til det historiske begynder at blive rent ud ynkelige: Fordi Venstre var i opposition, kunne Venstre ikke foretage sig noget, heller ikke selv om der var et flertal i Folketinget. Hvis Venstre og De Konservative havde villet noget dengang, havde der været et flertal i Folketinget, for vi andre på venstrefløjen var jo også klar. Så jeg håber, at hr. Kim Andersen selv kan se, at det er den rene ynk, at det må overlades til den til enhver tid siddende regering, hvis der skal ske noget som helst her i landet, for man kan ikke selv fremsætte et forslag.

Så vil jeg godt spørge: Var der overhovedet blevet forhandlet, hvis ikke et flertal uden om regeringen i februar havde vedtaget, at der skulle ske noget, og tvunget regeringen til, at der skulle ske noget? Næh, så var der ikke sket noget. Så det der med at vente på et regeringsudspil tror jeg generelt er uklogt. Det var også uklogt i denne sammenhæng, og det var især uklogt af Venstre for 3 år siden.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Jeg kan se, at jeg skal være lidt hurtigere til at markere, for hr. Albrechtsen kommer jo altid først med det her.

Jeg kan kun endnu engang sige, at det dog er utroligt. Nu skal man passe på med, hvad man bruger af ordvalg her i salen, men det er vel ikke forkert at bruge ordet erindringsforskydning; det er et meget præcist ord.

Kl. 13.50

Hvem tog initiativet til, at denne sag overhovedet er til behandling her i salen i dag? Det var bestemt hverken Venstre eller Det Konservative Folkeparti. Nu må man ikke referere fra udvalgmøderne, men det er meget, meget klart, hvor den besked kom fra. Det er fint nok, at der er et samlet udvalg, der bakker det op, men det kunne man lige så godt, for der var jo flertal for det, og det var da helt flot.

Men jeg synes igen, at man må sige til hr. Kim Andersens model, at det er den siddende regering, der tager initiativerne, at når der overhovedet er en februarbeslutningen fra i år, er det da ikke på grund af regeringens initiativ. Igen må jeg give hr. Keld Albrechtsen ret, for hvis oppositionen ikke havde taget initiativet, var der ikke sket noget. Det er jo kendsgerningen.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Til hr. Erik Mortensen: Skal vi nu ikke være enige om, at det er regeringen, der varetager statens interesser? Der er en bred vedtagelse fra den 20. februar om det her; en vedtagelse, som også omfatter Det Konservative Folkeparti og Venstre. Sådan er det. Vi blev ikke for 3 år siden spurgt om, hvad vi ville. Det nåede aldrig dertil.

Så henviser hr. Keld Albrechtsen til, at der var flertal her, og at vi bare kunne have sunget med på Enhedslistens sang. Der må jeg blankt erkende, at vi jo alle sammen har vidst, at når det kom til stykket, vil vi noget andet, så står vi for diametralt modsatte synspunkter i denne slags sager. Enhedslisten vil nationalisering og hård beskatning af erhvervsaktiviteterne. Vi vil det private, og vi vil en rimelig beskatning, som sikrer, at der også bliver investeret, og at der er et højt aktivitetsniveau.

Må jeg lige sige til hr. Morten Homann, som jeg ikke havde tid til at svare sidst, om rentabiliteten, at analyser viser jo, at der er omkring 5 pct. i risikopræmie i forhold til den gennemsnitlige forrentning på en 10-årig statsobligation. Det er stort set analogt med det, der er på almindelige aktieinvesteringer, så jeg mener ikke, at man kan sige, at der er en overpræmiering.

Tværtimod er der en i forhold til andre sammenlignelige risikoinvesteringer en rimelig og afbalanceret risikopræmie. Og vi bliver nødt til at erkende, at det skal der være for at foretage så store milliardinvesteringer i noget, der er risikofyldt og spekulativt, som der her er tale om.

Må jeg have lov at slutte med at sige til hr. Erik Mortensen, at jeg har noteret mig, at der for nylig i fagbladet Dansk Metal var en leder, som opfordrede Socialdemokratiet til hurtigst muligt at få sagt ja til den her aftale, fordi den er god og giver beskæftigelse og aktivitet i Danmark.

Jeg håber af et oprigtigt hjerte, at det lykkes at få også Socialdemokratiet med i den brede aftale, der allerede tegner sig. Men jeg vil gerne for Venstres vedkommende slå fast, at Socialdemokratiet ingen vetoret får i denne aftale. Aftalen vil som hovedprincip blive vedtaget som den foreligger, men naturligvis skal vi have en afklaring ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er en ganske voldsom overskridelse af taletiden. Så er det hr. Morten Homann for tredje gang.

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Det er et interessant synspunkt, hr. Kim Andersen lægger for dagen: at der ikke skulle være tale om nogen overnormal indtjening i Nordsøen. Det er en lang debat, som vi sikkert også kan få rig lejlighed til at tage på andre tidspunkter.

Lad os nu bare sige, at selv i de tilfælde, hvor hr. Kim Andersens utrolige påstand er korrekte, har vi stadig at gøre med en branche, som procentvis har en indtjening på linje med alle mulige andre. Vi har at gøre med en branche, som varetager det måske største aktiv, det danske samfund har, nemlig vores olie og gas i Nordsøen.

Men lige netop på det her punkt vil Venstre ikke bruge markedskræfterne til at få det bedst mulige ud af situationen for det danske samfund. Lige netop i det her tilfælde med de allerstørste værdier, det danske samfund har, er Venstre tilhænger af uden overhovedet at lade det komme ud i fri konkurrence at give et privat firma monopol i 40 år fremover. Det må jeg sige er en meget klar konklusion, der står tilbage. Venstre ønsker ikke på det her punkt markedskræfter, men privat monopol.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Hr. Morten Homann gentager et spørgsmål, som jeg synes at jeg har besvaret. Det forretningsområde, vi her taler om, kan ikke sammenlignes med nogen som helst andre forretnings- eller virksomhedsområder. Der er tale om en så kompliceret erhvervsaktivitet, der kræver så store og langtrækkende milliardinvesteringer, at det ikke giver rimelighed at foretage sammenligninger. Det var i øvrigt også den tidligere SR-regering, som fik området her undtaget fra EU's udbudsbestemmelser, og det syntes vi dengang, og det synes vi i dag, var ganske klogt og udmærket, og det var jo også i erkendelse af, at det forholder sig sådan, at vi ikke kan sammenligne det her forretningsområde med andre.

Kl. 13.55

Så skal jeg lige vende tilbage til hr. Albrechtsen - den mand har det jo altså med at citere noget vidtløftigt.

Hr. Albrechtsen tillagde mig, at jeg skulle have sagt, at ikke andre har ekspertisen på det her område. Det har jeg ikke sagt, det tilkommer ikke mig at vurdere. Det, jeg har sagt, er, at vi her har at gøre med et firma, en koncessionshaver, som efter vores mening indtil nu har løst opgaven overordentlig godt og tilfredsstillende, og som vi har tillid til fortsat vil gøre det i deres og samfundets interesse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er taletiden i den grad opbrugt.

Så er det hr. Erik Mortensen som ordfører.

Erik Mortensen (S):

Jeg skal ligesom ved indledningen til forespørgslen, det foregående punkt på dagsordenen, meddele, at da vores ordfører på området her, hr. Svend Auken, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne meddele følgende:

I en årrække har Danmark være selvforsynende med energi og er nettoeksportør af olie og gas. Det har givet Danmark forsyningssikkerhed, store indtægter og en betydelig forbedring af betalingsbalancen. Heldigvis er der endnu ressourcer i den danske undergrund, olie og gas i Nordsøen, i endnu 30-40 år og dertil en betydelig termisk energireserve, jordvarme, ikke mindst omkring København, til senere udnyttelse. Socialdemokratiet ser en høj selvforsyningsgrad med energi som en vigtig målsætning. Jo større uafhængighed her, jo større politisk og økonomisk handlefrihed. Derfor bør udfasningen af olie- og gasudvindingen ledsages af en fortsat kraftig udbygning af andre indenlandske energikilder, primært inden for vedvarende energi. Danmark har økonomisk og energimæssigt tjent kæmpesummer på udvikling af vindenergi, som i dag dækker mere end 15 pct. af det samlede elbehov i Danmark. Sammen med andre former for VE er mere end en fjerdedel af Danmarks el dækket af vedvarende energi. Når Nordsøolien fases ud, bør store havvindmølleparker fases ind. Derfor er det dybt tragisk, at Danmark har fået den energipolitisk mest nærsynede regering nogen sinde. Arbejdet med udvikling af vedvarende energi er næsten gået i stå, inklusive den nødvendige udbygning til havs. Regeringen er sprunget fra en klar aftale om miljøbonus på vindenergi, og i stedet er kræfterne blevet brugt til at forgyldte ejerne af de gamle forbrugerbetalte elselskaber. Resultatet er manglende investeringer, højere forbrugspriser på kort og på lang sigt og ingen omstilling af energipolitikken til vedvarende energi, der både af hensyn til miljøet, forsyningssikkerheden og den langsigtede økonomi er strengt nødvendig. VK-regeringens energipolitik eller mangel på samme er uden perspektiv og konsekvens. Alligevel vil Socialdemokratiet ikke opgive det brede samarbejde om energipolitikken; for landets fremtid er den langsigtede energipolitik helt afgørende. Det er i dette langsigtede perspektiv, vi skal se Nordsøaftalen. Vi ønsker to ting af en aftale om Nordsøen. For det første skal der ske en harmonisk og teknologisk avanceret udtømning af de danske kulbrintereserver. Det taler for en ny koncession til bevillingshaverne på Esplanaden. En forceret udvikling frem til 2012 kombineret med en udbudsrunde med nye koncessionshavere vil blive dyrere og mindre effektiv. Formentlig vil der blive tabt mange millioner ton olie, som ellers kunne være indvundet, hvis man havde kunnet planlægge langsigtet. Det ville være direkte tåbeligt, og derfor er Socialdemokratiet på dette punkt helt på linje med regeringen og ikke enig med SF og Enhedslisten, men det kræver naturligvis en aftale, der sikrer statslig medindflydelse på planlægningen. Hidtil har denne indflydelse været alt for svag. Ifølge aftalen bliver staten partner på lige fod med de øvrige partnere i 2012. Dette er naturligvis tilfredsstillende, for det giver staten direkte adgang til beslutningsprocessen, operating committee, ja, sådan hedder den, men da en sådan statslig andel findes i samtlige andre bevillinger på Nordsøen, er det jo ikke nogen overraskende indrømmelse fra A.P. Møller - Mærsk's side. Skuffende er det derimod, at staten ikke får del i bevillingen som i alle andre aftaler, og at partnerskabet først indtræder i 2012. Det er beslutninger fra nu af og indtil da, der vil vise, at de er afgørende. Hvad angår statslig medindflydelse indtil 2012, giver aftalen mulighed for at kræve en årlig rapportering om planlægningen af afviklingen af felterne. Det er et plaster på såret, men dog et af de mindre plastre. Socialdemokratiet vil lægge afgørende vægt på, at der skabes lovgivningsmæssig ligestilling mellem alle bevillingshavere, hvad angår Energistyrelsens indseende med bevillingshaverne.

For det andet stiller vi selvsagt det krav til en aftale, at økonomien er i orden. Her har vi efterhånden fået flere og mere detaljerede oplysninger, der tyder på, at kombinationen af overskudsdeling og en lidt lavere kulbrinteskate på et bredere grundlag er en udmærket idé. Det vil også være tarveligt at sige andet, for det er Socialdemokratiet's eget forslag sammen med forslaget om en egentlig statslig medejendomsret i DUC, og det løber vi selvfølgelig ikke fra. Så langt så godt.

Hvor meget er der så givet til gengæld? Er der givet for meget fra statens side? Ja, det er vanskeligt at afgøre. Umiddelbart lyder de skattemæssige indrømmelser til Mærsk Møller store, men lad os dyrke det i Skatteudvalget. Jeg forstår godt, at royalties, som sammen med selskabsskatten giver de store statsindtægter fra Nordsøen, skal falde væk til fordel for overskudsdeling. Men hvorfor skal olierørledningsafgiften på ca. 1 mia. kr. om året også falde væk? Det er jo en ren foræring. Det var så det spørgsmål, som jeg ikke fik svar på af hr. Kim Andersen efter tre gange at have spurgt om det.

Samlet set kan Socialdemokratiet godt lide arkitekturen i aftalen, men bygningsværket ser en anelse skrøbeligt ud set ud fra en samfundsmæssig synsvinkel. Esplanadens forhandlere har været dygtige, ingen tvivl om det. Dermed ikke være sagt, at ministeren og hans embedsmænd har svigtet, men man har måske undervurderet modpartens interesse i at opnå en aftale. Socialdemokratiet vil gerne kunne sige ja til aftalen med god samvittighed, men det kræver, at alle spørgsmål om penge og planlægning bliver afklaret tilfredsstillende, og så kræver det, at al uklarhed om rækkevidden af afsnit 6 i aftalen, den såkaldte kompensationsaftale, i folkemunde kaldet musefældeklauselet, bliver løst tilfredsstillende. Ifølge afsnit 6 skal bevillingshaverne kompenseres for alle regler, der specifikt rammer Nordsøen, og denne kompensationsklausul skal gælde indtil folketingsåret 2041-2042. Det vil sige, det er en klausul, der vil binde det nuværende Folketing og 10-15 andre Folketing i perioden. For Socialdemokratiet, og jeg går ud fra for regeringen og de øvrige partier i Folketinget, er det helt, helt afgørende, at denne klausul bliver meget præcist indhegnet. Ud over at den forhindrer staten i at forrykke balancen i aftalen for at få flere penge end det aftalte ved eksempelvis at forhøje kulbrinteskattesatsen af rent fiskale grunde, hvad der kan være rimeligt nok, men det havde været bedre med en regeringserklæring end en aftale, ja, så er det svært at se rimeligheden i at binde statens beskatningsret på den måde. Mig bekendt findes der intet fortilfælde for en sådan aftale, og den rejser naturligvis et spørgsmål om grundlovsmæssighed, som må kunne belyses eller besvares utvetydigt og i forståelse med aftalepartnerne.

I det hele taget må der gives klare svar på, om klausulen dækker særlige miljø- og sikkerhedskrav på Nordsøen, om den tillader, at man ophæver de særlige undtagelser for CO₂- og SO₂-afgifterne i den danske del af Nordsøen - ja, i Norge findes der jo ikke nogen undtagelser for det samme arbejde - og om klausulen giver mulighed for at bevare government take, selv om der i Europa er sket en generel sænkning af niveauet for selskabsskatter. Socialdemokratiet vil gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet om beslutningsforslaget og selvfølgelig det samme i Skatteudvalget om skatteforslagene. Vi håber, der findes gode svar på vores spørgsmål. Før svarene foreligger, vil det være uansvarligt at tage endelig stilling til aftalen med A.P. Møller - Mærsk, en aftale, der er så stor, at den kræver virkelig grundig overvejelse. Hermed har jeg sådan set også svaret på SF's beslutningsforslag, nemlig at som tingene ligger i øjeblikket, vil det selvfølgelig være forkert at forholde sig positivt til det, fordi det under alle omstændigheder må afvente et svar og en afklaring af de spørgsmål, som vi har stillet, og de forhandlinger, som stadig væk er i gang. Ud fra det argument må vi sige, at vi ikke kan støtte SF's beslutningsforslag.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg respekterer naturligvis, at hr. Erik Mortensen holder hr. Svend Aukens ordførertale, men når det er sagt, må jeg også have lov at udtrykke, hvordan jeg har det lige nu.

Jeg har sjældent undret mig så meget og så alvorligt over en ordførertale. En ordførertale om en så principiel, væsentlig og langtrækkende aftale som den, vi her har til behandling, indleder den socialdemokratiske ordfører med at gennemhegle de sidste 2 års energipolitiske aftaler og forlig, som er indgået i en forligskreds, der omfatter Socialdemokratiet, og hvor Socialdemokratiet har holdt forligsmøder og forhandlingsmøder efter forhandlingsmøder og fået indrømmelser. Er man med som ansvarligt parti, når det drejer sig om væsentlige aftaler i energipolitik, eller er man ikke med?

Kl. 14.05

Jeg forstår godt, at fagbladet Dansk Metal undrer sig, og jeg tror, der er mange ude på de danske arbejdspladser, som siger: Tag jer nu sammen Socialdemokrati, vær nu ansvarlig, stå nu ved et ansvar og se så at få den her aftale indgået. Den betyder nemlig vækst, investeringer og arbejdspladser.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg vil godt spørge hr. Erik Mortensen, om det, vi oplever i øjeblikket, ikke i virkeligheden er udtryk for en stadig stigende arrogance fra regeringsbænkenes side, en stadig mere aggressiv tone over for en opposition, der forlanger at få besvaret nogle spørgsmål, en opposition, der ikke bare vil godkende en aftale, før den ved, hvad aftalen rent faktisk indebærer. Nu skal vi så have at vide, at bare vi formaster os til at kræve besvaret nogle spørgsmål, så er det for meget.

Jeg vil godt spørge, om det kan være rigtigt set fra Socialdemokratiets synspunkt, at vi skal behandles på den måde af repræsentanter for regeringspartierne, og om det i længden vil være til at leve med.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Jeg vil gerne starte bagfra. Det er da vist det, man kalder et ledende spørgsmål, men det er så i øvrigt et ganske udmærket spørgsmål, vil jeg så sige. Ganske udmærket.

Jeg er helt enig med hr. Keld Albrechtsen i, at det dog er utroligt, som hr. Kim Andersen på Venstres vegne udviser arrogance og aggressivitet. Selvfølgelig har vi lavet masser af aftaler, og når man laver en aftale, så står man ved den, men der er jo flere elementer i en aftale.

I de energiaftaler, vi har lavet efter vores egen regeringsperiode, er det klart, at vi jo ikke har fået alt det, vi gerne ville have. Det er jo helt tydeligt, hvordan finansloven fjerner millioner af kroner fra forskning og udvikling inden for energisektoren. Det er jo helt oplagt. Så kan man selvfølgelig spørge, om vi så bare skal lade være med at aftale noget som helst. Det skal vi jo ikke. Det er jo også det politiske spil. Sådan er forholdene. Man tager det, man kan få. Man kan ikke få det optimale. Det fik Venstre formentlig heller ikke, da de var i opposition og lavede aftaler med os. Sådan er det jo. Med hensyn til Dansk Metal kan jeg da godt forstå det. Vi tager helt sikkert meget hensyn til fagbevægelsen, men det er ikke nødvendigvis sådan, at vi vil præsentere et eller andet aftalegrundlag og blankt sige ja til det. Det ville være uansvarligt, også over for fagbevægelsen. Altså hr. Kim Andersen har en anden holdning til det bagland, som han opererer med, Dansk Landbrug f.eks. Nu hører vi så allersenenest her om EU og kemiindustrien, at det åbenbart er sådan, at der arbejder de politiske partier positivt for disse specifikke erhvervsgrøner. Vi arbejder selvfølgelig også bredt for fagbevægelsen, men jo ikke uden ansvar. Det er altså åbenbart det, som hr. Kim Andersen lægger op til at det bør man bare gøre. Hvis det er det, man præsterer for både

Landbrugsraadet og Industrirådet i dag, så kan jeg fint leve med, at vi tager det stille og roligt over for Dansk Metal i øjeblikket.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg får næsten tårer i øjnene. Havde jeg haft Kleenex nok med i lommerne, så kunne jeg overveje at lade dem komme frem. Altså nu må Socialdemokratiet jo finde ud af, om man vil være med og stå bag disse aftaler, vi laver på energiområdet. Det kan jo ikke nytte noget at få indrømmelser og være med og så bagefter evig og altid beklage sig og kritisere den selvsamme energipolitik. Det er altså ikke tillidsvækkende. Må jeg så ikke have lov at spørge: Hvem er det, der kommer og lægger det her forslag, som ministeren kunne forhandle færdigt med koncessionshaverne, hvem er det, der kommer og lægger det i salen og giver det en fuldstændig ordinær folketingsbehandling og udvalgsbehandling med mulighed for at stille spørgsmål, kalde i samråd osv.? Ja, det er da VK-regeringen, det er da VK-partierne, der gør det. Så skal vi have at vide, at vi skælder ud, fordi man vil have nogle spørgsmål besvaret. Nej, bestemt ikke, vi lægger jo op til det med den procedure, der er valgt. Men det, vi så bare beder om, er, at man forholder sig nogenlunde sagligt og seriøst til aftalen og for den sags skyld også er positiv, indtil det andet gennem udvalgsarbejdet måtte være modbevist.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Nu må jeg indrømme, at jeg er lidt handicappet med min stemmeføring i dag, for det kunne jo være meget sjovt at prøve at matche det toneleje, som hr. Kim Andersen lægger op til, men det kan jeg desværre ikke.

Igen: V og K blev presset til at lægge den sag ned i salen af oppositionen sammen med Dansk Folkeparti, helt klart.

Selvfølgelig forholder vi os til en aftale, men vi vil da ikke sige ja, før vi kender betingelserne. Ministeren har selv under det foregående punkt redegjort for, at de forhandlinger om kompensationsklausulen stadig væk foregår. Det ville da være uansvarligt af os at hoppe ud med samlede ben og sige, at det her er fint, det gør vi. Sådant er vi dog ikke. Jeg ved ikke, hvorfor man skulle mene det i Venstre, men det gør vi altså ikke i Socialdemokratiet.

Sagen er jo ikke afgjort endnu. Det er første behandling, vi har her. Vi har gode muligheder for at stille spørgsmål og få svar.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kim Andersen for tredje gang.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Det er rigtigt, at det er første behandling, og det er derfor, at jeg ikke forstår den negative tone og den negative tilgang, der er i Socialdemokratiet til den her aftale. Når vi nu har lagt sagen frem i Folketinget og giver den en ordinær procedure og ministeren har erklæret sig villig til at besvare alle mulige og alle tænkelige spørgsmål og give alle de analyser, der kan gives, så forstår jeg ikke den negative tilgang fra Socialdemokratiet og oppositionen.

Må jeg lige sige til hr. Mortensen, som i sin ordførertale var inde på CO₂-afgifterne, som jo i dag ikke gælder for aktiviteterne i Nordsøen - det er jo det, der er så karakteristisk ved Socialdemokratiet, man hvirvler en masse støv op og prøver at forplumre en masse ting i stedet for at gå rationelt og konstruktivt til værks, som vi jo har lagt op til - og begyndte at tale om, at CO₂-afgifterne også skulle gælde for Nordsøen: Baggrunden for at tingene er, som de er, er klar, for det

blev jo fastslået i en rapport udarbejdet af den tidligere regering, at der ikke er væsentlige miljømæssige begrundelser for CO₂-afgifter i Nordsøen. En sådan afgift ville derfor alene være en fiskal afgift.

Må jeg spørge: Hvad har ændret sig på dette her område, så hr. Mortensen også vil have problematiseret det lille element i den store sammenhæng? Svar udbedes.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Det er meget enkelt at svare på, for det er igen et spørgsmål om klausulen, afsnit 6 i aftalen. Det er stadig væk et spørgsmål, og der er mange andre spørgsmål: CO₂-beskatningen, som en mulighed; selskabsbeskatningen har været nævnt som en mulighed eller en risiko, alt afhængigt af temperament; om det er nationalt eller internationalt eller EU-relateret. Det var et spørgsmål og en konstatering af, at situationen i Norge er anderledes, end den er her.

Der er ikke nogen grund til at påtage sig den der aggressive attitude. Jeg kan ikke rigtig se nogen grund til det. Skal vi da partout juble? Hvorfor skal vi dog juble sådan lige med det samme? Jeg kan godt se, at det ville have været dejligt, men hvis man ikke har lov til at forholde sig bare en lille smule kritisk og sagligt og stille de relevante spørgsmål, bliver det da en kedelig sag. Det kan da godt være, at vi jubler på et eller andet tidspunkt, hvis det kan tilfredsstille hr. Kim Andersen, men altså ikke lige nu.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Aase D. Madsen som ordfører

Aase D. Madsen (DF):

Det bliver lidt af en gentagelse. Vi har jo været igennem det meste i forbindelse med den debat, vi havde før.

Jeg vil gentage, at vi er meget tilfredse i Dansk Folkeparti med, at regeringen har levet op til det mandat, som et enigt Folketing gav økonomi- og erhvervsministeren til på en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig og afbalanceret måde at sikre staten et større provenu for udnyttelsen af olie- og gasreservene i Nordsøen under forudsætning af, at der samtidig skulle ske en drøftelse af en forlængelse af de koncessioner, der udløber i 2012.

Nu foreligger der så en aftale mellem A.P. Møller - Mærsk og regeringen, som Folketinget skal tage stilling til i form af dette beslutningsforslag. At regeringen har besluttet sig til at forelægge aftalen for Folketinget på denne måde, er jeg meget glad for. En så samfundsøkonomisk vidtrækkende og kompliceret aftale skal efter Dansk Folkepartis mening ikke afgøres bag de lukkede døre i Det Enerkipolitiske Udvalg.

Kl. 14.15

Dette indebærer, at vi nu får en åben debat, og at der bliver rig mulighed for i løbet af udvalgsarbejdet at stille de mange opklarende spørgsmål, der helt naturligt vil dukke op i forbindelse med en aftale, der i både økonomisk og juridisk henseende er meget kompliceret.

Vi ved, at der ikke er noget, der er så vanskeligt som at spå om olie- og gasreserverne i Nordsøen og dermed indtægterne fra Nordsøen, idet disse kan variere fra en mild økonomisk indtægtsbrise til en storm af lave priser på olie og et kursfald for den amerikanske dollar.

Dansk Folkeparti er tilfreds med, at vi i aftalen har et indbygget incitament for A.P. Møller - Mærsk til at levere det største overskud, og at dette automatisk smitter af på statens indtægter i forbindelse med en overskudsdelingsmodel, den model, der ligger i aftalen.

Jeg vil beklage, at jeg i den debat, vi havde før, kom lidt i klemme med nogle forskellige tal med

hensyn til overskudsmodellen. Jeg fik vist sagt 80 og 40 pct. og det er selvfølgelig forkert; det skulle være 80 og 20 pct.

Men det helt afgørende er, at aftalen har skabt ro og sikkerhed for, hvad der skal ske efter 2012, når den nuværende bevilling udløber. Der er nu mulighed for også efter 2012 at efterforske og planlægge at udbygge felterne med det teknisk avancerede udstyr, som er helt nødvendigt for en optimal ressourceudnyttelse af de svindende reserver i Nordsøen. Dette vil være af stor samfundsøkonomisk værdi fremover.

Som sagt forestår der nu et intenst udvalgsarbejde, og i forbindelse hermed skal vi naturligvis se på udformningen af kompensationsbestemmelserne. Udmøntningen vil være forbundet med det højere juridiske skoleridt, og vi skal naturligvis i den forbindelse sikre os, at Folketingets beskatningsret ikke anfægtes, og at udformningen af kompensationsbestemmelserne i det hele taget foregår på en sådan måde, at både staten og

A.P. Møller fremover kan være sikre på, at den ikke kan anfægtes. Vi skal som politiske beslutningstagere være sikre på, at vi er godt klædt på til at tage ansvaret for denne aftale, som rækker mange år ud i fremtiden. Så vil jeg lige sige lidt om DONG. Dansk Folkeparti står fuldt ud fast på sit krav om, at DONG eller dele af DONG skal sælges i den nuværende regerings tid. Derfor er jeg meget tilfreds med, at finansminister Thor Pedersen nu har taget de indledende skridt til, at det uacceptable forhold, at Folketinget er holdt i total uvidenhed på dette område, er slut. Dansk Folkeparti mener, at det er helt i tråd med den udmelding, som finansministeren er kommet med, og at spørgsmålet om DONG's fremtid og den statslige ejerandel på

20 pct. efter 2004 skal afklares. Dansk Folkeparti ønsker ikke et hovsasalg af DONG, men vi mener, at der nu er gang i en seriøs oplysningsfase, som vi i Dansk Folkeparti mener senest skal være afsluttet i april måned 2004, hvor vi gerne vil se resultaterne af det arbejde, som hr. Thor Pedersen har sat i gang. Men Dansk Folkeparti vil alligevel prøve at få afklaret nogle spørgsmål i forbindelse med dette beslutningsforslag, nemlig hvad vi skal gøre med de 20 pct.'s ejerandel, som indgår i lovforslaget, som staten skal have efter 2012. Jeg kan med det samme meddele, at SF's beslutningsforslag kan Dansk Folkeparti ikke tilslutte sig. Det skal naturligvis ses på baggrund af, at et enigt Folketing og hermed også SF den 20. februar 2003 gav tilslutning til Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, der netop forudsatte, at eneretsbevillingen efter 2012 indgik i drøftelserne med henblik på en mulig forlængelse af koncessionen. Nu vil SF altså løfte en forlængelse ud af det forhandlingsmandat, vi gav ministeren. Denne forlængelse er et vigtigt led i regeringens aftale med A.P. Møller - Mærsk, som vi tager stilling til i forbindelse med regeringens beslutningsforslag.

I øvrigt er Dansk Folkeparti ikke et sekund i tvivl om, at det under ingen omstændigheder ville være en fordel for de danske interesser i olie- og gasproduktionen i Nordsøen, hvis disse forhandlinger var blevet gennemført på baggrund af SF's beslutningsforslag, altså uden sikkerhed for, hvor eneretsbevillingen havnede efter 2012.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Det er efterhånden mere og mere tydeligt, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti er ved at opbygge en myte - sandsynligvis inspireret ovre fra Esplanaden - der går ud på, at hvis man ikke havde foræret A.P. Møller eneretsbevillingen fra 2012 og fremefter, var det gået meget, meget skidt for samfundet, for der er jo ikke andre, der overhovedet vil kunne løse opgaven med at videreføre olieproduktionen, og i hvert fald ville det blive meget ringere.

Når jeg bruger udtrykket myte, er det selvfølgelig, fordi det er en helt forvrøvlet teori. Hvor har man den fra? Er det en teori, der er sat i omløb af A.P. Møller? Jeg vil godt spørge fru Aase D.

Madsen: Når vi nu i staten har den ekspertise og vi har DONG, som sagtens ville kunne overtage fra 2012 uden afbrydelser af nogen art, og som også ville have den nødvendige kapital til rådighed, hvorfor skal vi så høre på den myte?

Man har taget en beslutning om, at det skal være A.P. Møller. Det kan man jo stå ved, men lad os da blive fri for at høre, at der ikke er andre, der kan løse opgaven.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Nu skal fru Aase D. Madsen selvfølgelig ikke svare på hr. Kim Andersens vegne, men jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Aase D. Madsen, om hun ikke kan bekræfte, at det punkt, vi behandler her i dag, overhovedet ikke ville have været her, hvis der ikke i udvalget havde været et pres fra oppositionen. Det var et konkret spørgsmål.

Det næste spørgsmål er: Er Dansk Folkeparti enig i, at rørledningsafgiften er en naturlig del af aftalegrundlaget og dermed den økonomi, der bliver skabt omkring den?

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg vil godt sige, at det var en meget vidtgående fortolkning, fru Aase D. Madsen kom med af det forslag til vedtagelse fra et halvt år siden. I den står der faktisk, at Folketinget opfordrer regeringen til at fremlægge en redegørelse for de *muligheder*, der er for at få et større provenu. Der står også, at det forudsættes, at man samtidig kan drøfte det med bevillingshaveren med henblik på en *mulig* forlængelse. Det var faktisk muligheder og en mulig forlængelse, vi så på, men det, vi har fået præsenteret, er en fiks og færdig aftale. Det er sandelig noget helt andet.

Så vil jeg gerne spørge fru Aase D. Madsen, hvordan fru Aase D. Madsen kan være så vidende om og så sikker på, at det ville have været dårligere for staten at lade koncessionen for 2012 gå i udbud, samtidig med at man ændrede skattelovgivningen i perioden frem til 2012.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Jeg vil begynde med fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål om, hvordan Dansk Folkeparti kan have viden om, hvad der ville ske, hvis det kom i udbud. Jeg har ikke nogen viden, men jeg har en formodning om - det er jo små felter, det drejer sig om - at det er om at suge det sidste op, og en formodning om, hvad der ville ske fra 2004 til 2012, hvis dette teknisk avancerede udstyr, som kan suge det sidste op, ikke kom ned. Hvis A.P. Møller ikke havde været sikker på, at de kunne investere i god ro og orden fra 2004 til 2012, hvad havde vi så derude i 2012? Min fornuft siger mig, at det ville være usikkert, hvad vi så havde, for hvem ville så hente de sidste rester op?

Hr. Keld Albrechtsen vil jo nationalisere det hele. Her vil jeg så lade hr. Keld Albrechtsen og hans parti sejle i deres egen Nordsø. Dansk Folkeparti går ikke ind for at nationalisere under nogen omstændigheder, og det ved hr. Keld Albrechtsen godt. Derfor er det fuldstændig uden relevans at stille mig de spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stiller mig.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kim Andersen med et rigtigt spørgsmål til fru Aase D. Madsen; det har han forsikret.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Tak fru formand, fordi jeg må få ordet. Jeg har et spørgsmål til fru Aase D. Madsen.

Fru Aase D. Madsen er jo formand for Folketingets Energipolitiske Udvalg, og jeg vil så nødig, at Enhedslisten og Socialdemokratiet skal få det til at stå som en myte, at regeringspartierne ikke har ønsket at få denne sag behandlet her i Folketingssalen.

Kl. 14.25

Kan fru Aase D. Madsen ikke heroppefra bekræfte, at der den 3. oktober var samtaler om, hvordan denne her sag skulle behandles, at det fra V og K blev foreslået, at det kom til folketingsbehandling, og at det efterfølgende få dage efter var med i regeringens lovkatalog, dette forslag?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard og derefter hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning). Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan forstå på fru Aase D. Madsen, at holdningen til, om et udbud kunne have givet et bedre resultat, ikke er baseret på egentlige økonomiske analyser eller økonomiske vurderinger, men mere er et spørgsmål om snusfornuft.

Nu er det ikke, fordi jeg vil kaste vrage på snusfornuft, men hvis min udlægning er rigtig, er det så ikke et lidt farligt område, når vi har med så mange milliarder at gøre, udelukkende at basere sig på snusfornuft?

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Jamen nu indrømmer fru Aase D. Madsen, at når man ikke vil have, at DONG skal overtage bevillingen i 2012 med 100 pct., så er det, fordi det vil man simpelt hen bare ikke.

Men så lad os da blive fri for at høre, at DONG ikke kan, at DONG ikke har ekspertise nok, at DONG ikke har kapital nok osv. osv. For det er vitterligt vads. DONG kan sagtens magte opgaven. Og så vil man bare ikke have det, fordi man hellere vil forære den til A.P. Møller. Det er en politisk beslutning, og den har fru Aase D. Madsen truffet, og det har hun selvfølgelig lov til. Men så er det bare det.

Dertil kommer jo så, at hvis man endelig ser på ekspertise, ved fru Aase D. Madsen så, hvad der foregår i det felt, som Amarada Hess og DONG er i, med den ekspertise, som dér er udviklet til at trække olie op fra vandrette flader? Mig bekendt noget af det mest fremragende, der findes i verden. Men det er altså ikke DUC og A.P. Møller, der kører det.

Så lad os nu få stoppet den myteproduktion, som de borgerlige ordførere er på vej til at skabe.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Aase D. Madsen for at svare.

(Kort bemærkning). Aase D. Madsen (DF):

Det er da det mest utrolige, hr. Albrechtsen kan komme og sige. At jeg har kastet vrage på DONG's ekspertise. Hvad er det dog for noget at sige? Det har jeg aldrig med ét eneste ord udtalt mig om. Tværtimod, jeg har også været ude på felterne. Jeg har også set boringer. Og med hensyn til Amarada Hess ser jeg da deres pamfletter og deres regnskaber og deres udgivelser hele tiden. Jeg har da stor, stor respekt for det selskab. Det har da intet at gøre med, om jeg synes, at det er den danske stat og den danske minister, der skal sidde på det, at vi skal nationalisere, og at vi skal sidde på DONG fra nu af og i al evighed. Det er jo det, hr. Albrechtsens politik går jo ud på: at nationalisere. Og det er ikke Dansk Folkepartis politik. Tværtimod. Lad os få det ud til nogle mennesker, der kan det dér, og lad os få det størst mulige udbytte af det derude fra. Nå!

Til fru Anne Grete Holmsgaard om, at jeg manglede økonomiske analyse, og jeg ved ikke hvad med hensyn til, om det kunne lade sig gøre at lave en ny udlicitering derude, vil jeg da med hensyn til det lovforslag, vi står med i hånden fra SF, sige, at er der noget, der mangler analyser, så er det

da det. Det er sådan en pæn fristil, og det er da også udmærket og godt, men man skal ikke komme herop og påstå, at jeg mangler analyser, når jeg har de analyser, der er fremlagt her fra regeringens side. At skose mig for, at jeg mangler analyser! Okay, sådan er det jo bare.

Så var der hr. Erik Mortensen. Den svigtede vist lidt, da hr. Erik Mortensen var oppe. Undskyld.

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg sådan set, det går fremad med den her diskussion, for så er vi altså enige om, at det der med at komme og påstå, at det alene vil være A.P. Møller og DUC, der vil være i stand til på forsvarlig vis at videreføre produktionen af olie, er en myte, og at det ingen steder har hjemme at forsøge at bilde Folketinget og befolkningen ind, at hvis det f.eks. var DONG, der overtog driften hundrede procent fra 2012, så skulle det give et dårligere resultat.

KL. 14.30

Derfor er jeg også glad for, at fru Aase D. Madsen nu understreger, at DONG selvfølgelig har den nødvendige ekspertise, og at det ikke er et spørgsmål om, at man mistror, at DONG har mulighed for at kunne klare opgaven, man vil bare ikke have det. Af ideologiske grunde vil man bare ikke have det, man vil hellere have et privat monopol, end man vil have en offentlig drift. Det er et politisk synspunkt: Man er tilhænger af monopol. Det kan man så vælge, men lad være med at køre videre med den myte.

(Kort bemærkning). Aase D. Madsen (DF):

Det er forunderligt. Stemte Enhedslisten ikke for det forslag til vedtagelse, hvori man netop sammenkædede forhandlingerne om et øget provenu for 2004-2012 med forhandlingerne om eneretsbevillingen? Stemte Enhedslisten ikke for det? Det regner jeg da med, og det er det, som ministeren er kommet tilbage med.

Så er det da mærkeligt, at hr. Keld Albrechtsen ikke på det tidspunkt stillede sig op og protesterede mod det forslag til vedtagelse. Jeg hørte det ikke med et ord. Tværtimod klappede hr. Keld Albrechtsen i sine små hænder, fordi Dansk Folkeparti nu var med til, at vi kunne lave et flertal for, at vi fik et øget provenu fra den danske Nordsø. Men det har jeg ikke fået tak for, og det forventer jeg heller ikke.

Til hr. Kim Andersen, om jeg kunne bekræfte en speciel dato og et specielt møde i EPU; Det er jeg ikke meget for, men jeg kan sige, at jeg hele tiden har haft det indtryk, at der har været bred enighed, også i Det Energitpolitiske Udvalg, om, at vi skulle have det her forslag ned til en god folketingsdebat og en forhandling som ethvert andet beslutningsforslag.

Det er det, der er sket, og det tror jeg vi alle sammen er tilfredse med. Og der er ingen, der skal komme og tage første retten til den afgørelse. Det har vi alle sammen bredt været enige om.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Helle Sjelle som ordfører.

Helle Sjelle (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi positive over for den aftale, som regeringen har indgået med A.P. Møller. Vi er af den opfattelse, at der er blevet lavet en god og langsigtet aftale, som tilvejebringer de ting og de stabile rammer for fremtidens olieindvinding, der er nødvendige. Det er en aftale, som sørger for, at staten får en højere indtægt fremover, og derudover skaber aftalen også et bedre skattesystem, hvor skattegrundlaget bliver udvidet og kulbrinteskatten nedsættes. I Det Konservative Folkeparti støtter vi altså aftalen helhjertet. Til gengæld støtter vi ikke SF's forslag om

en udbudsordning om Nordsøolien. Først og fremmest synes vi, det er vigtigt at gøre sig klart, at arealerne i Nordsøen ikke er omfattet af EU's udbudsregler, og det vil sige, at der altså er en mulighed for at udstede en tilladelse til A.P. Møller, uden at der har været et udbud. Og ved netop at give den tilladelse, kan man jo se, at det samlede overskud er blevet forøget med adskillige milliarder, samtidig med at A.P. Møller nu også får arbejdsro, og det synes vi også er meget vigtigt.

I Det Konservative Folkeparti mener vi altså ikke, at det udbud, som SF foreslår i den konkrete situation, vil sikre de bedst mulige aftaler om de mulige økonomiske vilkår, og det er så vores grund til at afvise forslaget. Mit parti støtter derimod regeringen i, at vi ved at indgå en aftale med A.P. Møller opnår den samfundsøkonomisk bedste løsning, og at vi simpelt hen vil få en mere effektiv og mere hensigtsmæssig produktion af olien fra felterne i Nordsøen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har i den tidligere debat i dag gjort rede for, at der især er to ting, som gør, at vi er meget kritiske over for denne her aftale og ikke kan acceptere den. Det ene er selvfølgelig kompensationsklausulen, som vi mener er helt urimelig, og hvor jeg i øvrigt gerne vil have at vide af ministeren, om der er andre lande, der har en tilsvarende klausul indlagt i deres aftaler. Jeg ved det ikke. Det er da muligt, at der er andre, der har lavet det samme nummer, men det undrer mig stadig såre, at man kan finde på at lave noget sådant.

Kl. 14.35

Jeg vil derfor godt vende tilbage til et citat af ministeren fra forsiden af Politiken den 1. oktober i år, hvor ministeren er citeret for følgende:

»Når vi laver en aftale med A.P. Møller og DUC, hvor de skal betale 20 milliarder kroner mere de næste 10 år, så er det ikke noget, de frivilligt går med til uden at få en garanti for, at man ikke senere går ud og hænger yderligere malkekøer på dem.«

(*Tilråb fra salen: Malkemaskiner!*). Malkemaskiner, ja, undskyld. Sagde jeg malkekøer? Det var forkert citeret. Malkemaskiner.

Jeg synes egentlig, at det citat - i den rigtige fremlægning - er en meget god illustration af, at ministeren er gået til opgaven i en skæv vinkel. Og det skyldes ikke, som fru Aase D. Madsen har været oppe og sige, at forslaget til vedtagelse fra den 20. februar 2003 pålagde ministeren at gå til værks på denne her måde.

Der er ingen tvivl om, at det var en kompromisdagsorden, men den var også tilstrækkelig åben til, at ministeren kunne have valgt ikke at gå til Folketinget med en færdigforhandlet aftale, men at være gået til Folketinget med flere åbne muligheder, herunder det, vi har foreslået, nemlig at benytte sig af muligheden for udbud. Det er dog ikke mere fremmed, end at Danmark faktisk har haft fem udbudsrunder på Nordsøen, så det er jo ikke nogen fuldstændig uprøvet teknik at anvende.

Derudover vil jeg sige, at denne regering i øvrigt går meget, meget kraftigt ind for, at man skal anvende udbud også selv for meget, meget, meget små beløb. Ja, ude i kommunerne har de jo foreløbig brugt ca. en halv milliard på at sikre, at det frie valg for de ældre kom så meget i udbud, at man i hvert tilfælde var sikker på, at der var rigtig mange penge, der gik op i administrationsrøg.

Så er det jo lidt underligt, og man må altså som dansker undre sig over, hvorfor man fuldstændig på forhånd udelukker at bruge udbudsmekanismen på noget, der har med milliarder at gøre. Hvorfor udelukker man det på forhånd?

Vi siger jo ikke, og det har vi heller ikke sagt, at det ville have givet et vanvittigt meget bedre

resultat, men vi er inde på et område, hvor man forhandler med en, og hvor man dermed sætter enhver form for priskonkurrence ud af kraft på forhånd. Det kan man så prøve at legitimere med, at der i EU's udbudsregler er en undtagelse, hvis man fortsætter koncessionen - hvis man fortsætter den - men ikke, hvis man laver en ny koncession. Men det er jo alligevel det, jeg kalder en eller anden form for lagkageglasur, frem for at forholde sig til selve metoden med at anvende et udbud og dermed få en belysning af, hvad kan markedet bære.

Det kan da godt være, at en af omkostningerne, man måtte tage med, var en længere eller en lavere udvindingstakt. Det betragter vi ikke som noget stort problem, for vi betragter det som en god reserve, vi har liggende ude i Nordsøen, som man ikke skal rutte med.

Det er klart, at det set med regeringens øjne er med til at få hevet penge ud af det her og nu, sådan at man kan få lukket hullet i statsunderskuddet, som jo i øjeblikket truer med at blive større, fordi beskæftigelsen er inde i en dårlig situation med stigende arbejdsløshed. Men vi begriber simpelt hen ikke, at man fravælger det her. Jeg har faktisk ikke rigtig kunnet komme på nogen andre situationer, hvor man har fravalgt det som en mulighed.

Nu er det jo ikke sådan, at vi klandrer A.P. Møller - Mærsk for at have indgået denne her aftale. Det er klart, at det er ikke mange virksomheder beskåret at få muligheden for at lave en frivillig skatteaftale, hvor man så får garanti mod beskatning inden for sit område i 40 år frem.

Der er ikke mange, der får det tilbud. Jeg tror faktisk ikke, der er andre, der har fået det i det danske samfund. Og så skulle man jo være en sær snegl i forretningsverdenen, hvis man ikke benyttede sig af det og lagde ansigtet i tilstrækkelig grusomme folder, når man trådte frem foran tv-kameraerne, og sagde, at det her har været frygtelig hårdt, og det er frygtelig hårdt for os, at vi skal afgive måske ca. 2 mia. kr. ekstra om året, og at staten, hvis den ellers har noget at gå ind med som partner, skal være partner i DUC fra 2012.

Kl. 14.40

Jeg synes i øvrigt, at der ud over det er nogle ting, som undrer os såre at vi ikke har fået belyst endnu. I foråret, jeg tror det var i maj måned, kom Handelshøjskolen med en delvis gennemgang af rentabiliteten; men det var kun en delvis. I august svarede økonomi- og erhvervsministeren, at den resterende del af den analyse var sat i gang, og at den ville blive brugt som en del af den redegørelse, der skulle præsenteres for Folketinget senere, nemlig inden den 1. oktober. Det fremgår en lille smule af den fodnote, der er på side 2 i redegørelsen, fodnote 2. Så vidt jeg kan se, er der imidlertid ikke nogen rentabilitetsanalyse, der viser noget om, hvad det er for en overnormal profit, man har haft inde på det her område, siden man rent faktisk begyndte at trække olie og siden gas op af undergrunden. Det er klart, at det ikke er let at lave en sådan, men så vidt jeg kan se, har ministeren selv givet håndslag på, at den vil blive lavet, og at den fremgår af redegørelsen. Her er vi jo inde ved noget af det, der er virkelig interessant, for når vi står og siger, at vi mener, at aftalen, som den ligger, giver et for dårligt resultat, så er det jo ikke, fordi vi ikke ved, at A.P. Møller naturligvis skal have et overskud på aftalen. Det, vi finder helt urimeligt, er, at man skal kunne indplacere så stort et overskud, som, så vidt vi kan se, ligger langt ud over, hvad man kan få på anden erhvervsvirksomhed, og at muligheden for at gå i udbud så oven i købet fuldstændig fravælges.

I den redegørelse, der er fremlagt for os, står - jeg tror, det er to linjer, der står om det - at det anslår man ville have været en dårligere økonomisk deal. Jeg tror, det ifølge redegørelsen her ville have kostet 20 mia. kr., hvis man var gået i udbud. Jeg vil godt vide, hvad det tal er baseret på, hvad de 20 mia. kr. er vurderet på. Har regeringen haft en beregning undervejs i forhandlingerne? Kan vi i så fald ikke komme til at se den beregning? Det ville jo være dejligt, hvis ministeren allerede nu

her ville løfte lidt af sløret for det. Noget andet, der undrer mig i redegørelsen, er, at den følsomhedsanalyse, der er lavet, kun opererer med udsving på olieprisen på plus/minus 20 pct. Når man ser på olieprisernes udvikling gennem de senere tiår, så har springene jo været væsentlig højere. Har der ikke været en beregning af det undervejs i forhandlingsforløbet, eller er det kun den følsomhedsberegning, som vi andre har fået at se i redegørelsen, der har ligget til grund? Noget tredje: Har ministeren og ministeriet trukket på international ekspertise undervejs i forhandlingerne med A.P. Møller, eller er der udelukkende trukket på dansk ekspertise? De her tre spørgsmål ville jeg være meget glad for at få om ikke andet så et foreløbigt svar på af ministeren her i dag. Så er det klart, at vi selvfølgelig også vil stille dem skriftligt efterfølgende under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Fru Anne Grete Holmsgaard siger i sin ordførertale, at hun gerne havde set, at regeringen var kommet med flere muligheder omkring opfyldelsen af vedtagelsen fra den 20. februar i år. Anerkender fru Anne Grete Holmsgaard ikke, at det er fagministeren, der på regeringens og statens vegne indgår disse aftaler om bevillingerne i Nordsøen med koncessionshaverne? Tror fru Anne Grete Holmsgaard helt ærligt, at det er muligt for staten seriøst at varetage sine interesser som forhandlingspart, hvis man kommer med to, tre, fem eller syv forskellige forhandlingsscenarier, som Folketinget så kan drøfte for åbent tæppe og plukke i, som man vil? Tror fru Anne Grete Holmsgaard, at staten og regeringen med et sådant mandat vil kunne forhandle på fællesskabets vegne i en seriøs og konstruktiv ånd?

Kl. 14.45

Til sidst: Vil fru Anne Grete Holmsgaard ikke nok anerkende, at det, som ministeren her har lagt frem, til fulde er inden for det mandat, regeringen fik med vedtagelse nr. V 54 af 20. februar, som netop gik på, at der kunne ske drøftelser med bevillingshaverne om koncessioner, der udløber i 2012, med henblik på en mulig forlængelse?

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg har faktisk ikke sat spørgsmålstejn ved, om det var inden for det forhandlingsmandat. Jeg har sagt, at man kunne have brugt forhandlingsmandatet noget mere smidigt.

Hvordan bliver en minister stærk i en forhandling? Det gør en minister, når modparten ved, at her er der et flertal bag ministeren, som virkelig vil have noget og ikke bare er til sinds at bøje sig og juble og komme med høje klap, bare man får lidt. Det er faktisk det, der gør en minister stærk, ikke at man går ud og siger, at det klarer den minister godt nok, og det går nok fint nok. Det er det andet, der gør en minister stærk. Hr. Kim Andersen ved da godt fra politisk arbejde, at det sådan set er en form for grundregel i almindeligt politisk arbejde, lige meget om det er Folketinget, eller det er en kommunalbestyrelse. Så det mener jeg sådan set er ret enkelt.

Til den anden del af hr. Kim Andersens spørgsmål: Jeg har jo ikke foreslået, at ministeren skulle have stillet sig op på den her talerstol og så sagt: Her er forslag nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, tror jeg hr. Kim Andersen var oppe på. Det, jeg faktisk har sagt, er, at ministeren godt kunne have forelagt forskellige muligheder til en lukket drøftelse. Det er en fuldt ud anvendt politisk fremgangsmåde, at man går tilbage og siger: Jeg vurderer, at der er de her muligheder. Nu viser jeg jer under fortrolighed de økonomiske beregninger og de analyser, vi baserer det her på, og så må ministeren selvfølgelig sondere terrænet.

Jeg vil da sige, at hr. Kim Andersen og jeg har da siddet til mindst 25 forhandlingsmøder i løbet af de seneste

2 år, så det er jo ikke ligefrem noget, der er ukendt hverken for hr. Kim Andersen, ministeren eller mig selv.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil ikke gentage hele min ordførertale fra forespørgselsdebatten i formiddags, men tværtimod henholde mig til den og bare ganske kort sige, at Det Radikale Venstre altså finder, at grundstrukturen i den aftale, der er fremlagt i det her beslutningsforslag, ser fornuftig ud set fra vores synsvinkel. Den sikrer en langsigtet udnyttelse af ressourcerne i Nordsøen med udnyttelse af den bedst mulige teknologi. Den sikrer uanset priserne på olien, uanset hvor store forekomsterne er, uanset hvor meget teknologiudvikling vi får, næsten to tredjedele af overskuddet til staten på den ene eller anden måde. Det finder vi stærkt tilfredsstillende.

Nu ser vi så frem til, at den sidste del af aftalen bliver forhandlet på plads, og vi forventer selvfølgelig, at vores tilslutning sker under forudsætning af, at ministeren kan garantere os, at det ikke på nogen måde er i karambolage med hverken grundlov, EU eller på anden måde strider imod lovgivningen.

Til beslutningsforslag nr. B 11 må vi sige, at vi ikke deler SF's idé om, at staten kunne få en masse ud af at sende koncessionen i udbud 2012, og det gør vi ikke af nøjagtig samme grunde, som vi synes, at den nuværende aftale ser god ud. Vi tror, der er behov for en langsigtet tænkning her. Vi er bange for, at hvis vi udbyder 2012, så vil vi se sådan en panikoppumpning. Frem til 2012 og efterfølgende skulle vi så aftale en overdragelsespris for alle de platforme og rigge, der står ude i Nordsøen. Det ville blive dyrt, og vi skulle så have det ud i koncession, og vi ville med stor sikkerhed også skulle påtage os et medansvar som stat for hele oprydningsarbejdet bagefter. Vi tror simpelt hen ikke på, at vi ville få mere ud af det, end vi gør af den aftale, der er lagt frem i det første beslutningsforslag. Så vi er altså ikke særlig positivt stemt over for SF's forslag.

Afslutningsvis kunne jeg godt tænke mig at bringe det element ind, som den socialdemokratiske ordfører nævnte i starten af sin tale, og som vi ikke har været særlig meget inde på i dag, men som sådan set er det eneste egentlige spørgsmål, jeg har til ministeren, for fra radikal side finder vi det lige så vigtigt, som det er nu, at få en stabil aftale om udnyttelsen af de ressourcer, der er tilbage i Nordsøen. Vi finder, at det også er af helt afgørende betydning, at vi snart begynder at tage en diskussion om, hvad vi egentlig gør, når olien og gassen i Nordsøen topper og produktionen begynder at falde, ikke dramatisk, ikke fra år til år, men dog med usvigelig sikkerhed.

Kl. 14.50

Det vil give nogle helt nye udfordringer, både for statskassen og for Danmarks forsyningsikkerhed på energiområdet, og det er egentlig forbløffende, så lidt denne vinkel fylder i den standende debat fra både venstre og højre side af Folketingssalen, og det på trods af at der dog kun er en eneste ting, der er helt sikker i Nordsøen, nemlig at på et tidspunkt er der ikke mere olie og mere gas, og jo før vi begynder at indrette os på den situation, jo bedre vil vi kunne håndtere den til den tid.

Derfor er mit spørgsmål til ministeren: Hvilke overvejelser gør regeringen sig? Vil man nedsætte et udvalg, der skal forsøge at planlægge nogle scenarier, alt efter hvor hurtigt produktionen vil falde, både i forhold til de økonomiske spørgsmål og ikke mindst i forhold til vores forsyningsikkerhed i landet? Er det overhovedet noget, som regeringen vil tage initiativ til at komme i møde på den ene eller den anden måde?

Keld Albrechtsen (EL):

Til den sidste kommentar, som hr. Martin Lidegaard kom med, ifølge hvilken han jo mente, at der hverken fra højre eller venstre side af salen havde været interesse for spørgsmålet, kan jeg oplyse, at fra højre side har jeg ikke nogen sinde hørt, at der var interesse for spørgsmålet, men fra Enhedslistens side blev der faktisk i et brev til økonomi- og erhvervsministeren - jeg kan ikke huske den præcise dato, men det var omkring 1. september - stillet forslag om, at staten skulle have indflydelse på udvindingstakten, således at vi ville være i stand til at styre, hvornår vi skal bruge olien og gassen, netop ud fra den synsvinkel, at det gælder om at bevare den, til den tid kommer, hvor der bliver større og større mangel på olie, og således at det kunne indgå i en langsigtet planlægning i samfundet med hensyn til omstilling.

Jeg er helt enig med hr. Martin Lidegaard i, at det selvfølgelig er trist, at den langsigtede og helt afgørende problemstilling i så ringe grad indgår i debatten. Ministeren var ikke interesseret i mit forslag, som jeg sendte over til ham. Det var han ikke, og der var heller ikke andre dele af mit brev, han var interesseret i at tage hensyn til, og det synes jeg er beklageligt, for den hidtidige ordning har jo lagt op til en rovdrift på ressourcerne. Det er jeg bange for at ministerens aftale også vil gøre, og jeg er langt mere skeptisk med hensyn til det spørgsmål end hr. Martin Lidegaard, men jeg synes, det vil være godt, hvis vi får en grundig belysning, også gerne med udvalg osv., af problemstillingen.

Jeg vil da også i udvalget gerne bede om, at vi får nogle drøftelser af udvindingstakten, af, hvornår olien er brugt, og om vi kan gøre noget for at holde på olien, for der er jo ingen tvivl om, at den olie, der er, er langt mere værd om 20 år, end den er i dag, af den simple grund, at om 20 år er der desværre meget, der tyder på, at de globale oliereserver er ved at svinde ind. Derfor er det jo kortsigtet og i enhver henseende beklageligt, at det danske samfund tillader, at de olie- og gasreserver, vi har, opbruges så hurtigt som muligt, for at vi kan være sikre på, at vi ikke har dem den dag, hvor det virkelig for alvor er afgørende, om man har noget olie tilbage. Men den nuværende regerings tidshorisont rækker næppe meget ud over valgperioden, og det her er jo noget, der foregår 20 år fremme i tiden.

For regeringen har det formentlig været langt mere afgørende at se på, hvordan man ved hjælp af et salg af DONG kan lukke det stadig voksende hul i statskassen, som er resultatet af regeringens ulyksalige skattestop, først og fremmest fastfrysningen af ejendomsværdibeskatningen, som jo hver eneste dag koster staten et voksende beløb, og hele denne her sag skal jo ses i sammenhæng med det kommende mord på DONG.

Kl. 14.55

Enhedslisten er jo blevet beskyldt for, at vi gerne vil nationalisere Nordsøolien. Det kan jeg helt bekræfte. Det vil vi af hensyn til det langsigtede perspektiv, som hr. Martin Lidegaard var inde på, og derfor er det mig også ubegribeligt, at Det Radikale Venstre, når de netop er optaget af, at samfundet skal kunne kontrollere ressourcerne, samtidig er optaget af at sikre, at et privat monopol får lov til at skalte og valte med det, som de finder det for godt. Det er der ingen sammenhæng i, må jeg sige til hr. Martin Lidegaard.

Jeg er glad for, at De Radikale har den interesse for miljø og ressourcer, men så er det dybt ubegribeligt, at de vil have et privat monopol til at overtage kontrollen med det hele. Men det er nok, fordi Det Radikale Venstre gerne vil løse den ligning, der går ud på både at være liberalist og grøn. Det er altså en vanskelig ligning, som har meget svært ved at gå op. Jeg har i hvert fald aldrig set en løsning på den. Man kan være rød og grøn, men liberalist og grøn har jeg ikke hørt om kan lade sig gøre.

Det er jo sådan, at der er nogle kerneområder i samfundet, og hvis det skal være sådan, at

samfundets interesser skal varetages både økonomisk og miljømæssigt, er det bedst, at det foregår som offentlig drift. Det er sådanne ting som olieproduktion, togdrift og færgedrift. Vi har set konsekvenserne af det, regeringen allerede har opnået ved f.eks. udlicitering af togdrift. Det har mildt sagt ikke været nogen succes. Det næste mord på et offentligt drevet trafikkselskab bliver så BornholmsTrafikken, som ellers har fungeret godt indtil nu og til bornholmernes tilfredshed. Nu skal det område også kastes for løverne. Så har fru Aase D. Madsen fået udvirket hos finansministeren, at det næste offer for denne hærgen skal være vores ekspertselskab på Nordsøområdet, nemlig DONG, som er det selskab, der skulle muliggøre, hvis man nu endelig gik ind i en diskussion om fornuften i regeringens model, at staten i 2012 med en ejerandel dog kunne være i stand til at have en ekspertise, som kan matche A.P. Møllers. Og så skal det sælges; så skal man hurtigst muligt se at komme af med det. Hvem skal man sælge det til? Ja, jeg behøver næppe at spørge tre gange. Adressen ligger et par kilometer fra dette hus, hvor denne debat foregår, og det er et sted, ministeren er velbekendt med, for han har ført mange forhandlinger med dem derhenne. Det er jo dem, DONG skal sælges til, for hvem i alverden er det ellers, man har tænkt sig at sælge DONG til, og hvem er det, der har en fuldstændig indlysende interesse i at købe DONG? Det er det selskab, der i forvejen er tæt på at have et fuldstændigt monopol i Nordsøen. Hvad bliver konsekvensen af den samlede øvelse? Den bliver, at man forærer DONG til A.P. Møller plus eneretsbevilling fra 2012. Hvis nogen tør modsige, at det er det, der vil være resultatet af det, fru Aase D. Madsen og finansministeren iscenesætter, så er de efter min opfattelse dristige. Det kan selvfølgelig være, at Elsam også vil byde på det, de gør sig jo godt omkring sig, må man sige, men jeg tror nu, at A.P. Møller, hvis man kaster det ud på markedet, er en mere sandsynlig køber af DONG. Så har vi altså bare et totalt monopol, plus at staten har solgt sin egen ekspertise. Det kan godt være, at ministeren simpelt hen har været for naiv i hele forløbet, og at han simpelt hen er blevet luret henne på Esplanaden og slet ikke har set det mønster, som han er blevet viklet ind i. Men det er da sådan, det vil gå, hvis ministeren fortsætter ned ad den glidebane. Så et par bemærkninger om pengene: Jeg er godt tilfreds med, at ministeren under denne debat i modsætning til i spørgetiden forleden har givet tilsagn om, at vi skal have spørgsmålene grundigt belyst, og at vi også skal have tid. Men jeg vil altså endnu en gang så mindeligt bede om, at vi får de beregninger og får de forskellige alternativer, også af hensyn til den debat, vi havde med hr. Martin Lidegaard, som jo påstår, at det ikke vil være en god idé at lade DONG overtage fra 2012, og som mener at kunne føre argumenter for det på det økonomiske plan.

Kl. 15.00

SF har foreslået et udbudsalternativ, som vi nu godt nok mener vil være en dårligere løsning end at overdrage opgaven til DONG, men dog bedre end det, ministeren har foreslået. Lad os få regnet disse alternativer igennem i udvalget, før vi lægger os fast på en beslutning, og lad os være enige om, at vi ikke alt for krystalklart udtaler os om, hvad der er bedst, før vi rent faktisk har set beregningerne.

Hr. Kim Andersen og alle mulige er i stand til at skamrose aftalerne allerede før, der er regnet på dem. Det er vi andre altså ikke. Vi andre er ikke i stand til at udtale os om, hvordan tingene hænger sammen, før beregningerne rent faktisk er blevet foretaget. Det beder jeg så om at de bliver. Så kan vi se, hvem der har ret, og hvem der har uret. Vi kan i hvert fald få et fingerpeg om det.

Jeg vil altså meget appellere til, at alle partier i udvalget vil være med til, at vi får en sådan diskussion, hvor man ikke på forhånd lukker af for alternative og bedre løsninger end dem, ministeren umiddelbart har fremlagt.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Hr. Keld Albrechtsen startede en - kan man vist godt tillade sig at sige - vidtløftig debat om mit partis ideologiske grundlag.

Hr. Keld Albrechtsen har jo ret i, at i Det Radikale Venstre har vi ikke det udgangspunkt, at hvis noget er statsejet eller statskontrolleret, er det pr. definition bedre, end hvis det ikke er, så er det pr. definition mere rationelt, pr. definition mere langsigtet og fornuftigt. Det vil være lidt for plat at nævne Combust, Østeuropa og andre steder, hvor staten fik hundred procent magt over samfundet, men så kunne hr. Keld Albrechtsen jo nævne Arriva og Farum, og hvad ved jeg.

Pointen her er, at lige så vel som det i radikal ideologi ikke er sådan, at staten altid er bedre end markedet, er det heller ikke, som nogle liberale vil hævde, sådan, at markedet altid er bedre end staten. Det er nemlig på god socialdemokratisk vis sådan, at både marked og stat har ulemper og fordele.

I dette tilfælde, som vi diskuterer i dag, hvor hr. Keld Albrechtsen påstår, at man ikke kan være grøn og liberal, vil jeg bare sige, at jeg vil nødig have set hele den danske vindmøllesektor udviklet som en stor statskoncern. Kan hr. Keld Albrechtsen forestille sig det? Så vil jeg gerne spørge: Kan hr. Keld Albrechtsen forestille sig, at der faktisk er situationer, hvor der ved en aftale ikke nødvendigvis er en vinder og en taber, men hvor der er to vindere? Jeg tror, det er sådan en situation, vi har her.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Det er dejligt, at hr. Keld Albrechtsen snakker så varmt for DONG.

Jeg vil gerne spørge hr. Keld Albrechtsen, om det ikke er en god idé, at DONG slipper nogle af de milliarder af kroner, der ligger der, bl.a. de milliarder, som man ville købe NESA-aktierne for - man ville faktisk købe dem kontant. Hvis penge er det? Er det ikke skatteydernes?

Vil hr. Keld Albrechtsen ikke arbejde for, at vi trækker dem ind i statskassen og siger: I har alt for mange penge, I skal ikke gå ud og opkøbe i den danske sektor? Er det virkelig hr. Keld Albrechtsens mening, at vi overhovedet ikke skal se på DONG, der køber ind alle vegne og vil gøre sig til monopolist? Det er jo også en del af DONG.

Så spår hr. Keld Albrechtsen om fremtiden og siger, at sådan og sådan vil det være, ekspertisen skal ikke være i Nordsøen mere, og DONG er sådan og sådan. Jamen hvem siger, at de modeller, som finansministeren kommer tilbage med, som er økonomisk relevante for det danske samfund som sådan, ikke er sådan, at man siger, at en model kan være, at staten beholder noget af det?

Det er der ingen der siger, og det var det, jeg startede hele debatten med i dag. Der er jo ingen, der siger, at den model ikke er holdbar. Vi skal se på en lang række modeller, og det er det, eksperterne skal finde ud af sammen med finansministeren og sammen med Folketinget.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Nu tror jeg, at fru Aase D. Madsen begynder at forstå, hvad det er, jeg mener, når jeg taler om den styrke, der ligger i DONG. Jeg er faktisk glad for, at DONG har en styrke, der satte selskabet i stand til at byde på NESA. Jeg syntes så, at det var noget fjollet noget af DONG at begynde at blande sig i NESA, og det lykkedes så heller ikke, men det er en anden sag.

Kl. 15.05

Det er fuldstændig rigtigt, at DONG har den finansielle styrke, som skal til for at gå ind og løse opgaverne. Men så skal vi ikke begynde at plyndre DONG, således at DONG ikke er i stand til at løfte opgaverne. Så skal vi glæde os over, at DONG har den kapacitet og kan blive statens repræsentant i Nordsøen og kan blive det med et kapitalgrundlag og en kapitalstyrke, der er

nødvendig, og har den ekspertise, der er nødvendig. Vi skal være dybt taknemlige over, at vi har et sådant statsligt selskab, og at vi kan sætte det ind til gavn for alle borgere i dette samfund. Jeg vil så svare hr. Martin Lidegaard, at man bestemt kan være både grøn og liberal. Det mener jeg i øvrigt selv jeg er. Det, jeg sagde, var, at man næppe kan være grøn og liberalist, og det er noget helt andet. Det er noget med, at det hele skal ud i privat drift, også det, der ikke er egnet til det. Jeg har ikke foreslået, at staten skal til at producere tandpasta. Jeg har bare nævnt, at der er nogle områder, hvor al praktisk erfaring viser, at staten og kommunerne gør det bedre. Her nævnte jeg så nogle eksempler, og jeg forstod, at hr. Martin Lidegaard langt hen ad vejen er enig. Det er så blot for at afklare nogle af begreberne. Jeg er meget glad for, at hr. Martin Lidegaard brugte udtrykket liberal her i sit spørgsmål, for hvis deri skal ligge, at han måske ikke opfatter sig som liberalist, men som liberal, så synes jeg jo, at det er fremragende.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Det, staten gør i øjeblikket, er jo ikke at plyndre DONG, tværtimod er det DONG, der plyndrer staten, vil jeg have lov til at sige. De har så mange milliarder, som vi kunne bruge i staten, så ind i statskassen med dem.

Så vil jeg gerne spørge, om den veneration, som hr. Albrechtsen stadig væk har for DONG, betyder, at han vil gå ind for en fusionsmodel med et stort kommercielt firma, så det bliver det her store energiselskab, hvor aktierne skal sendes på markedet, og hvor vi skal have børsnoterede selskaber osv.

DONG er ikke statisk. DONG kan ikke blive ved at leve i den nationalistiske filosofi, som hr. Albrechtsen har. Det er en illusion at tro. Det har overlevet sig selv. Tiden er blevet en anden, må jeg fortælle hr. Keld Albrechtsen, se det i øjnene. Derfor er det ikke staten, der skal sidde på dette store kommercielle selskab. Det er ikke i statens interesse.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg ved ikke, hvad fru Aase D. Madsen mente med det nationale, for jeg tror, at fru Aase D. Madsen er enig med mig i, at hvis DONG bliver sat til salg, vil den mest sandsynlige køber være A.P. Møller. Så bland udlandet uden om det her, for det vil der næppe være tale om.

Det, jeg hele tiden kredser om, er, at man ikke har kunnet sandsynliggøre, at en DONG-model vil være en dårlig løsning. Man kan bare ikke lide den. Det, jeg bare beder om, er, at vi får regnet igennem, hvad DONG-modellen vil betyde for staten og for skatteyderne. Lad os så sammenligne den med den model, som ministeren har fremlagt.

Det kan jo være, når man har set de beregninger - selv om det ville være bedre for skatteyderne, det tror jeg fuldt og fast at det ville, og det tror jeg at beregningerne vil vise - at Hr. Lidegaard får en anden opfattelse. Det kan vi så få afklaret ved at få det regnet igennem.

Hvis det viser sig, at jeg har ret, og at DONG-modellen er bedre end A.P. Møller-modellen, må man jo træffe sin beslutning. Så kan det godt være, at fru Aase D. Madsen alligevel siger, selv om beregningerne måske viser, at jeg har ret, at de bare ikke vil have DONG-modellen, men A.P. Møller-modellen, og så træffer man den beslutning. Men så har man i det mindste haft muligheden for at tage stilling til det på et klart grundlag, og så er det en rent ideologisk beslutning, som så bliver truffet af Dansk Folkeparti og regeringspartierne.

Jeg vil bare gerne have, at udvalget får mulighed for at tage stilling på et oplyst grundlag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Aase D. Madsen for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

For tredje og sidste gang: Er det virkelig stadig hr. Keld Albrechtsens ønske, at vi skal have en stor kommerciel virksomhed med en magtfuld finansminister i spidsen, som det danske Folketing ikke har tøddel indflydelse på?

Det kan godt være, det er Enhedslistens politik, men det er ikke Dansk Folkepartis politik. Man skal ikke være lovgiver og så samtidig sidde som den øverste i en stærkt kommerciel virksomhed, det går aldrig godt.

Kl. 15.10

Og hvis hr. Keld Albrechtsen vil se alle de mange spørgsmål, jeg har stillet til finansministeren og økonomi- og erhvervsministeren netop om denne interessekonflikt som lovgiver og som ejer af et stort kommercielt selskab, så tror jeg nok, at hr. Keld Albrechtsen finder en anden måde at anskue tingene på.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg må indrømme, at den betragtning, der går ud på, at hvis vi beholder DONG, og hvis vi giver DONG en opgave i Nordsøen, så har Folketinget ingen indflydelse på det, forstår jeg simpelt hen ikke. For det er jo Folketinget, der som den danske befolknings repræsentanter ejer DONG, og man kan vel ikke få større indflydelse på et selskab end ved at eje det. Sådan er grundloven jo indrettet, at den, der ejer det, bestemmer. Og det vil sige, at i det omfang, staten fortsat bestemmer, kontrollerer DONG, ejer DONG eller i hvert fald et flertal af aktierne i DONG, ja, så bestemmer staten da.

Altså jeg ved ikke, hvad fru Aase D. Madsen mener. Mener fru Aase D. Madsen, at vi har større indflydelse på A.P. Møller end på DONG? Nej, det kan hun vel ikke mene.

Så er hun inde på ledelsesforholdene, og der kan meget vel være nogle relevante spørgsmål i det, for vi skal have de rigtige ledelsesformer. Men det er altså bare en kendsgerning, at selskaber som f.eks. DSB og DONG, som er ejet af staten, er overordentligt veldrevne selskaber. Der kan godt være ting, der kan gøres bedre, der er også nogle gange, de gør noget forkert, men så kan vi tage det op og kritisere det.

Og jeg synes ikke, DONG skal købe vandværker i Herning. Det er ikke DONG's opgave, det kan vi nok godt blive enige om, men det godkendte fru Aase D. Madsen jo. Ja, det godkendte fru Aase D. Madsen, så vidt jeg ved, men det kan være, jeg har taget fejl på det punkt.

Men jeg mener bare, at det da er fuldstændig indlysende, at vi ikke kan få større samfundsmæssig og folketingsmæssig indflydelse på tingene end ved at lade DONG overtage produktionen. Hvordan skulle man kunne få større indflydelse end ved, at samfundet selv ejer det selskab, der kører butikken?

Jeg forstår simpelt hen ikke fru Aase D. Madsens tankegang.

Bodil Kornbek (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan principielt tilslutte sig den aftale, regeringen har indgået med A.P. Møller om efterforskning af olie og naturgas i Danmarks undergrund. Som jeg har sagt tidligere i dag, mener vi, at aftalen sikrer, at der ikke drives rovdrift på oliefeltene, indtil den nuværende aftale udløber i 2012.

Der næst sikrer aftalen den danske stat en større del af overskuddet fra olieudvinding i forhold til i dag. Kristeligt Folkeparti har selv ønsket, at den danske stat skulle have mere ud af olie- og gasressourcerne i Nordsøen, så vi er selvfølgelig tilfredse med, at det nu lykkedes.

For det tredje sikrer aftalen DUC stabile rammer, der giver selskabet basis for yderligere efterforskning efter olie i den danske undergrund. Og det betyder naturligvis også gode muligheder for fortsat beskæftigelse i den danske oliebranche.

For det fjerde er vi optaget af, at der bliver ryddet ordentligt op, når feltet lukkes ned. Her sikrer aftalen bedre mulighed for, at fradraget ved ophørt produktion kan udnyttes bedre end i dag.

Vi mener også, at en langsigtet aftale netop giver de fornødne incitamentter til at igangsætte ny efterforskning og investeringer i produktion af olie og naturgas. Men det er klart, at vi må sikre os, at aftalekomplekset ikke er i modstrid med grundloven, og det vil vi naturligvis se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

På baggrund af disse ord kan vi ikke tilslutte os SF's beslutningsforslag om udbud af retten til at efterforske og indvinde olie og gas i Nordsøen efter 2012.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Først tak til de partier, der har støttet regeringens beslutningsforslag. Der har været sagt meget under denne debat i dag. Jeg synes også, at vi har været langt omkring. Hvis vi bare tager nogle stikord: DONG, togdrift, BornholmsTrafikken, frit udbud til ældre og så selvfølgelig også Nordsøen.

Fru Anne Grethe Holmsgaard stiller nogle principielle spørgsmål. Ifølge redegørelsen vil den samlede olieproduktion, selvfølgelig ud fra forskellige produktionsscenarioer, inden for A.P. Møller - Mærsk's eneretsbevilling ifølge vores middelscenarie forventes at være på 357 mio. kubikmeter i perioden fra 2004-2042. Heraf vil omkring halvdelen blive produceret i perioden fra 2004 til 2012, begge år inklusive.

Kl. 15.15

Og så nærmer vi os lidt det, som både hr. Erik Mortensen og fru Bodil Kornbek har talt om her i dag: at vi er nødt til at have både en harmonisk og også en avanceret udtømning frem mod 2012. Jeg tror, det var de ord, som hr. Erik Mortensen brugte her fra talerstolen, og jeg tror også, at der var en eller anden sidebemærkning om, at alt andet ville være tåbeligt.

Så i den henseende må vi sige, at regeringen er enig med Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, De Radikale og Kristeligt Folkeparti om, at det er rimeligt, at vi får en god og en stille, rolig udtømning, så vi får mest muligt op.

Der er jo ingen tvivl om, at hvis man går ind og forcerer, så vil vi måske komme ind på det ord, som hr. Keld Albrechtsen brugte, nemlig rovdrift. For der er ingen tvivl om, at den langsigtede investering og en stille udvikling frem mod 2012 vil gøre, at vi får mest mulig olie op til gavn for både Danmark og A.P. Møller.

Fru Anne Grete Holmsgaard spurgte også om international ekspertise. Vi har set på internationale forhold. Vi har ikke anvendt internationale eksperter. Vi har anvendt danske eksperter.

Med hensyn til rentabilitetsanalysen kan jeg sige, at der faktisk er fremsendt et notat om det her område til Det Enerkipolitiske Udvalg, og hvis det ikke er godt nok, så må der jo stilles flere spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Vi har valgt at lægge forslag ned i salen. Vi har valgt at lade Folketinget stille alle de spørgsmål, man mener skal belyses. De vil blive besvaret.

Jeg har også tilkendegivet, at når kompensationsklausulen og lignende er på plads, vil den også blive lagt ned. Man kan stille alle de spørgsmål, der skal stilles, og jeg har også tilkendegivet over for hr. Keld Albrechtsen i dag, at der også nok skal blive tid til at se på dem, inden der bliver anden behandling af forslaget.

Så jeg håber, at vi i forbindelse med et godt udvalgsarbejde kan få besvaret alle de spørgsmål, der kan være grund til at stille. Så vil jeg også sige til hr. Martin Lidegaard, der stillede spørgsmål om, hvad regeringen har tænkt sig, når nu olieressourcerne hen ad vejen i Nordsøen løber ud, at regeringen ikke endeligt har taget stilling til, hvad der skal ske i den ende.

Vi taler her om en bevilling, der løber frem til 2042, hvoraf halvdelen af kubikmeterne hentes op inden 2012, og så kunne man lade fem og syv være lige. Men jeg vil blot sige, som jeg også nævnte under forespørgselsdebatten i dag, at såfremt man havde haft den aftale, der ligger på bordet i dag, til at køre de seneste 3 år, så havde staten kunnet have fået i omegnen af 7 mia. kr. mere ned i statskassen.

Jeg mener faktisk, der ligger et solidt udspil, som betyder, at vi får flere midler ind i statskassen, når A.P. Møller tjener penge, og tjener de mindre, så får vi færre ind i statskassen. Sådan er livet. Det er svært at forudse, hvad dollarkursen vil være i fremtiden. Det er svært at forudsige, hvad kursen på en tønde olie vil være. Vi har brugt et midlertidigt scenarie på 22,35 dollar. Det er måske meget forsigtigt, er der nogle, der siger, men vi har holdt os til Det Internationale Energiagenturs beregning af, hvad vi kan regne med for en fremtidig oliepris. Så er der spurgt: Hvad nu, hvis olien stiger? Jamen så vil der komme endnu flere penge ind i statskassen. Det fremgår jo også af den redegørelse, som jeg har fremsendt til Folketinget, at såfremt prisen på en tønde olie lægger sig lidt under 27 dollar, som vi faktisk havde i den uge, hvor jeg fremsendte redegørelsen, så vil det betyde, at middelscenariet, som vi har anslået til - og det kan jo kun være noget, man anslår - at ligge på omkring 80 mia. kr. frem til 2012, i stedet bliver 106 mia. kr. Så vi har været meget forsigtige. Men jeg mener, at der ligger et grundlag for en robust aftale, der også gør, at der fremover kan blive betalt kulbrinteskate på Nordsøen, hvilket man ikke har gjort tidligere, i og med man har haft et kulbrintefradrag af en sådan størrelse, at man har kunnet investere sig ud af at skulle betale kulbrintebeskatning. Det kan man ikke længere.

KL. 15.20

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Det er et lille tillægsspørgsmål til ministeren, for som ministeren jo helt rigtigt selv gjorde opmærksom på, så vil faktisk halvdelen af den forventede olieproduktion finde sted inden 2012, og det vil sige, at olieproduktionen altså også topper inden for den periode. Det siger alle beregninger. Der kan måske gå 1 eller 2 år ekstra. Og mit spørgsmål til ministeren var derfor:

Var det ikke naturligt i forlængelse af denne her udmærkede aftale, der ligesom fastsætter vilkårene, så vi kender dem i de kommende årtier, måske at påbegynde en drøftelse af, hvad vi gør, når olieproduktionen topper, og indtægterne til staten dermed falder, og Danmarks forsyningsikkerhed dermed reduceres?

Det, jeg er ude på, er sådan set at få en tilkendegivelse fra ministeren om, at vi i den situation vil have behov for at supplere med andre energikilder. Vi har behov for at kigge nøje på, om vi ikke har gjort os så sårbare økonomisk, at vi lige pludselig står med fletningerne i postkassen og ikke kan få den økonomiske politik til at hænge sammen. Hele det kompleks føler jeg slet ikke, vi er kommet langt nok med at belyse. Jeg erkender, at det ikke er noget, der relaterer sig direkte til beslutningsforslaget, men jeg mener, det ligger i meget smuk forlængelse heraf, og derfor vil jeg høre, om ministeren kunne forestille sig, at man påbegyndte et sådant arbejde.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg er glad for, at vi også kan komme i gang med diskussionen om risikoen for rovdrift. Jeg vil så bare spørge ministeren, om det ikke er indlysende, at hvis man vælger det forslag, som vi har gjort os til talsmænd for, nemlig forslaget om, at vi lader være med at nedsætte kulbrinteskatteprocenten,

at vi laver den fradragssanering, ministeren har med i aftalen, men lader være med at nedsætte kulbrintebeskatningsprocenten, så vil det da lægge en yderligere dæmper på udvindingen i perioden frem til 2012 og altså efterlade en større del af olien til den situation der opstår, når olieforsyningen på verdensplan begynder for alvor at stramme til.

Så derfor, hvis man lægger vægt på det, så ville det da yderligere - det vil jeg godt bede om at få bekræftet - være en fordel faktisk at lade være med at foretage den nedsættelse af kulbrintebeskatningsprocenten.

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at den aftale, der ligger, jo er en forhandlet aftale. Man har egentlig en aftale, der løber til 2012. Det er en aftale, man har indgået henad vejen. Nu har man så forhandlet en ny aftale, og det med at forhandle er jo at give og at tage. Det er vel muligt, at hr. Keld Albrechtsen kan komme og stille yderligere krav om, at det bør vi have, og det skal vi have. Men sådan er forhandlingerne. Det er at skabe et resultat, og jeg mener, som jeg har nævnt tidligere, at der ligger et solidt og også et robust resultat af denne her aftale, hvoraf vi nu har elimineret den forvriddning, der ligger i kulbrintefradraget på de 250 pct., og sat det ned til 30, og det mener jeg egentlig er ganske givtigt.

Og så har vi jo hele diskussionen igen: Hvad nu, hvis man bare havde skåret kulbrintefradraget fuldstændig væk og så havde bibeholdt beskatningsprocenten på de 70 pct., som hr. Keld Albrechtsen kunne tænke sig?

Til det kan man jo altså blot sige, at vi nu går ind og får en overskudsdeling. Vi går ind og får en marginalbeskatning på 73 pct. på Nordsøen, og så kan man jo tænke sig meget andet. Og skulle man tænke sig til hr. Keld Albrechtsens ønskescenarie, så tror jeg faktisk, vi var endt med en nationalisering den 1. januar 2004.

Sådan ser verden nu engang ikke ud. Det her har været en forhandling mellem ligeværdige parter, hvor der skulle gives, og hvor der skulle tages, og sådan et forhandlingsresultat er det, der ligger. For at en forhandling skal have et godt resultat, skal der være noget til begge sider, og jeg vil gerne fastholde, at det her er et godt resultat for Danmark, det er et godt resultat for A.P. Møller, og jeg har noteret mig, at lederen i Dansk Metal siger, at det her er godt for danske arbejdspladser.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Det er muligt, at de, der skriver ledere i Dansk Metal, ligesom visse ordførere her i Folketingssalen kan drage konklusioner, før de har regnet tingene igennem. Men jeg vil nu opfordre den pågældende skribent til nøje at læse de svar, der kommer i udvalget, og så igen overveje situationen. Det kan jo være, det kan give anledning til en anden artikel i Dansk Metal. Men lad nu det ligge.

Så vil jeg bare sige tak til ministeren for svaret, for jeg synes, vi skal have belyst, hvad det vil betyde, hvis vi fastholder de 70 pct. Hvad vil det betyde med hensyn til ændret udvindingstakt? Vil der så være væsentlig mere tilbage til den energikrise, vi kommer i om 10 eller 20 år? Det tror jeg der vil. Det kunne også tale for at overveje den model.

Så siger ministeren: Jamen det er jo en aftale, der er forhandlet. Jo, men hvis ministeren nu gik tilbage til A.P. Møller og sagde til A.P. Møller: Et flertal i Folketinget synes altså ikke, det er godt nok, et flertal i Folketinget vil gerne have det ændret. Så er jeg sikker på, at så kunne ministeren også få det ændret, og ellers kunne Folketinget jo altså godt selv vedtage en skattelov. Det er jo ikke alle skatteydere, vi er nødt til at forhandle med, før vi fastsætter skatteprocenten, vil jeg bare lige minde om. Det er sket, at der er fastsat skatteprocenter med virkning for andre skatteydere ved en simpel lov her i Folketinget, og de pågældende skatteydere har i nogle tilfælde været meget kede af

det, men det har bare ikke hjulpet noget. Så skal vi nu ikke også lige holde fast i, hvem der er skattemyndighed her i landet. Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at hvis ministeren ville, så kunne han godt genåbne forhandlingerne med henvisning til, at et flertal i Folketinget ikke syntes, det var godt nok.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører for forslagsstillerne.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt sige tak til ordførerne for de faldne bemærkninger om SF's beslutningsforslag. Selv om jeg jo må sige, at det ikke er, fordi vi har vundet den store opbakning til at sætte udvindingen af Nordsøen i udbud med virkning fra 2012.

Det er jo sådan lidt det omvendte af den sædvanlige verden, at det er os, der står og presser på, for at tingene skal i udbud, mens de borgerlige partier og de socialliberale partier stritter imod.

Vi er jo sådan set ret positive over for udbud på mange områder, og jeg må sige, at jeg synes stadig væk, at det fremstår som et meget ubesvaret spørgsmål, hvorfor man fuldstændig har fravalgt denne her metode.

Det fremstår i hvert fald også stadig væk som et ubesvaret spørgsmål, hvordan vurderingen på de 20 mia. kr. er kommet frem. Her henviser jeg til de 20 mia., der fremgår af redegørelsen som det, ministeren eller ministeriet mener det ville have været dårligere eller ringere for staten, hvis man havde valgt en udbudsmodel. Jeg har svært ved at se, hvordan man kan komme frem til de 20 mia. Det kan man selvfølgelig, hvis man kun opererer med A.P. Møller/DUC som den, der rent faktisk udvinder olien og gassen på de pågældende felter, som jo dækker langt den største del af den danske del af Nordsøen.

Det er klart, at hvis man låser sig fast i den forestilling, at det *skal* være A.P. Møller, det *skal* være DUC, der udvinder, så vil man formentlig kunne komme frem til et noget pessimistisk scenarie, for det er klart, at selskabet og selskaberne selvfølgelig meget hellere vil have en frivillig aftale. Når man ser på, hvad der er givet fra den ene side, og hvad der er givet fra den anden side, så er det altså sådan, at det er A.P. Møller, der har trukket det længste strå her, også selv om vi selvfølgelig erkender, at der vil være et merprovenu, der er større end det, der har været hidtil. Det har vi ikke sat spørgsmålstejn ved undervejs, hverken her eller i de kommentarer, vi er kommet med i dagspressen.

Den mest positive var hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten, der kategoriserede udbud som bedre end regeringens aftale, men ringere end det, Enhedslisten helst vil have, nemlig at det er DONG, der går ind og har feltet og sørger for udvindingen. Vi er i SF ikke specielt optaget af det og har ikke været det undervejs i de her mange års drøftelser af, om staten skulle gå ind. Vi synes faktisk, at det vil være mere fornuftigt med en klar, gennemskuelig skattemodel og selvfølgelig en skattemodel, der er skruet sammen på en sådan måde, at den giver et væsentlig højere provenu.

Kl. 15.30

Derfor er vi også stadig væk meget optaget af rentabilitetsvurderingen, men nu kan jeg forstå, at ministeren mener, at den sådan set ligger i et af de bilag, vi har fået i Det Energipolitiske Udvalg. Det er ikke helt den forestilling, vi havde om en rentabilitetsvurdering, hvor vi faktisk havde forestillet os en meget grundig analyse, og jeg håber, ministeren vil give tilsagn om, at en sådan kan laves, og at en sådan kan laves, inden der træffes beslutning her i Folketinget. Den har jo ikke nogen værdi, hvis den kommer bagefter. Ja, så kan vi stå og vifte og sige, hvad sagde vi, men det er

jo ikke nær så skævt som at få indflydelse på at få ændret det, der ligger på bordet nu.

Jeg vil også gerne gentage et par af mine spørgsmål til ministeren vel vidende, at han i hvert tilfælde svarede på to af dem, nemlig det, jeg lige har nævnt, og at han bekræftede, at der ikke er inddraget international ekspertise undervejs.

Til gengæld svarede ministeren ikke på to af mine spørgsmål, nemlig: Er der andre lande, der har en kompensationsklausul som den, der ligger i afsnit 6 i den aftale, der ligger i beslutningsforslaget? Er der undervejs foretaget følsomhedsanalyser, der har et mere realistisk grundlag end de plus/minus 20 pct. i olieprisudsvingene, som fremgår af redegørelsen?

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Jeg er ikke bekendt med, at der er andre lande, der har denne her model. Jeg kan sige om de rentabilitetsopgørelser, vi har opereret med, at vi har fremsendt et notat til Folketingets Enerkipolitiske Udvalg.

Jeg synes, det er vigtigt at se på, hvilket provenu der tilgår. Jeg har noteret mig, at både Enhedslisten og SF interesserer sig voldsomt for de rentabilitetsanalyser. De vil under alle omstændigheder være ufattelig usikre, for hvad er egentlig værdien af det, der står i Nordsøen i dag, og hvad er der egentlig brugt af midler for at opstille det, der er i Nordsøen i dag? Tal kan der laves utrolig mange beregninger på.

Vi vil selvfølgelig bestræbe os på at besvare de spørgsmål, der fremsendes under denne udvalgsbehandling, men jeg vil blot sige, at man kan interessere sig meget for, hvad værdierne i Nordsøen er, og det vil jo få indflydelse på, hvor stor rentabiliteten er. Det, som jeg synes det er vigtigt at se på, er en aftale, der giver staten et større og et bedre provenu, og som jeg har nævnt i dag, havde denne her aftale været gældende med det, der ligger på bordet i dag, for 2001, 2002 og 2003, så havde statskassen fået 7 mia. kr. mere. Det er ikke regeringen, der går ud og vifter med flaget og siger, nu skal I se, hvis I andre havde gjort det, så havde det set sådan ud. Det var et spørgsmål, vi fik stillet, og som vi har haft folk til at sidde og regne på i døgndrift for at kunne frembringe det til Folketinget.

Jeg kan blot sige, at jeg selvfølgelig er indstillet på at yde den indsats, der skal ydes, for at besvare udvalgets spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Det er vi selvfølgelig glade for at ministeren er indstillet på.

Når rentabilitetsanalysen er så vigtig, skyldes det to ting: For det første at den analyse, som Handelsskolen kom med i maj i år, jo viser, at Energistyrelsen faktisk har vurderet ret meget skævt og forkeret i de forgangne år. Det synes jeg får en særlig betydning, når vi nu har fået oplyst i dag, at der ikke har været inddraget international ekspertise til at bistå regeringen med at vurdere, hvordan man kunne få det bedst mulige økonomiske resultat ud af en aftale eller ud af et udbud i forbindelse med Nordsøressourcerne. For det andet handler det her jo om et område, som er meget særligt, et område, hvor der er monopol, og et område, hvor der er mulighed for det, man vil kalde ekstraordinære profiler. Det er klart, at når man er inden for sådan et område, er det vigtigt at have en grundig analyse af, hvor store de har været historisk, og hvad man kan forvente, for ellers risikerer man jo, at man som minister eller folketingsmedlem kommer til at stemme noget igennem, som i virkeligheden er et for ringe resultat i betragtning af, at det her er, hvad jeg vil kalde national ejendom.

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Jeg vil oven på diskussionen i dag blot konstatere, at det faktisk kun er SF og Enhedslisten, der synes det er en dårlig idé, at der bliver lavet en forlængelse. Så kan man diskutere elementerne, og der kan stilles flere spørgsmål. Men det fremgår jo klart, at et flertal i Folketinget er klar på, at halvdelen af den olie, der forventes produceret på Nordsøen, er frem til 2012. Det er hertil, der ligger en aftale i dag. Så er det også vigtigt, at man sørger for, at man får en fornuftig udvinding af den olie, der ligger i kalklagene, så man ikke kan bruge ordet rovdrift, som flere har brugt fra talerstolen i dag. Det er vigtigt.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Erik Mortensen, sagde, at det nærmest ville være tåbeligt at gøre andet end at få denne her harmoniske, stille og rolige udvikling. Så til det med, at man skulle tage det i udbud en gang mere, må vi sige, at hovedparten af dem, der har omtalt det her i salen i dag, har sagt, at det er fornuftigt at finde en løsning, hvor vi får mest olie ud til gavn for begge parter, til gavn for både den danske statskasse og selvfølgelig også til gavn for A.P. Møller.

Man bliver ved med den her historie, som om alt ville være glædeligt, hvis man var gået i udbud fra 2012. Jeg mener, vi har fundet en fornuftig og solid løsning på det her, og så skal jeg nok besvare de spørgsmål. Jeg kunne have brugt mere tid på igen at tale om rentabilitet, men det, vi har interesseret os for, er jo netop, at man har fået en ordentlig andel af de fremtidige indtægter, der vil være af salg af olie og produktion af olie og kulbrinter på Nordsøen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Anne Grete Holmsgaard, tredje og sidste.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Nu gælder det jo altså også for en minister, at man skal høre, hvad der bliver sagt. Jeg har faktisk ikke undervejs sagt, at alt ville have været glædeligt og fint og meget bedre, hvis det var udbud. Det, jeg har sagt, er, at vi kritiserer, at man har fravalgt den mulighed, som ville have givet et indtryk af, hvad markedsprisen er. Der er jo ikke kun én mulig operatør på det her område.

Til gengæld må jeg sige, at jeg så stadig væk er uforstående over for, hvordan man kan være så begejstret for den anden type aftale, der nu er indgået, men endnu ikke tiltrådt af et flertal i Folketinget, når man ved, at der ligger en kompensationsklausul i den, som ministeren har været heroppe og bekræfte at han faktisk ikke har hørt om eksisterer for andre landes udvinding. Og ja, som jeg sagde i min første runde i formiddag, så tillægger vi den meget stor betydning, og den er meget afgørende for, at vi er så kritiske over for det resultat, der er kommet på bordet.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Det er altid så kedeligt at gentage sig selv, og det er også sent på dagen, men jeg tror, ministeren glemte at svare på mit spørgsmål før, om regeringen gjorde sig nogen overvejelser om, hvordan vi forbereder Danmark på den situation, at vi om ganske få år vil have et betragteligt mindre provenu ud af produktionen i Nordsøen og også betydeligt mindre energikapacitet, om man forestillede sig at tage nogle initiativer for ligesom at komme den situation i forkøbet, om det er noget, man vil have med i sine overvejelser over udviklingen af alternative energikilder i Danmark.

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Jeg vil blot gerne sige til hr. Martin Lidegaard, at nu forhandles der jo meget energipolitik i mit ministerium. Mange gange om måneden har der inden for det seneste halve år været nogle, og vi er da klar til at tage en diskussion om, hvad vi gør på sigt på det her område. Nu er det jo ikke et, der står og presser sig på i indeværende folketingssamling, men jeg er åben over for en dialog med Folketingets partier om, hvilken vej vi skal vælge.

Det betyder ikke, at der ikke sker fremskridt i fremtiden, jeg tænker her på de nye teknologier, som også vinder indpas. Nu har der jo ikke været tale om i dag, at vi skulle gennem tørveoserne, som de tog fat på under Anden Verdenskrig.

Lad os nu se; jeg er åben over for en dialog med også Det Radikale Venstre om, hvad vi af hensyn til forsyningssikkerheden gør i fremtiden, når olieressourcerne begynder at svinde.

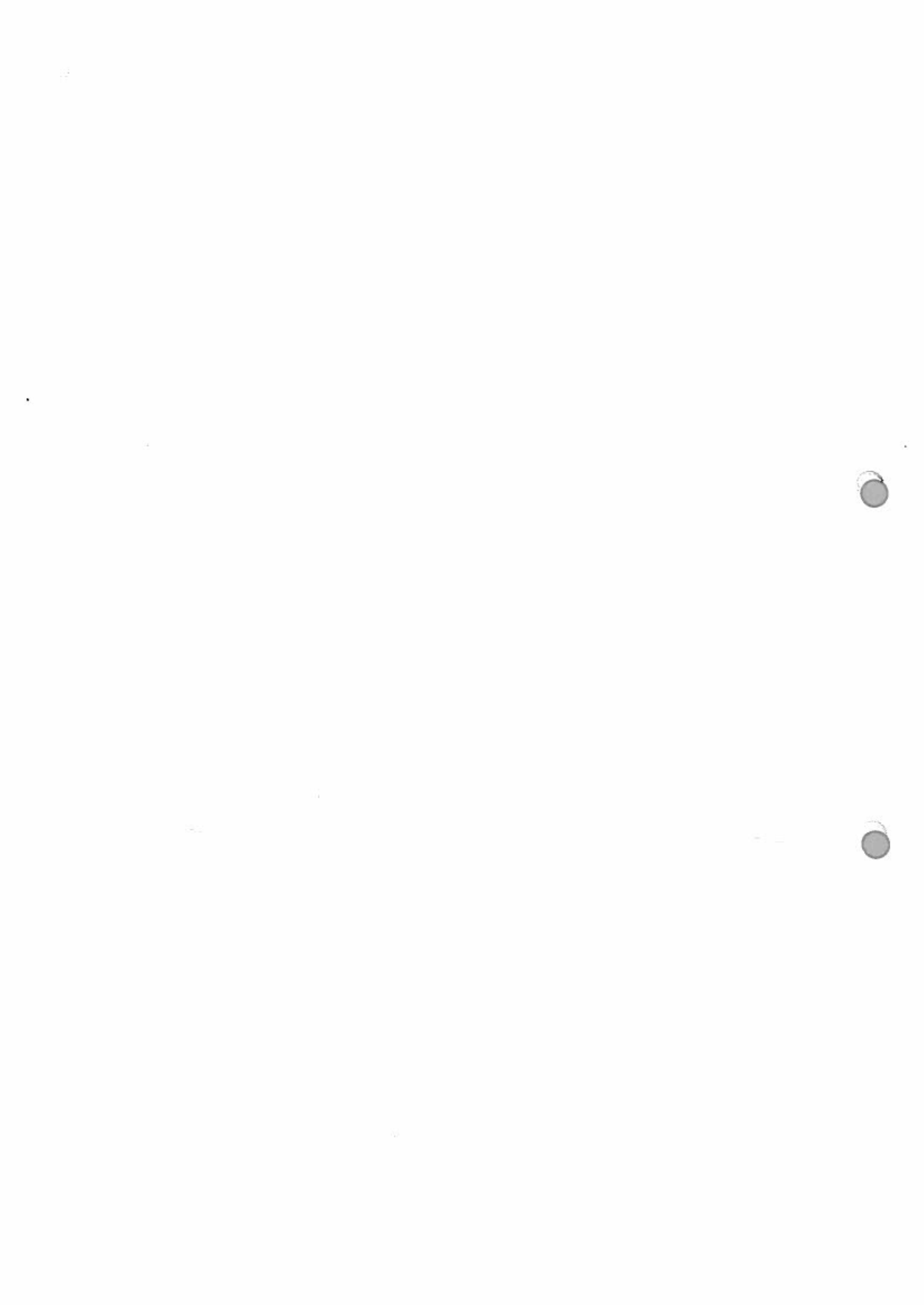
Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Kl. 15.40

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Referat af Folketingets 2. behandling af B 7 den 19. december 2003

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af aftale mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund. Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen). (Fremsat 8/10 2003. Første behandling 23/10 2003. Betænkning 11/12 2003. Tilføjelse til betænkning 18/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Formanden:

Ved førstebehandlingen blev det her beslutningsforslag behandlet sammen med de næste to punkter på dagsordenen, og da vi ved tredje- og sidstebehandlingen skal stemme for hvert enkelt, vil der alligevel blive mulighed for at debattere dem samlet. Hvis der er nogen, der ikke kan fatte sig inden for de 10 minutter, som er tidsfristen for ordførerne, vil der også blive tolereret en mindre overskridelse.

Der er ingen ændringsforslag stillet. Ønsker nogen at udtale sig? (*Ophold*). Det gør hr. Svend Auken.

Forhandling

Svend Auken (S):

Socialdemokratiet stemmer ja til de to følgende punkter på dagsordenen om olieskattebogen og undergrundsloven. Derimod agter vi at stemme nej til B 7, Nordsøaftalen.

Hovedproblemet for os i den aftale er ikke, at det økonomiske resultat er magert. Tværtimod er der dele af arkitekturen i forslaget, bedre beskatning, en mere fornuftig opbygning af betalingen til staten baseret på overskudsandele, som vi har stor sympati for, og som vi har understøttet i den offentlige debat.

Kl. 10.20

Det er heller ikke det, at man laver en aftale. Tværtimod har det hele tiden været min opfattelse, at man fik den bedste udnyttelse, den mest harmoniske udvinding, hvis man kunne indgå en aftale med bevillingshaverne.

Vi har kritiske punkter til den konkrete aftale, der er indgået. Vi mener, at den på en række punkter er for mager, og at man har bøjet sig for langt. Man kan også sige det på den måde, at Esplanadens forhandlere har været for dygtige i forhold til statens.

Vi synes, at den skattemæssige overgangsordning, der er lavet, er meget lukrativ i forhold til bevillingshaverne. Vi havde gerne set, at man startede med indkomståret 2003. Vi er uforstående over for, at bevillingshaverne ikke stadig væk skal betale olierørsafgift frem til 2012 ligesom alle andre. Der er intet sagligt argument for at ophæve olierørsafgiften specielt for DUC.

Men det kan man diskutere frem og tilbage. Vi må jo indrømme, at der altid skal være en vis margen i en forhandling, og en opposition vil jo altid se på det med kritiske øjne, og vi har været kritiske. Men det er ikke det, der giver anledning til, at vi agter at stemme imod forslaget.

Det, der gør, at Socialdemokratiet efter et meget grundigt undersøgelsesarbejde med masser af skriftlige og mundtlige spørgsmål, notater, høring og samråd, er kommet til det resultat, at vi ikke kan stemme for B 7, men må stemme imod, er afsnit 6 i aftalen, den såkaldte kompensationsaftale.

Den aftale betyder, at det danske Folketing - fremtidige danske Folketing - er bundet frem til 2042. Det vil sige, at man ikke, som bestemmelsen er udformet, uden at betale kompensation kan stoppe huller i olieskatten. Man kan ikke som led i en international tendens sænke selskabsskatten og så samtidig forhøje olieskatten, medmindre man sikrer sig, at hele provenuet til finansiering af selskabsskattenedsættelsen kommer fra erhvervslivet. Det vil sige, at den selskabsskattesænkning, som vi kan forudse med stor sikkerhed, vil betyde, at marginalsatten ude i Nordsøen vil blive sænket, uden at vi kan gøre noget ved det.

Vi ved også, at hvis man ophæver de særlige undtagelsesbestemmelser for CO₂-skatten, der gælder ude i Nordsøen, og ligestiller de danske udvindere af kulbrinter i Nordsøen med andre i Nordsøen, så skal der betales kompensation.

Hvis det danske samfund skulle komme ud i en alvorlig krisesituation, og alle grupper i det danske samfund skulle yde for at redde landet - og glem ikke, at vi taler om en situation helt frem til 2042 - så ved vi, at ethvert ekstra bidrag fra DUC vil udløse en kompensation. Vi har spurgt i udvalget, om en sådan kompensationsbestemmelse findes i andre lande, og svaret er, at det vidste ministeren ikke af at det gjorde, det fandtes ikke. Og det er selvfølgelig, fordi ministeren har undersøgt, hvordan forholdene er i Norge, Holland, England, USA osv. Det er lande, vi normalt sammenligner os med.

Men efterfølgende har det vist sig, at ministerens svar ikke var rigtigt: Det findes faktisk i andre lande, en sådan kompensationsbestemmelse findes i andre lande. Ekspertter har nemlig under høringen oplyst over for os, at der findes den slags kompensations- eller stabiliseringsaftaler i lande som Georgien, Kasakhstan, Angola, Peru, altså lande, vi normalt ikke sammenligner os med.

Spørgsmålet er: Kunne økonomi- og erhvervsministeren have fået afsluttet en aftale uden at gå ind på disse ydmygende vilkår? Svaret fra ministerens side er: Det kunne han ikke. Svaret fra vores side er: Så skulle han ikke have indgået en aftale.

Men vi sætter spørgsmålstegn ved, om han kunne have fået en aftale eller ej. Vi henviser til, at Anker Jørgensen i 1981 i forhandlinger med A.P. Møller blev stillet over for et lignende krav og sagde nej og alligevel fik gennemført en aftale.

Kl. 10.25

Vi binder nu Folketinget frem til 2042, hvis B 7 bliver vedtaget. Det er i virkeligheden en suverænitetsafgivelse. Havde det været i forhold til EU, ville det kun kunne vedtages med fem sjettedels flertal i Folketinget eller efter en folkeafstemning. Her indgår vi på bindingen på en måde, hvor Folketinget ikke har haft den sarteste indflydelse på bestemmelsens udformning. Ingen af os har set den aftale bortset fra ministeren, inden den var indgået, og efterfølgende fik vi at vide, at der ikke kunne ændres et komma i den pågældende aftale.

Man henviser til, at man ikke kunne inddrage Folketinget og vise dem aftalen på forhånd af hensyn til de børsetiske regler. Skal de børsetiske regler stå over hensynet til Folketinget? Det er overraskende, at partier, som er så optaget af demokratisk underskud og demokrati i EU og suverænitetsafgivelse dér, her blot på et vigtigt område vil afstå suverænitet, endda til et privat firma, uden at Folketinget har haft en jordisk chance for at blive inddraget.

Hvorfor er den aftale her? Ja, det er da klart: Hvis bevillingshaverne som de eneste i det danske samfund kan sikre sig mod skatteforhøjelser i de næste 40 år, det, jeg har kaldt skattestop frem til 2042, så er det da klart, at de gerne vil gøre det. De har selvfølgelig også i erindring, hvad der skete med pinsepakken i sin tid, hvor regeringen oprindelig dengang havde en tanke om at sænke

selskabsskatten, men ikke for aktiviteterne i Nordsøen. Det blev som bekendt ikke til noget. Men det, denne aftale betyder, er, at sådan noget, som dengang var overvejet og foreslået, ikke vil kunne lade sig gennemføre i fremtiden.

En sådan aftale kan man simpelt hen ikke sige ja til. Det er efter min mening at give afkald på rettigheder til vores olie, vores gas. Når man følger den offentlige debat, har man lidt det indtryk engang imellem, at regeringsordførerne og ministeren har den opfattelse, at det i virkeligheden er Dansk Undergrunds Consortiums olie og gas, og at vi skal være dybt taknemlige for, at de vil overlade lidt mere af olien og gassen til os andre, end de hidtil har gjort. Det er ikke vores opfattelse. Det er olie og gas, der tilhører det danske samfund. Hvorfor skal rådigheden over den overlades på disse vilkår til fremtiden? Hvad sker der så efter aftalen? Der har været allehånde spekulationer. Der er ingen mulighed efter aftalen for at komme uden om disse vilkår, medmindre man i en helt urimelig situation i en genforhandling gør opmærksom på og vinder offentlig støtte til, at det er urimeligt, fordi forudsætningerne totalt har ændret sig. Men rent juridisk er der ikke noget at komme efter. For Socialdemokratiet er jeg nødt til at sige: Det er for os en hellig ting, at indgåede aftaler overholdes. Derfor vil vi selvfølgelig ikke, som der har været leget med i offentligheden, spekulere i, om vi kan fikle med ordningen i 2005 og 2006 og 2007. Vi vil føle os forpligtet af den aftale, selvfølgelig vil vi det. Det er netop derfor, at vi er dybt skeptiske over for at indgå aftaler, vi ikke kan overskue virkningerne af, eller som vi bedømmer negativt. Det er, fordi vi ved, at når vi først har indgået en aftale, så vedstår vi den. Jeg vil stærkt - men jeg ved godt, det er et sent tidspunkt at gøre det - appellere til de borgerlige politiske partier om, at man i denne sag tænker sig om og lader demokratiet få en chance. Indgå aftale med A.P. Møller, javel. På lidt dårlige vilkår, javel. Men ikke en binding i forhold til Folketinget, ikke en garantiordning. Jeg vil slutte med at sige, at jeg husker - også fordi jeg blev mindet om det, da jeg så dagsordenen for i dag, et senere punkt på dagsorden - at jeg for vistnok 12 år siden indgik en aftale med den, der dengang var formand for Det Konservative Folkeparti og statsminister i Danmark, Poul Schlüter, om en garanti. Det var en garanti til alle unge mennesker, der startede på en erhvervsuddannelse, om, at de kunne få lov at gennemføre den erhvervsuddannelse. Det var en garanti, der betød, at der altid var en praktikplads, om ikke andet så ved skolen. Den indgik jeg med Poul Schlüter dengang. Den afskaffer vi i dag. Den garantiordning bliver afskaffet i dag.

Garantien til alle de unge i en af de mest skrøbelige faser af deres liv afskaffer vi; den afskaffer VKO-flertallet senere i dag.

Kl. 10.30

Til gengæld indfører vi en garanti for de allerstærkeste mennesker i det her samfund og helt frem til 2042. Hvis ikke det er udtryk for klokkeklar ideologi og et skifte i de borgerlige partiers retsopfattelse, så ved jeg ikke, hvad det er.

Vi stemmer imod.

(Kort bemærkning). **Charlotte Dyremose (KF):**

Er det ikke sådan, må jeg spørge hr. Svend Auken, at det, vi med denne her aftale netop sikrer, er en garanti for finansiering, bl.a. af afdragelse af vores alle sammens gæld?

Jeg vil godt bede hr. Svend Auken kommentere et citat fra Politiken den 15. december, der hedder: Dansk Metal kalder aftalen for god og er tilfreds med, at den sikrer 4.000 danske arbejdspladser. Forbundet anser kompensationsklausulen for rimelig, da den sikrer A.P. Møller - Mærsk og selskabets partnere i Nordsøen, Shell og ChevronTexaco, ro til at investere. Det er store investeringer, så investorerne skal have en sikkerhed for, at pengene kommer hjem

igen, siger næstformand Ole Ibsen fra Dansk Metal. Han frygter for olieindvindingen, hvis ikke der er ro til at foretage store investeringer. Er problemet ikke, at det jo netop er Socialdemokratiet, der, som det også fremgik af Børsens leder for nogle dage siden, med forhistorien netop har tvunget olieselskaberne i Danmark til at reagere, som om de arbejder i en bananrepublik? Det er Socialdemokraterne, der har krævet allerede indgåede aftaler genåbnet, for at staten kan få flere penge ind, ikke én gang, men tre gange i de seneste årtier.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Man kan sandelig høre på hr. Aukens indlæg, at der er lidt voldsomt trut i valgtrompeten i øjeblikket, og det bliver forstærket hele tiden.

Der bliver talt om bananrepublik. Jamen er det ikke også en bananrepublik, hvis der er frit spil til at gå ind og brandskatte bevillingshaverne og ændre den totale balance, man har i aftalen, til ubalance? Det har der jo været visse indikationer af ville ske.

Jeg har før citeret kommentaren fra hr. Mogens Lykketoft den 17. juni til Berlingske Tidende: Hvis økonomi- og erhvervsministeren ikke lytter til Socialdemokratiets krav, så vil man føle sig frit stillet til at lave aftalen om, hvis partiet får flertal til det. Det må være konsekvensen. Det er da klar tale.

Jamen så er det da også klar tale, at der indsættes en kompensationsparagraf, en værneparagraf, for at dette skal undgås. Det er en helt naturlig refleksion over den udtalelse.

(Kort bemærkning). **Helle Sjelle (KF):**

Jeg synes faktisk, det er ganske utroligt, at hr. Svend Auken og Socialdemokratiet kan sige nej til en aftale, der betyder investeringer og arbejdspladser og milliarder af kroner ned i statskassen.

Så påpeger hr. Svend Auken også, at det i 1981 ikke var nødvendigt for statsminister Anker Jørgensen at lave en kompensationsaftale. Men kan hr. Svend Auken ikke bekræfte heroppefra, at der i 1981 ikke var nogen kulbrinteskatt på olieproduktionen? Der var kun almindelig selskabsskat. Så når hr. Anker Jørgensen sagde nej, så var det jo bl.a., fordi den daværende regering havde planer om en sådan særskat, og da man derefter indgik 1981-aftalen, var A.P. Møller bekendt med planerne om en særskat, og den blev også indført i 1982.

Socialdemokratiet havde jo heller ikke i sin seneste regeringsperiode nogen ændringer, som kunne have givet flere penge i statskassen for Nordsøen. Tværtimod har man flere gange nedsat selskabsskatten. Så jeg synes ærlig talt, at man skal prøve at se tingene i den rette sammenhæng.

(Kort bemærkning). **Peter Christensen (V):**

Når nu Socialdemokratiet ikke finder den del af aftalen, der vedrører kompensation, rimelig, og det samtidig påpeges, at i Socialdemokratiet vil man aldrig bryde en indgået aftale, men at man skulle have sagt nej til den aftale, vi lægger op til nu, så er der for mig at se kun et alternativ, nemlig at man havde ladet den gældende aftale køre frem til 2012, fordi Socialdemokraterne ikke vil bryde en sådan indgået aftale. Vi ved, at produktionen vil toppe i den periode.

Kl. 10.35

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge:

Socialdemokraternes alternativ til at sige nej i dag er altså, at man bare skulle have ladet de gældende regler fortsætte. Står det ikke i skærende kontrast til den debat, der ellers har været under det her beslutningsforslag?

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Først med hensyn til Dansk Metal, som med rette er optaget af beskæftigelsen: Der foreligger ikke nogen forbundsbeslutning mig bekendt mod aftalen her. Forbundsformanden og næstformanden har udtalt sig kritisk, men mig bekendt er der ikke nogen forbundsbeslutning eller hovedbestyrelsesvedtagelse.

Jeg vil da gerne sige, at jeg gerne tager en diskussion med Metals formand i en hvilken som helst Metalafdeling eller ved et hvilket som helst tillidsmandsmøde i Danmark, og så må vi se, hvad medlemmerne af Dansk Metal mener om det her. Forbundsformanden har ret til at have sin mening, men vi deler ikke den vurdering.

Når fru Charlotte Dyremose lægger vægt på, hvad fagbevægelsen mener, og det synes jeg hun gør ret i, så var det måske mere relevant at tage LO's kongres, hvor det altså ikke er en enkeltperson, der har udtalt sig, men hvor 80 pct. af de delegerede vedtog at anbefale Folketinget at sige nej til aftalen.

I øvrigt - ministerens suffli til fru Charlotte Dyremose vil jeg nødig afbryde, men min taletid er jo tilmålt - må jeg sige, at alternativet til at lave denne her aftale er jo ikke, at man ingenting gør. Alternativet var, at man havde strammet skattereglerne og derefter tog en ny forhandling med A.P. Møller eller andre og så i god tid inden 2012 havde udbudt det. Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg havde foretrukket, at man lavede en aftale. Jeg har faktisk været en af dem, der overtalte ministeren til, at det skulle man forsøge, og det ansvar tager jeg på mig, men kompensationsaftalen synes jeg ikke er acceptabel. Fru Aase D. Madsen bruger udtrykket bananrepublik. Jeg bryder mig ikke om udtrykket bananrepublik og har ikke brugt det. Det er Børsens leder og fru Aase D. Madsen, der bruger det udtryk. Men jeg vil gerne gøre fru Aase D. Madsen og Børsen opmærksom på, at efter aftalen i 1981 er der indgået

70 koncessionsaftaler ude i Nordsøen, heraf mange med DUC, uden at der har været indføjet noget om kompensation, uden at der har været nogen kompensationsaftale iblandt dem. Så til fru Helle Sjelle: Det, der var situationen i 1981, var, at DUC ønskede en garantiordning, en kompensationsordning, og det sagde den daværende regering nej til. Den daværende regering - synes jeg med fuld ret - sagde:

Vi kan da ikke binde Folketingets beskatningsret i en privatretlig aftale. Skulle vi lave en aftale med alle de nuværende ejere af landbrug og sige, at der aldrig mere må være skat på produktionsjord herhjemme eller hvad? Hvad forestiller man sig? Er det lighed for loven, at nogle borgere kan blive fritaget for skat gennem en juridisk forpligtende aftale, der udløser kompensation, og andre borgere ikke kan? Det sagde den daværende regering klart nej til. Til hr. Peter Christensen kun, at det, der umiddelbart var alternativet, og det var der jo flertal for i Folketinget, var at stramme skattereglerne og dermed skaffe et betydeligt ekstra provenu til statskassen i den periode og så på den baggrund optage forhandlinger. Jeg synes, at det, økonomi- og erhvervsministeren gjorde, var rigtigt, det var bare resultatet, der var for ringe.

(Kort bemærkning). **Peter Christensen (V):**

Mig forekommer det stadig væk svært forståeligt, at man på den ene side gør meget ud af at påpege, at man respekterer indgåede aftaler, og derefter gør det klart, at hvis ikke vi var nået frem til den aftale, der foreligger nu, så ville man have lavet et ensidigt indgreb på skatteområdet. Det er jo ikke at respektere indgåede aftaler.

Kl. 10.40

Jeg synes jo netop, at det er den holdning, der gør det naturligt, at A.P. Møller - Mærsk har ønsket en kompensationsdel i aftalen, at netop den socialdemokratiske holdning vel er skyld i, at

også det element er blevet en del af aftalen, for det er jo tydeligt, at man fra Socialdemokratiets side gerne vil støtte den del, der giver et større skatteprovenu, men man vil ikke være parat til at acceptere, at der selvfølgelig i en forhandling stilles nogle modkrav for at indgå en sådan aftale. Derfor synes jeg, at Socialdemokratiet skulle tone rent flag, lade være med at snakke om at respektere indgåede aftaler og sige, at det her handler om, at man ønsker den højere beskatning uden en reel forhandling og en reel aftale.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Hr. Auken argumenter ligner mere og mere papirtigre. Han efterrationaliserer og siger, at vi kunne have gjort det hele meget, meget bedre.

Men hr. Auken havde jo indtil 2001 alle kort på hånden. Man sad med flertallet, man sad med magten til at gøre det bedre. Hvorfor spillede man dog ikke trumfkortet ud der? Det ville betyde en samfundsøkonomisk manko på mindst 7 mia. kr. i tabt provenu, hvis vi ikke havde taget os sammen og virkelig vist, at vi ikke var papirtigre, men havde hår på brystet til at gøre det rigtige.

(Kort bemærkning). **Charlotte Dyremose (KF):**

Nu citerede jeg Dansk Metals næstformand sidst, og formanden har jo som bekendt også været ude at kommentere bl.a. i Berlingske Tidende den 22. november, hvor han opfordrer politikerne til at tænke mere på de mange arbejdspladser, der er på spil i Nordsøen, og mindre på det taktiske Christiansborgspil.

Grunden til, at jeg vælger at citere det her, er jo netop, at det rammer utrolig godt plet. Er resultatet ikke, at Socialdemokratiet ender med at stemme for de strammere skatteregler, for de flere penge, hvor det er nemt, men at man ikke tør sige ja til at indgå en anstændig aftale, at man ikke tør sige ja til at tage en del af medansvaret, og at man derfor netop, som både formanden og næstformanden i Dansk Metal har givet udtryk for, er med til at lave en ustabilitet, der for det første gør det nødvendigt at lave en klausul i aftalen, og for det andet skaber en stor usikkerhed om de arbejdspladser, der er ude i Nordsøen, i det tilfælde en socialdemokratisk regering på et eller andet tidspunkt skulle komme til magten?

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Hvorfor tror man egentlig, at alle andre lande, vi normalt sammenligner os med, ikke har den slags kompensationsaftaler? Til gengæld har de andre lande, selv om de har haft koncessioner, også langtrækkende koncessioner, ændret på skattepolitikken undervejs, herunder også i opadgående retning, hvis der var rimelighed i det, ligesom vi gør med ethvert andet erhverv. Vi vurderer løbende, om der er rimelighed i det.

Hvis ministeren var kommet til Socialdemokratiet og havde spurgt: 72 pct. i marginalskat. Kan vi ikke lave en politisk aftale om, at så længe de betaler 72 pct., så er V, K og Socialdemokratiet enige om, at så rører vi ikke skatten? Så kunne vi have lavet sådan en politisk aftale, ligesom vi har lavet enhver anden politisk aftale. Men at lave en juridisk forpligtende aftale, der ikke engang sikrer, at marginalsatten altid er 72 pct.! Tag et eksempel: Hvis selskabsskatten falder fra 30 til 10 pct., så falder marginalsatten ude i Nordsøen uanset olieprisernes himmelflugt til 62 pct. Vi har ikke engang sikkerhed for de 72 pct. i marginalskat. Til fru Aase D. Madsen: Den sørgelige kendsgerning er, at der ikke var noget flertal før 2001. Der var ikke noget flertal. Man behøver bare at læse Det Radikale Venstres ordførertale under debatten her for at vide, at der ikke engang var enighed i den daværende regering om det. Det, der var det nye efter valget, var jo, at fru Aase D. Madsens parti sammen med Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten o.s.v. meldte, at man var parat til at lave beskatning, og så var

der et flertal. Det har jeg i øvrigt rost fru Aase D. Madsen for; men hvor længe var Adam i Paradis? Endelig spurgte fru Charlotte Dyremose, om vi ikke bare kunne være ærlige. Jeg tror også, det var hr. Peter Christensen, der sagde, at det bare er øget skat og øget skat og øget skat. Nej, det er det ikke. Vi synes, der skal være en rimelig beskatning, og vi har ikke noget imod, at der bliver tjent penge derude.

Vi er enige med vismændene i, at de skal have en ordentlig aflønning for deres arbejde, men resten af værdierne skal selvfølgelig tilgå os, for det er jo det danske samfunds ejendom. Det er ikke A.P. Møllers, det er ikke DUC's, det er ikke Shells, det er ikke Texacos, det er det danske folks ejendom.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Som det fremgår, er Socialdemokratiet jo faktisk enig med os andre et langt stykke ad vejen, nemlig i både skattedelen og koncessionsforlængelsen.

Det, der får mig herop, var noget, hr. Svend Auken sagde, som jeg lige vil sikre mig at jeg hørte forkert, nemlig at hvis det viser sig, at de forudsætninger, som vi baserer den her aftale på, f.eks. at vi vil få 57 pct. af overskuddet frem til 2012, om 4 år er helt hen i vejret, vil Socialdemokratiet så på forhånd afskrive sig muligheden for at genforhandle den med de fuldstændig klokkeklare håndtag, der er i den her aftale til at skrue op for skatten?

Det er jo ikke rigtigt, når hr. Svend Auken prøver at give et billede af, at det er en fuldstændig forsvarsløs stat, der ikke har nogen som helst aktionsmuligheder. Jeg er enig i, at en aftale er en aftale, og hvis forudsætningerne holder, så er det den deling, som vi har aftalt. Men hvis det viser sig, at forudsætningerne ikke holder, vil Socialdemokratiet så på forhånd binde sig til ikke at stille noget som helst op i den situation?

(Kort bemærkning). **Helle Sjelle (KF):**

Jeg vil bare lige følge op på den andet spørgsmål. Jeg synes, det er værd at påpege, at selv om hr. Svend Auken jo bl.a. bryster sig af, at Socialdemokratiet i 1981 sagde nej til det her skattestop for Nordsøen, så har der jo reelt været tale om, at Socialdemokratiet har praktiseret et skattestop, og så er det altså ganske mærkværdigt, at Socialdemokratiet nu siger, at noget, som man betragter som et skattestop, siger man nej til.

Så vil jeg gerne have hr. Svend Auken til at bekræfte, at det er rigtigt, at hvis man nu havde taget sig sammen og havde foretaget de nødvendige ændringer i beskatningen af nordsøolien, så kunne der være kommet 7 mia. kr. i statskassen siden 2001, og at i modsætning til 1981 er der med den indgåede aftale opnået en effektiv marginalskat på 73 pct. Kan hr. Svend Auken ikke bekræfte det?

Jeg vil også gerne have hr. Svend Auken til at bekræfte, at det er rigtigt, at om 16 år forventer man, at ca. 80 pct. af olien er oppe af jorden. Det er jo det, vi synes er vigtigt. Det handler om, at vi ligesom får mest muligt ud af den situation, som vi har på nuværende tidspunkt. Det synes vi er vigtigt for det danske samfund, og det synes vi da også ville være naturligt at Socialdemokratiet måtte mene.

(Kort bemærkning). **Charlotte Dyremose (KF):**

Hr. Svend Auken spørger sådan lidt retorisk, hvorfor de andre lande, vi sammenligner os med, ikke har en kompensationsaftale. Kunne det ikke tænkes, at det er, fordi de andre lande ikke har et Socialdemokrati, der ikke tør stå ved sit ansvar, der ikke tør tage del i denne her aftale, der ikke tør bakke op om den sammen med et bredt flertal i dette Folketing?

Men gudskelov er der jo så et bredt flertal i Folketinget, der formentlig i fremtiden vil sikre, at

Socialdemokratiet kommer til at stå alene. Det vil så betyde en sikring af 3.000 arbejdspladser i Nordsøen - man skulle tro, det var noget, Socialdemokratiet gik op i - og det vil sikre de fremtidige indtægter, bl.a. til afdragelse af vores gæld af hensyn til vores børn og børnebørn.

Så vi kan være glade for, at der et bredt flertal, der vil være med til at påtage sig det ansvar, når nu Socialdemokratiet ikke vil gøre det.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Et af problemerne med at få vedtaget skattestigninger er selvfølgelig, at man skal have flertal for dem i Folketinget. Jeg tror, at både fru Helle Sjelle og fru Charlotte Dyremose, som nu er så ivrige for, at vi får mere i skat, skal huske tilbage på, at De Konservative for få måneder siden var indædte modstandere af, at man skærpede skatten i Nordsøen. Det var jo kun, fordi der var et flertal uden om Venstre og De Konservative, at det overhovedet kom ind i billedet. Det skal man bare huske på.

Beregningen over, hvor meget det havde givet de sidste 3 år, hvis vi havde haft aftalen, var en, jeg bad om at få lavet for at få et sikrere indtryk af de økonomiske konsekvenser, og jeg har jo sagt her igen i dag, at selv om jeg synes, der er afgørende svagheder også økonomisk set ved aftalen, så havde vi sagt ja, hvis det ikke havde været for kompensationsaftalen.

Kl. 10.50

Sagt til hr. Martin Lidegaard lige ud: Jeg synes, der er noget underligt i, at man allerede, før man har indgået en aftale, overvejer, hvordan man kan komme uden om den. Der er ingen genforhandlingsklausul, der er en ret til at rejse spørgsmål, og det vil vi selvfølgelig gøre, hvis forudsætningerne ændres. Der er ikke nogen genforhandlingsklausul, og ministerens regneeksempler, og dem er der jo lavet en del af, viser, at det forbyder sig selv. Vi skal ud i helt absurde skatteprocenter, hvis vi både skal betale compensation og få et øget provenu ind, i stedet for at vi bare lader aftalen løbe. Der er ikke noget håndtag.

Jeg forstår godt, at hr. Martin Lidegaard i denne her sag har været ude at lede efter et figenblad, men det, der er problemet her, er størrelsen på figenbladet og så transparensen i figenbladet. Der er inget dække. Det er derfor, vi siger, at man skal lade være med at indgå den aftale frem for at holde sig selv søvnløs over, hvordan man kan omgå en aftale, som man selv indgår.

Med hensyn til det fælles ansvar vil jeg kun sige, at Socialdemokratiet har arbejdet meget aktivt i denne her sag, og jeg tror, at alle vil kunne bekræfte, at uden vi havde været der, så havde der simpelt hen ikke været en forhandling og en aftalesituation i dag at glæde sig over. Det er i hvert fald ikke noget, vi skal takke hverken fru Charlotte Dyremose eller fru Helle Sjelle for.

Til gengæld kom der, uden at det nogen sinde har været diskuteret her i Folketinget, en kompensationsbestemmelse ind, som man vidste vi måtte sige nej til.

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Jamen hr. Auken dog. Hr. Auken kom herop og sagde, at der ikke var noget flertal i hr. Aukens regeringstid. Ja, man havde jo SF og Enhedslisten, men hr. Auken siger jo, at man ikke kunne få De Radikale som regeringspartner med til en aftale. Det virker da helt ejendommeligt, når økonomi- og erhvervsministeren nu kommer hjem med en aftale, som De Radikale tilslutter sig til meget hurtigt. Det må da være pinligt for hr. Auken, at man ikke kunne få De Radikale, da man havde dem som regeringspartnere, med på det, og når den nuværende økonomi- og erhvervsminister så kommer med aftalen, så tilslutter De Radikale sig.

Det er da ikke ligefrem nogen cadeau til den socialdemokratisk-radikale regering, der sad dengang. Tværtimod.

(Kort bemærkning). **Helle Sjelle (KF):**

Jeg bliver nødt til at påpege over for hr. Svend Auken, at i modsætning til hr. Svend Auken og Socialdemokratiet synes vi faktisk, at det er en ganske fornuftig aftale, der her ligger på bordet. Det er en aftale, der betyder investeringer og arbejdspladser og milliarder til statskassen, og det synes vi ikke at vi kan sige nej til.

Jeg har stadig væk svært ved at finde ud af, hvad det egentlig er, der gør, at hr. Svend Auken kan sige nej til den endelige, samlede aftale af hensyn til de her ting.

Så synes jeg ærlig talt også, at det er lidt hult at stå heroppe og tale om, at vi senere i dag afskaffer garantien for praktikpladser. Det er jo noget vås.

Til gengæld har vi ikke set Socialdemokratiet på banen i hele den debat om, hvad det egentlig er, man gerne vil i den forbindelse, hvad man hellere ville have, hvad alternativet er til den løsning, der er indgået en aftale om på nuværende tidspunkt. Den debat kan det være, vi skal gemme til senere, men vi mangler stadig væk et svar fra Socialdemokratiet på, hvordan man vil skaffe flere praktikpladser her i landet.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Det Radikale Venstre står et hundrede procent inde for den aftale, der er indgået, og vi stemmer ja til den med stor glæde. Grunden til, at vi overhovedet har fundet det nødvendigt offentligt at præcisere, at der er nogle håndtag, er, at der har været partier, der har ønsket at give indtryk af, at det var der overhovedet ikke, at vi ligesom havde opgivet alt initiativ og havde bundet staten på hænder og fødder i 40 år. Det fremgår jo helt klokkeklart af det sidste notat, vi har fået om kompensationsaftalen, at det gør vi ikke.

Vi agter ikke at gå forrest med at få flyttet noget som helst, så længe forudsætningerne ikke ændrer sig, men det er klart, at vi alle sammen ved, at mange af de forudsætninger er svære at overskue 30 år frem, og derfor er det jo rart at vide, at der er de håndtag. Det er jo ikke rigtigt, når hr. Svend Auken siger, at man skal op i astronomiske procenttal.

F.eks. skal vi i 2008 op i 90 pct., men det er jo vel at mærke brutto. Hvis man så trækker kompensationen fra, så er vi nede på 83 pct. Det er da ikke astronomisk, hvis det er det, man vil. Så jeg forstår simpelt hen ikke, man vil afskrive sig den mulighed på forhånd.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Når der er en aftale, så er det, fordi der var et flertal bestående af S, SF og Enhedslisten sammen med Dansk Folkeparti, der sagde, at hvis ikke der bliver en aftale om noget andet, så laver vi en stramning af kulbrinteskatten. Det flertal var der ikke under den tidligere regering. Da var Dansk Folkeparti ligesom Venstre og De Konservative imod, og Det Radikale Venstre var imod, fordi Det Radikale Venstre havde den opfattelse, og det var jeg ikke enig i, at det at ændre beskatningen i aftalen kunne man ikke gøre.

Derfor var der hverken enighed i regeringen eller et flertal, og det, der så var det gode efterfølgende, var selvsagt, at nu var der et flertal for at beskatte, og det gav økonomi- og erhvervsministeren mulighed for at forhandle med en stærk hånd, og han forhandlede. Resultatet er blandet, men det ville vi sige ja til, hvis ikke han var indgået på en ydmygende kompensationsbestemmelse, der binder Folketinget til 2042, dvs. i 38 år. Det er jo der, det hele ligger begravet. Det er nogle meget konstruerede regneeksempler, der skal til, for at vise, at det overhovedet kan lade sig gøre at omgå denne her kompensationsaftale.

Tag ikke fejl, de mennesker, der har skrevet denne kompensationsaftale, og den er jo ikke skrevet i det her hus, ved, hvad de har med at gøre. De er jo topprofessionelle folk, de har

selvfølgelig sikret sig, at hr. Martin Lidegaard og andre hverken kan kravle over eller kravle under. Sådan er den jo lavet.

Så vil jeg endelig sige, at hvis det er sådan, at alle unge mennesker er sikret en praktikplads, efter at man vedtager det her i dag, og at alle kan gennemføre deres erhvervsuddannelse, som vi, Poul Schlüter og jeg, i sin tid aftalte, så vil jeg være den første til at gratulere. Men jeg opfatter det sådan, at i dag indfører vi en garanti, der rækker frem til 2042 for A.P. Møller, og fjerner den for alle de unge under erhvervsuddannelse, der som følge af, at erhvervslivet ikke vil oprette det fornødne antal praktikpladser, ikke nu, hvor garantien bliver ophævet, kan gennemføre deres uddannelser.

(Kort bemærkning). **Peter Christensen (V):**

Jeg kunne godt tænke mig at tale lidt om de skattelettelser, som regeringen har gennemført, men jeg må nok erkende, at det vil ligge uden for dagsordenspunktet, lige så vel som praktikpladser må gøre det. Så det vil jeg lade være med.

Til gengæld vil jeg dykke lidt ned i den her kompensationsaftale, for det, der står klart, er, at hvor de stramninger, der kommer til at foregå på skatteområdet, er en ulempe for A.P. Møller - Mærsk, så er kompensationsdelen en fordel, og det, der kendetegner en aftale, er jo, at der er ulemper og fordele for alle.

Når Socialdemokratiet taler imod alle de dele, der er til fordel for A.P. Møller - Mærsk, så står det billede jo tydeligt tilbage, at det, Socialdemokratiet ønsker, er et ensidigt indgreb i de eksisterende aftaler. Det vil vi ikke være med til fra Venstres side, og derfor er vi også glade for den aftale, der nu er blevet indgået.

Er hr. Svend Auken ikke enig i, at det at gøre kompensationsdelen til noget, som man kun har brugt i lande, som vi normalt aldrig sammenligner os med, er at komme lidt nemt om ved det instrument, der hedder en kompensationsdel i aftalen, når det Kulbrinteudvalg, som regeringen nedsatte, selv foreslår, at det kan være et instrument, man vil bruge, hvis man vil opnå et højere provenu i en aftale? Det er netop det, regeringen har lyttet til og har sikret ikke bare et flot provenu, men et rigtig godt ekstra provenu ved aftalen.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Jeg får lejlighed til at vende tilbage til kompensationsaftalen.

Jeg skal bare glæde mig over, at hr. Svend Auken i hvert fald ikke har gentaget sin garanti om aldrig nogen sinde at ville benytte sig af nogen muligheder for at gribe ind og bruge håndtagene, hvis forudsætningerne skulle bryde.

Jeg har to andre spørgsmål, som jeg ikke nåede i første omgang, som har en lidt anden karakter. De partier, der står bag denne her aftale, har jo været enige om, at det ekstra provenu, der kommer ind, skal gå til nedbringelse af gæld, fordi vi ved, at det er en stakket frist, før olieproduktionen topper og begynder at falde igen. Derfor vil det jo være farligt at begynde at bruge pengene til velfærdsydelse osv. Jeg vil bare lige sikre mig, når nu Socialdemokratiet stemmer for skattedelen her, at de er enige i den betragtning, at ekstraprovenuet selvfølgelig går til nedbringelse af gæld.

Kl. 11.00

Lidt i forlængelse af det er mit andet spørgsmål, om Socialdemokratiet er positivt indstillet på at drøfte at nedsætte en kommission, der skal kigge på, hvad vi gør både økonomisk og energipolitisk, når olieproduktionen topper ude i Nordsøen, sådan at vi er forberedt i god tid både til at sikre dansk økonomi og sikre den danske forsyningssikkerhed.

(Kort bemærkning). Svend Auken (S):

Hvad får DUC ud af den her aftale? Er det sådan, at de bliver pålagt nogle enorme byrder osv.? Hvordan ser regnestykket ud? Efter regeringens eget regnestykke på side 18 i beslutningsforslaget tjener de 59 mia. kr. efter omkostninger, efter skat, frem til 2012 - 59 mia. kr.! Og det er vel at mærke beregnet med på en oliepris på 22 dollar. I dag er den 33,6 dollar. Så det er et langt større beløb, vi taler om.

Jeg har sympati for folk med social forståelse. Også for folk med en stor social forståelse. Men når hr. Peter Christensen formår at udstrække den til Esplanaden og partnerne i DUC, så overgår det min fatteevne.

Med hensyn til kompensationsaftalen er det jo sådan, at den kompensationsaftale jo er skrevet af bevillingshaverne og ikke af Kulbrinteskatteudvalget. De peger på tanken, men de peger også på alle de problemer, der knytter sig til den.

Hvis man skulle gå ind på tanken om en kompensationsaftale, så skulle den jo i hvert fald sikre, at marginalsatten ikke blev nedsat, og at det var en gensidig kompensationsaftale. Så når forudsætningerne ændrer sig den anden vej, vil staten få en kompensation. Her er det kun en ensidig foreteelse.

Til hr. Martin Lidegaard vil jeg gerne sige, at indtægterne fra nordsøbeskatningen jo, som man ved, indgår i Socialdemokratiets skattereform, som er fuldt finansieret, og den står vi selvfølgelig ved. Til gengæld er der jo et gabende hul, som vi brugte lang tid på. Jeg ser, at hr. Kristian Jensen i dagens anledning er blevet mobiliseret, og det er ikke for at udæske ham, at jeg siger det, jeg nu siger, men der er jo et hul på 10 mia. kr. i ufinansierede skattelettelser, som vi er nok så bekymrede for.

Og så vil vi meget gerne være med til at diskutere, hvad der skal ske efter olien. Jeg tror ikke på en national kommission nedsat af den nuværende minister. Det bliver ligesom Velfærdskommissionen en ensidig ideologisk sammensat kommission. Og vi har ikke brug for at få nogen kulkommission. Vi har brug for en kommission, der tænker langsigtet. Men selve ideen, som hr. Martin Lidegaard har kastet ud, er en rigtig idé at diskutere.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Kim Andersen som ordfører.

Kim Andersen (V):

Det er ikke nogen overdrivelse at sige, at den sag, vi her har til behandling, er en meget stor sag. Det er det på flere måder. Den rækker mange år frem, den omfatter rigtig mange penge, også for det danske samfund, og den omfatter mange arbejdspladser og investeringer. Det er også en stor sag på den måde, at den har været under behandling i rigtig lang tid. Den tidligere regering tog tilløb til at få en mere ligelig fordeling af værdierne i Nordsøen, og den nuværende regering har gennemført arbejdet.

Det er en aftale, der her foreligger, som vi i Venstre er umådelig godt tilfredse med. Det er en aftale, der er gennemført ved frivillige forhandlinger med aftalepartneren. Vi har i Venstre haft et godt og tillidsfuldt samarbejde undervejs i processen med økonomi- og erhvervsministeren i sagen. Vi synes, at de forhandlinger, der ligger til grund for den indgåede aftale, er gennemført værdigt, dygtigt og kompetent. Det er der ikke nogen tvivl om at de også er af vores forhandlingspart, A.P. Møller - Mærsk. De ved, hvad de har med at gøre. De varetager deres interesser klogt og dygtigt. Det skal de gøre, det har vi i Venstre respekt for.

Vi er heller ikke et øjeblik i tvivl om, at økonomi- og erhvervsministeren, ministeriet og Energistyrelsen dygtigt, kompetent og vedholdende har gennemført disse forhandlinger, så de har kunnet afsluttes med en aftale, som er afbalanceret, og som lever op til Folketingets vedtagelse fra den 20. februar i år.

Det er så sjældent, at der siges tak, efter min personlige mening også for sjældent, og endnu sjældnere, at der siges tak fra denne talerstol. Men fra Venstres folketingsgruppe vil jeg i dag gerne udtrykke en tak for det seriøse arbejde, der her er gennemført.

Vi synes, at det grundlæggende er en rigtig god aftale. Som jeg nævnte, er den opnået ved frivillighed. Den er afbalanceret. A.P. Møller - Mærsk og DUC kender nu konditionerne for den fremtidige indsats i Nordsøen og kan foretage investeringer i efterforskning og teknologiudvikling med fornyet styrke.

Det er en aftale, der gavner samfundsøkonomien. Vi har beregnet, at det samlede overskud fra Nordsøen bliver 27 mia. kr. højere sammenlignet med en situation uden en aftale og udbud i 2012. Det er rigtig mange penge. Havde den tidligere regering opnået det, da man sidst prøvede at få en nyordning omkring nordsøolien, ja, så havde vi i de mellemliggende år haft 7,5 mia. kr. mere til velfærdsordninger.

Det er også vigtigt, at vi nu har fået en løsning. Det har vi jo kun kunnet få, når det kunne opnås ad frivillighedens vej, fordi vi jo ved, at halvdelen af værdierne i Nordsøen forventes at blive hentet op fra nu og frem til 2012. Om 16 år forventer man, at 80 pct. af olien inden for eneretsbevillingen er blevet produceret. Så man kan sige, at skulle der en anden fordeling til, så var det på høje tid.

I denne forhandling indgår også L 48, undergrundsloven, og L 62, kulbrinteskatteloven. Undergrundsloven er den lov, der gør en forlængelse af aftalen mulig, og L 62 er det lovforslag, der fuldstændigt reformerer hele beskatningssystemet omkring olien og gassen fra Nordsøen. Også her er aftalen præget af soliditet og nytænkning. Et kulbrintefradrag på 250 pct. reduceres til 30 pct., og beskatningssystemet lægger op til sunde investeringer kontinuerligt, ligesom vi fra samfundets side kan beregne et mere jævnt og ligeligt provenu, der er til at disponere ud fra. Det er overordentlig positivt. Det er også positivt i hele aftalen, at vi kan fastholde, at A.P. Møller - Mærsk og DUC nu kan fortsætte aktiviteterne i Nordsøen på et endnu højere niveau. Hvis vi havde ladet den nuværende koncessionsperiode løbe til 2012, havde det været forventeligt og naturligt, at aktivitetsniveauet i efterforskning og teknologiudvikling var dalet, og at man ikke havde udnyttet de gjorte fund optimalt. Vi ville efter 2012 ved en eventuel udbudsrunde så have fået et dyk, og man måtte forvente, at nye operatører, som ikke har den samme indsigt i de komplicerede undergrundsforhold, vi har i den danske del af Nordsøen, ville have taget sig en risikopræmie for at gå i gang med den opgave.

Kl. 11.10

I Venstre har vi det overordentlig godt med, at det er A.P. Møller og DUC, der nu fortsætter i Nordsøen frem til 2042. Det er et ordentligt foretagende, vi her har med at gøre, lige fra 1962, hvor hr. A.P. Møller engagerede sig i noget, som den danske stat ikke selv turde gå ind i og investere i, over hr. Mærsk McKinney Møller, der har øget aktiviteten og investeringerne i Nordsøen og været med til at skabe i tusindvis af gode danske arbejdspladser. Det er et foretagende, som internationalt er anerkendt for seriøsitet, og det er et foretagende, som i enhver sammenhæng har vedkendt sig sit ansvar for det danske samfund. Det skal med i betragtningen, når vi behandler denne store sag i dag, og det skal også anerkendes. Det gør vi i Venstre. Vi anerkender også, at der er en række partier her i Folketinget - Dansk Folkeparti, Kristendemokraterne og Det Radikale Venstre - som har været parate til at tage et ansvar for en så vidtrækkende aftale. Det er klogt, det er rigtigt, og det er ansvarsbevidst. Sagen har fået en

overordentlig solid behandling i Folketinget. Regeringen har valgt at lægge aftalekomplekset ned i Folketingssalen som beslutningsforslag, det har været drøftet her mange gange, det har været drøftet i offentligheden i rigt mål, vi har haft samråd i udvalgene, der er stillet og besvaret mere end 250 spørgsmål, og vi har haft en folketingshøring. Det er i sandhed et sagskompleks, som er blevet overordentlig grundigt demokratisk behandlet og belyst. Det er vi tilfredse med, sådan skal det være, og sagen kan bestemt også tåle det. Socialdemokratiet har valgt at stemme ja til skattelovdelen og til undergrundsloven, men nej til selve aftalen. Socialdemokratiet har valgt at spise pynten på smørrebrødet, kan man sige, og så lade rugbrødet ligge. Ja, det er jo karakteristisk, når man vil føre de rene hænders politik, når man vil stå frit, og når man ikke er parat til at tage et langtrækkende ansvar for det danske samfund. Det må Socialdemokratiet så om, det kan vi ikke gøre mere ved. Vi har forsøgt at lægge op til en proces, hvor der blev fremskaffet alle de oplysninger, det har været muligt at give i denne sag, men Socialdemokratiet har altså valgt at sige nej, og det til trods for, at hr. Mogens Lykketoft så sent som den 17. februar i år i Ugebrevet A4 udtaler: »Vi har hele tiden ment, at der skal en forbedring af samfundets udbytte af afkastet i Nordsøen. Det er et rimeligt mål, at staten modtager omkring halvdelen af overskuddet fra undergrunden.«

I Jyllands-Posten den 25. februar gentager hr. Mogens Lykketoft synspunktet: »Det er Socialdemokratiets forudsætning med det nuværende prisniveau for olie og gas, at der i resten af denne koncessionsperiode til 2012 mindst skal betales halvdelen af profitten til samfundet, muligvis lidt mere.« Hr. Auken er citeret for i Jyllands-Posten den 1. juli at sige, at det afgørende for Socialdemokratiet er, at samfundet får betydelig mere af værdierne end i øjeblikket, mindst halvdelen af produktionsværdien. Her har vi altså en aftale, som set over hele perioden giver det, der kaldes et government take på omkring 61 pct., i modsætning til, hvad det nuværende aftalegrundlag har givet: 40 pct. 61 pct. står altså over for de omkring 50 pct., som hr. Mogens Lykketoft og hr. Auken tidligere har udtalt som værende Socialdemokratiets mål.

Kl. 11.15

Jeg spørger: Hvad er det, Socialdemokratiet i virkeligheden er utilfreds med? Jo, det er kompensationsaftalen. Men efter at det er tredje gang, der gribes ind i en aftale med A.P. Møller - Maersk, er det vel rimeligt, at man vil sikre sig mod et fjerde indgreb. Det er vel rimeligt, at man vil sikre sig en værnsparagraf, og det er altså den pris, vi har måttet betale. Jeg er overbevist om, som økonomi- og erhvervsministeren flere gange har udtalt, at det ikke havde været muligt at opnå en aftale, hvis ikke kompensationsbestemmelsen havde været med. Det er vi overbevist om er tilfældet.

Vi er også af den klare opfattelse, at Socialdemokratiet i virkeligheden ikke er grundlæggende utilfreds med aftalen og det foreliggende, opfølgende lovgrundlag, men at det er et forsøg på at føre gold oppositionspolitik og manglende evne til at tage ansvar, og så har man fundet en knage at hænge sin hat på. Men det er nu Socialdemokratiets sag, dem om det. Vi er grundlæggende godt tilfredse med aftalen og den lange, grundige proces, som aftalen har været genstand for her i Folketinget, og jeg synes, at vi her op mod jul, hvor et nyt år står for døren, skal glæde os over det positive. Aftalen sikrer arbejdspladser i Nordsøen og sikrer, at der vil foregå investeringer og teknologiudvikling, alt sammen til gavn for det danske samfund. Så betyder det i den sammenhæng mindre, hvem der surmuler og ikke er parat til at tage et ansvar, når bare vi får en god økonomisk effekt for samfundet og får de mange tusinde arbejdspladser. Venstre kan støtte B 7, L 48 og L 62.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Formanden skal her gøre opmærksom på, at eventuelle afstemninger først finder sted efter frokostpausen.

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kim Andersen er fuld af ærefrygt og underdanig taknemmelighed over for A.P. Møller, fordi man overhovedet ville indgå en aftale med regeringen. Jeg er bange for, at i dette øjeblik sidder de henne på Esplanaden og slår sig på lårene af grin over hr. Kim Andersen, som de så nemt har kunnet trække rundt ved næsen; det er jeg bange for. Hr. Kim Andersen konstaterer til gengæld, at Socialdemokratiet har valgt at stå frit, og det er vi i Enhedslisten glade for.

Så vil jeg gerne spørge hr. Kim Andersen: Er det egentlig ikke trist for hr. Kim Andersen at måtte konstatere, at det fremgår af den besvarelse, vi har fået fra ministeren på spørgsmål 39, at alt, hvad A.P. Møller afgiver over samtlige 38 år, er 4 mia. kr. ud af en samlet profit på 87 mia. kr.? Det svarer kun til godt 100 mio. kr. om året, dvs. hvad det koster at købe en professionel fodboldspiller på det internationale marked. Det er, hvad vi får, det er, hvad A.P. Møller har afgivet, og generer det ikke hr. Kim Andersen lidt, at resultatet er så magert?

(Kort bemærkning). Ole Stavad (S):

Nu er det jo en total umulighed inden for rammerne af en kort bemærkning at gendrive alt det, hr. Kim Andersen sagde, som var misvisende eller direkte forkert, men jeg vil godt spørge hr. Kim Andersen om det med at tage et langtrækkende ansvar, som hr. Kim Andersen kritiserede Socialdemokratiet for ikke at være parat til.

Er det at tage et langtrækkende ansvar, at man imod alle eksperter's råd binder det danske samfund til ikke at kunne foretage de ændringer, der skal foretages for at varetage samfundets interesser, uanset hvordan Folketinget bliver sammensat indtil 2042? Uanset hvordan vælgerne stemmer, uanset hvordan de sammensætter Folketinget, er hr. Kim Andersen sammen med et flertal her i Folketinget i dag parat til at sætte demokratiet totalt ud af kraft, så det er en umulighed at sikre samfundets interesser og sikre, at samfundet får sin rimelige andel af sin egen ejendom. Er det ansvarligt, hr. Kim Andersen?

Kl. 11.20

(Kort bemærkning). Morten Homann (SF):

Hr. Kim Andersen citerede økonomi- og erhvervsministeren, tror jeg det var, for at sige, at det ikke havde været ham muligt at opnå en aftale med A.P. Møller, hvis man ikke også havde lavet kompensationsklausulen. Jeg skal ikke kunne vurdere, om det har sin rigtighed, men kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at det sagtens ville være muligt at lave en ændret beskatning af aktiviteterne i Nordsøen, som kunne give mindst det samme provenu og også mere, uden at lave en kompensationsklausul? Det er jo muligt at ændre beskatningen uden at lave en kompensationsklausul. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er i virkeligheden rejst af den radikale ordfører, som i de seneste uger har brugt mange kræfter på en model, hvor man hæver beskatningen, betaler hver sit ifølge kompensationsklausulen og alligevel sikrer staten en gevinst. Jeg vil godt høre hr. Kim Andersen, hvad han mener om den model, som er lanceret af den radikale aftalepartner. Er det en model, Venstre vil gå ind for?

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Stavad, at det er jo blevet dokumenteret i besvarelsen af mange spørgsmål og også på den høring, der var her i Folketinget, at Folketingets beskatningsret og suverænitet forbliver uantastet med denne aftale, og at man opererer med en kompensationsmodel, er jo heller ikke fremmed for kulbrinteskatteudvalget. Det fremgår af den rapport, som hr. Stavad kender.

Det er rigtigt, at det er samfundets olie og gas, der ligger ude i Nordsøen. Men det er jo også rigtigt, at for at olien og gassen kan få en nytteværdi for samfundet, skal den hentes op, og den skal hentes bedst muligt op. Det mest mulige af de gjorte fund skal op, og derfor skal der naturligvis være selskaber og operatører, som har risikovillig kapital at investere i det udstyr, der er nødvendigt, og som kan foretage den teknologiudvikling, som gør, at der til stadighed kan hentes det maksimale af de gjorte fund op, hvilket jo også er sket.

I erkendelse af, at det er en langtrækkende aftale, og at det er vores allesammens værdier, vi administrerer, er det Venstres opfattelse - og det er også VK-regeringens - at det merprovenu, vi nu får hjem, skal bruges til en ekstraordinær nedbringelse af statens gæld. Dermed får kommende generationer og derfor også kommende Folketing også fordel af den aftale, som nu bliver indgået om de værdier, der ligger i Nordsøen. Ganske kort til hr. Homann: Ja, øget beskatning kunne naturligvis have givet et større provenu til staten. Men det havde jo været et indgreb i de eksisterende vilkår i en koncessionsperiode. Det turde og ville den tidligere SR-regering åbenbart ikke, og for Venstre har det været en helt uacceptabel mulighed, som slet ikke har været eller kunne komme på tale.

Tredje næstformand (Kaj Ikastr):

De tre næste spørgere er fru Anne Grete Holmsgaard, hr. Arne Toft og hr. Svend Auken. Først fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Det var jo en frygtelig patetisk tale, hr. Kim Andersen holdt heroppefra, og den bar ved til mange myter, herunder myten om

- citat fra hr. Kim Andersen - at denne aftale *kun* kunne lade sig gøre ad frivillighedens vej. Men det er en myte, som jeg finder det overordentlig vigtigt at få hamret en stor pæl igennem.

Kl. 11.25

Kan hr. Kim Andersen bekræfte heroppefra, at det simpelt hen ikke er korrekt? Og kan hr. Kim Andersen bekræfte, at selv skibsreder Jess Søderberg er af den opfattelse, at der havde været mulighed for en beskatning? Jeg citerer skibsreder Søderberg fra Børsen den 30. september:

»Det er ikke glædeligt at forhandle, når vi har haft valget mellem højere skat og ingen forlængelse og højere skat og forlængelse.«

Selv A.P. Møller indså altså, at Folketinget kunne beskatte. Men Venstre ville ikke, og tilsyneladende ville økonomi- og erhvervsministeren heller ikke.

(Kort bemærkning). **Arne Toft (S):**

Jeg har to spørgsmål til hr. Kim Andersen, og det første er:

Bekymrer det slet ikke hr. Kim Andersen, at man laver en så lang aftale? Og det næste er: Hvorfor har Venstre ikke villet være med til, at vi undersøgte de aftaler, som andre, sammenlignelige lande har lavet med koncessionshavere? Hvorfor ville man ikke undersøge aftalerne i f.eks. Norge og Holland? Det forstår jeg altså ikke.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Jeg tror, det er en god regel, at gode aftaler vil man gerne have undersøgt, men dårlige aftaler vil man helst ikke have undersøgt.

Der er vel ingen tvivl om, at hr. Kim Andersen mener, at dette er en god aftale, men hvorfor har man så nægtet at få den undersøgt af uafhængige eksperter? Hvorfor ville man ikke være med til en høring med uafhængige eksperter om de økonomiske konsekvenser? Hvorfor har ministeren nægtet at udlevere regneark, så der kunne regnes af uafhængige eksperter? Vismændene har måttet konstatere, at det ikke kan beregnes, om der er tale om en fordelagtig aftale for det danske samfund, der på den ene side sikrer en ordentlig aflønning af bevillingshaverne og på den anden side sikrer det danske samfund sin andel af værdierne.

Hvis jeg har ret i, at det normalt er sådan, at man gerne vil have gode aftaler undersøgt, men helst ikke udsætte dårlige aftaler for for meget lys, hvorfor har man så gjort det, man har gjort her? Det undrer mig, og det undrer mig meget, at man har haft den holdning hele vejen igennem. Vi har stillet mange spørgsmål og fået mange svar, det indrømmer jeg blankt, men den uafhængige granskning af de økonomiske konsekvenser har vi aldrig fået, og det stiller jo yderligere det lange sigt i aftalen og den lange binding af Folketinget i et grelt lys. Jeg vil gerne have et svar: Hvorfor ville man ikke have sagen undersøgt til bunds?

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Til fru Anne Grete Holmsgaard: Jeg skal undlade at kommentere og udlægge, hvad hr. Søderberg måtte have udtalt, men jeg kan sige, at for Venstres vedkommende ville et ensidigt skatteindgreb i en eksisterende koncessionsaftale, som er indgået på bestemte og kendte vilkår, ganske enkelt ikke have været anstændigt.

Til hr. Arne Toft vil jeg gerne sige, at det jo er rigtigt, at det er en lang aftale, vi her taler om. Men det er der jo tradition for at den slags aftaler er, også internationalt, og sådan har det også været med 1962-aftalen. Her var der også tale om mange år, og jeg tror, det er nødvendigt at erkende, at den slags aftaler *skal* være langtrækkende. De kræver meget, meget store milliardinvesteringer, og man skal kunne arbejde og investere med en langsigtet horisont, på kendte vilkår og under konditioner, man kan stole på.

Kl. 11.30

Hr. Toft spørger: Hvorfor har man ikke villet undersøge internationale aftaler? Jamen det var jo netop det, kulbrinteskatteudvalget gjorde. Der var også norsk repræsentation, og jeg er sikker på, at statens eksperter, som følger området i det daglige og har deltaget dygtigt og energisk i forhandlingerne, til stadighed holder sig orienteret om og ajour med den internationale viden på området.

Til hr. Auken, der efterspørger flere oplysninger: Jeg må sige, at jeg altså undrer mig lidt over, at hr. Auken kan blive ved med at stille det spørgsmål med så stor vægt. Der er gennemført en høring i Folketinget, og jeg føler, at vi i vid udstrækning imødekom de ønsker, som også Socialdemokraterne havde. Jeg ved, at Socialdemokraterne har en anden opfattelse, men det er altså vores opfattelse. Der er fremlagt et særligt notat om kompensationsafsnittet og om aftalens økonomi, og der er besvaret mere end 250 spørgsmål, heraf mange af økonomisk karakter.

Hr. Auken må også acceptere og respektere, at vi har med en privat aftalepart at gøre, og at der naturligvis er skattemæssige og forretningsmæssige forhold for en sådan virksomhed og dermed også i en sådan aftale, som det ikke tilkommer en offentlig myndighed, her ministeren, at udlevere til offentligheden. Men det er i øvrigt mit indtryk, at de økonomer, der har villet regne ud, hvad de økonomiske konsekvenser er af aftalen, gennem meget lang tid reelt har haft de fornødne

oplysninger og har kunnet sammenstykke et billede af, hvad økonomidelen i aftalen rent faktisk består af. Det er jo også for nylig blevet bekræftet af en af de økonomiske vismænd.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

De tre næste er hr. Keld Albrechtsen, hr. Ole Stavad og fru Anne Grete Holmsgaard. Først Hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Kim Andersen kom med en forkeret oplysning til Folketinget. Han hævdede, at eksperterne på høringen havde sagt, at Folketingets beskatningsret var uantastet, og jeg vil godt spørge, hvilken ekspert der sagde det. Jeg kan ikke mindes nogen ekspert, der har sagt det.

Så har hr. Kim Andersen åbenbart ikke lyst til at forklare det besynderlige faktum, som bekræftes i et svar fra ministeren, at med de nuværende forhold vil A.P. Møller kun afgive 4 mia. kr. af den forventede profit for hele perioden

- fordelt over hele perioden afgiver A.P. Møller kun 4 mia. kr.! Ministeren kan jo gå herop og korrigere, hvis det, jeg siger, ikke er rigtigt, men jeg kan se, at det gør ministeren ikke. Jeg synes, det er nødvendigt, at hr. Kim Andersen svarer. Alt, hvad man har fået med hjem fra A.P. Møller, er 4 mia. kr., altså godt og vel 100 mio. kr. om året i de næste 38 år, og det er da en skandale. Man har jo ingenting fået, man er kommet tomhændet hjem, og jeg synes altså godt, hr. Kim Andersen kunne ulejlige sig med at forklare offentligheden og Folketinget det.

(Kort bemærkning). Ole Stavad (S):

Man kan ikke beskyldes hr. Kim Andersen for at rutte med sandheden.

Hr. Kim Andersen siger, at beskatningsretten er uantastet, og at man godt kan ændre beskatningen; det er jeg enig med hr. Kim Andersen i. Men hr. Kim Andersen glemte at tilføje, at hver eneste krone op til 40 mia. kr., man får ind, skal afleveres til parterne i DUC, og ikke engang nok med det: Hver gang man får 1 kr. ind, skal man aflevere 1,43 kr., fordi man skal sikre, at staten også betaler den skat, parterne bliver pålagt, så der er 1 kr. tilbage efter skat.

Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at hver gang, staten får 1 kr. ind i skat, skal der afleveres 1,43 kr. for hver af de første 40 mia. kr.? Det vil sige, at vi kommer tættere på 60 mia. kr., så synes hr. Kim Andersen selv, at han gav et retvisende billede, når han sagde, at vi godt kan beskatte, men glemte at fortælle, at vi skal aflevere pengene igen til dem, vi tager dem fra?

Kl. 11.35

(Kort bemærkning). Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Kim Andersen vil ikke forholde sig til skibsreder Søderberg, så jeg starter med at citere Søderberg en gang til: »Vi har haft valget mellem højere skat og ingen forlængelse og højere skat og forlængelse.«

I A.P. Møller var de altså fuldstændig klar over, at Folketinget naturligvis kunne ændre beskatningen af Nordsøolien - den beskatning, som både Venstre og De Konservative i øvrigt har kritiseret sønder og sammen i dag. Men Venstre ville ikke, og det interessante er nu: Hvorfor ville Venstre ikke? Jeg kan se to muligheder, og jeg vil gerne have et svar fra hr. Kim Andersen på, hvilken af dem der er den rigtige. Den ene mulighed er, at man ikke ville, fordi det antastede VK's skattestop. Den anden mulighed er det, jeg kalder den psykologiske faktor, altså at man lå så meget på maven for Esplanaden og blev så høflig og selvudslettende, når man gik ind ad døren, at man fuldstændig glemte, at det var samfundets ressourcer, man havde ansvaret for.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg vil gerne sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at jeg synes ikke, det tilkommer mig at forsøge at udlægge, hvad en forhandlingspart måtte have gjort sig af overvejelser og analyser undervejs i et forhandlingsforløb.

Vi har ikke haft noget ønske om, at der skulle gribes ind i de eksisterende vilkår med et lovindgreb. Det ville vi ikke synes var anstændigt, når koncessionsperioden løb til 2012. A.P. Møller - Maersk har indgået i nogle forhandlinger med mulighed for en forlængelse ud over 2012, sådan som det også lå i Folketingets oplæg fra 20. februar, og i den sammenhæng har man ad frivillighedens vej kunnet indgå en aftale, både med hensyn til en forlængelse og en justering af skattebetalingen. Det synes vi er flot, det er vi glade for, og vi er tilfredse med den aftale, der foreligger.

Vi har ikke ligget på maven for nogen, men vi vil ikke gribe ind med lovgivning i eksisterende aftaler, som hviler på bestemte forudsætninger.

Så vil jeg gerne sige til hr. Ole Stavad, at for mig stod det rimelig klart efter den folketingshøring, vi gennemførte for et par uger siden, og hr. Jens Peter Christensen fra Aarhus Universitet slog fast, at Folketinget har sin fulde og uindskrænkede beskatningsret, og at kompensationsaftalen er i overensstemmelse med grundloven og Folketingets deri beskrevne beskatningsret. Men det er klart, at der er en kompensationsdel med, for vi indgår ikke den aftale med sigte på, at der efterfølgende skal beskattes yderligere og derfor betales compensation.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg står med et opsamlingsnotat, tror jeg det hedder, fra Skatteministeriet, der siger, at i hele perioden fra nu af og frem til 2042 bliver der et provenu på 133,4 mia. kr. til samfundet, og efter de nugældende regler ville der have været et provenu på 102,4 mia. kr. Det er nogle helt andre tal end dem, hr. Keld Albrechtsen opererer med, og jeg har stor tillid til de tal, jeg har fra ministeriets notat.

(Kort bemærkning). **Arne Toft (S):**

Der bruges jo mange citater, og man bruger også høringen for ca. 14 dage siden til noget forskelligt.

I Ugebrevet A4, som hr. Kim Andersen har citeret tidligere under debatten, er der bl.a. et indlæg med overskriften »Hård ekspertkritik af Nordsøaftalen«. Hr. Kim Andersen har sin helt egen udlægning af eksperternes kritik, og jeg citerer: »Nu skal man huske på, at eksperterne var indkaldt med meget kort varsel, og at flere af dem ikke har haft ordentlig tid til at sætte sig ind i sagen. Når man sammenligner os med lande, som vi ikke normalt sammenligner os med, opfatter jeg det mest som en morsomhed og et kuriosum i debatten.«

Kl. 11.40

Mener Venstres ordfører hr. Kim Andersen, at de eksperter, som var indkaldt til høringen, reelt gjorde grin med os, der mødte op? Mener hr. Kim Andersen, at de bare var kommet for at komme med morsomheder? Og mener hr. Kim Andersen, at de ikke havde været i stand til at sætte sig ind i stoffet, så de kunne give os en vurdering af, hvad de mente?

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Jeg er lidt ked af, at vi er uenige om værdien af, at uafhængige eksperter får mulighed for at se os efter i sømmene, når vi laver aftaler og beslutninger herinde.

Regeringen har henvist til, at fordi aftalen er en privat aftale - men vel at mærke en privat aftale, der binder fremtidige Folketing frem til år 2042 - forhindrede det regeringen i at udlevere de basisoplysninger, som ville gøre det muligt for eksterne eksperter, herunder Det Økonomiske Råds formandskab, altså vismændene, at regne på tallene. De har altså ikke fået tallene.

Oppositionen bad om at få en uafhængig økonomisk belysning af aftalen ved den i øvrigt udmærkede høring om de juridiske og skatteretlige aspekter. Men det sagde man nej til, og det undrer mig altså stadig, hvorfor man ikke vil lade sagen underkaste en uafhængig belysning, hvis man mener, man har en så god sag. Når vi skal stemme, har vi altså stadig ikke fået en ekstern evaluering af resultaterne.

Må jeg i øvrigt minde hr. Kim Andersen om, at regeringens vigtigste argument er, at aftalen er så fordelagtig, at der vil blive indvundet yderligere 56 millioner t olie som følge af aftalen. Tror hr. Kim Andersen virkelig, at de havde fået lov til at blive liggende på havets bund, hvis man havde fundet en anden aftalepartner end DUC?

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Hr. Kim Andersen lader, som om han misforstod spørgsmålet. Det tror jeg nu ikke han gjorde, men han svarede på noget andet.

Jeg spurgte: Hvordan kan man acceptere, at i den samlede periode fra 2004 til 2042 får A.P. Møller efter ministerens egne beregninger en profit - efter skat, efter at man har fradraget alle udgifter, altså en ren profit - på 87 mia. kr., som kun er 4 mia. kr. mindre, end den ville være efter de nugældende regler? Det har ministeren selv bekræftet.

A.P. Møller vil sammenlagt kun afgive 4 mia. kr. over hele perioden, dvs. kun godt 100 mio. kr. pr. år. Det er resultatet af forhandlingerne, men det vil hr. Kim Andersen ikke forholde sig til, og det forstår jeg for så vidt godt. Men resultatet på bundlinjen er altså, at der kun er flyttet en lille, lille bitte flig af A.P. Møllers kolossale, samlede milliardprofit tilbage til samfundet, og det synes jeg altså hr. Kim Andersen må og skal forholde sig til. Så kommer hr. Kim Andersen med nogle andre tal, som vedrører statens indtægter. Men som hr. Auken korrekt redegjorde for, er det jo oppustede og manipulerede tal, der alene bygger på nogle forudsætninger om, at fordi det er A.P. Møller, der borer efter olien, er der mere olie, end der ellers ville være. Det er jo det vitterlige vås.

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg skal gerne prøve, om jeg kan forstå hr. Keld Albrechtsen. Det er ikke uvilje fra min side, men jeg skal indrømme, at jeg somme tider synes, det er lidt svært.

Det er jo klart, at det, vi her taler om, afhænger af mange ting: Hvor meget olie/gas kommer der op? Hvad er dollarkursen? Hvad er den internationale oliepris? Det forudsætter vel også, at hr. Keld Albrechtsen regner med, at man ville have betalt kulbrinteskatt af sit provenu efter de nugældende regler. Men det ville man jo ikke med de fradragsmuligheder, der er i dag, så det er en meget teoretisk fremskrivning, hr. Keld Albrechtsen foretager.

Kl. 11.45

Til hr. Toft vil jeg sige, at jeg ikke et sekund er i tvivl om, at eksperterne ved høringen gjorde deres bedste for at leve op til det kommissorium, som de havde fået. Når jeg til Ugebrevet A4 sagde, som jeg gjorde, og som jeg vedstår at have sagt, så var det i og for sig blot for at citere nogle af eksperterne, som selv sagde, at de havde fået materialet med kort varsel, og at der var svar og notater, som de endnu ikke havde set. Så det forbehold skal tages.

Så skal man jo også passe på, at man ikke gør den her aftale til videnskab. Det er business, og så er det politik. Det, vi tager os af i dag, er altså det politiske. Er det godt nok i forhold til det, man vil? Det er der fem partier der synes, og så er der Socialdemokratiet, som gerne vil have flødeskummet, men ikke det, der ligger nedenunder.

Jeg vil gerne sige til hr. Auken, at jeg er enig med hr. Auken i, at naturligvis var kulbrinterne i Nordsøen ikke blevet liggende uudnyttede, men vi har jo også samfundsmæssigt en interesse i at få

dem op, og vi har en god samfundsmæssig indtægt ved at få dem op. Vi er nu på et provenumæssigt niveau, som kan sammenlignes med landene omkring os, og det er det, der gør, at aftalen for os også på det punkt er tilfredsstillende.

Så tror jeg altså, at hr. Auken bliver nødt til at acceptere og respektere, at der er økonomiske og skattemæssige oplysninger, man som ministerium ikke har mulighed for at videregive fra forhandlinger med en privat part. Alt det, der overhovedet kan gives, alle de notater og spørgsmål, der er besvaret, er jeg overbevist om er givet.

(Kort bemærkning). **Ole Stavad (S):**

Jeg er enig med hr. Kim Andersen i, at aftalen er en blanding af business og politik. Det, der er problemet, er, at vi ikke kan finde ud af, hvor business starter, og hvor politikken holder op.

Men jeg vil så i øvrigt godt benytte lejligheden til - selv om det ikke var meget tydeligt - alligevel at takke hr. Kim Andersen for det seneste svar, jeg fik. For hr. Kim Andersen bekræfter, at Folketinget stadig væk har ret til at udskrive skatterne, men at i den udstrækning, der kommer penge ind fra dem, skal de afleveres til DUC, og det er endda sådan, at hver gang man får 1 kr. ind, skal man aflevere 1,43 kr., fordi staten skal betale skatten for dem, man afleverer den til.

Det svar takker jeg for, for dermed må hr. Kim Andersen også være enig i, at når der stemmes her om et øjeblik, så stemmer de, der stemmer ja, med bind for øjnene, og at sandsynligheden for, at det danske samfund nogen sinde får den andel fra den danske undergrund, som er forudsat i det lovforslag, som vi har behandlet, L 62, næsten ikke er til stede. Alt taler imod, at det danske samfund nogen sinde får den andel, som økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren forudsætter i regeringens eget forslag.

Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at det er konsekvensen af hans seneste svar?

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Hr. Kim Andersen udtaler sig på en måde, som om det var en forhandling om hans egen private økonomi, det her handlede om. Men det er det jo ikke. Det er jo samfundets værdier, hvor regeringen faktisk stod i den enestående stærke position, at den havde et flertal herinde, der sagde: Vi vil have mere ud af vores egne værdier.

Når man så går til en forhandling og øjensynlig har gjort op med sig selv på forhånd, at man ikke vil bruge de alternative muligheder, der er, så er det klart, at man er en uendelig svag forhandler over for en uendelig stærk part. Så jeg vil faktisk gerne have at vide af økonomi- og erhvervsministeren, om han også gik til denne her forhandling med den klare indstilling, at han ikke ville bruge den magt, han havde via Folketinget, til at sige: Det er en god mulighed, at vi kan lave beskatning af denne her aftale, ligesom man har gjort i andre lande omkring os mange gange.

Kl. 11.50

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg synes, det er sagen i en nøddeskal, når vi diskuterer den her olie, at vi skal ind i alle de her tekniske detaljer og mærkværdige aftaler. I virkeligheden synes jeg, det er ret straightforward, når det drejer sig om alle danskernes ressourcer. Vi har nogle ressourcer; vi har behov for, at de bliver pumpet op; så hyrer vi et selskab til at pumpe de ressourcer op, og det får de en eller anden pose penge for. Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor vi skal ind i al den her beskatning; det er sådan set samfundets ressourcer. Men vi har altså en regering, og i øvrigt også en tidligere regering, som ikke er af helt samme opfattelse. Nu har Enhedslistens ordfører været oppe nogle gange og spørge, men vi har ikke fået noget svar, så jeg vil gerne spørge hr. Kim Andersen: Er det svar, som ministeren har givet, hvor ministeren

slår fast, at det eneste, samfundet får ekstra ud af denne her aftale i forhold til de nugældende regler, er 4 mia. kr., korrekt, eller er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg forstår godt, at hr. Stavad er nødt til at bruge mange spidsfindige argumenter, pseudoargumenter, for at forklare Socialdemokratiets mærkværdige stilling i denne her sag, hvor det drejer sig om mange penge, om velstand og om arbejdspladser, og hvor Dansk Metal har bebrejdet Socialdemokratiet, at man ikke gik med og tog et ansvar, men hvor Socialdemokraterne altså har valgt at lytte til pædagogerne i LO i stedet for til Dansk Metal, som er dem, der er afhængige af arbejdspladserne.

Det er jo sådan, at DUC-selskaberne kompenseres for virkningerne af ændringer i de eksisterende eller nye love og andre regler, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen. Kompensationen fastsættes med henblik på, at den økonomiske balance mellem staten og bevillingshaverne genoprettes, og kan maksimalt udgøre den nettofordel, staten opnår ved denne aftale. Det var et citat fra selve aftalen. Jeg tror, det er det, der er at sige om den del af sagen. Så vil jeg gerne sige til fru Anne Grete Holmsgaard, som nærmest bebrejdende siger til mig, at jeg omtaler denne aftale, som om det havde vedrørt en forhandling om min privatøkonomi, at jeg under det lange forløb, der har været tale om i disse forhandlinger, og også på det seneste her i Folketingssalen, faktisk har fået den opfattelse og det indtryk, at det er sket med samme grundighed og nøjagtighed, som ville være tilfældet, hvis det havde været min privatøkonomi. Det må jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard. Så vil jeg sige til fru Rosenkrantz-Theil: Jeg tror, at tidspunktet er kommet, hvor vi bliver nødt til at afsløre for offentligheden, at Venstre og Enhedslisten altså ser forskelligt på denne her sag. Det gør vi. Vi har ikke noget imod privat virksomhed. Vi må jo også konstatere, at i begyndelsen af 1960'erne, da det her var et eventyr, der tegnede sig, havde staten hverken økonomi eller styrke til selv at engagere sig. Man allierede sig med en privat risikovillig virksomhed, som med dygtighed og flid og engagement har udnyttet nogle ressourcer til deres, men så sandelig også til samfundets gavn. Det synes jeg vi skal respektere. Vi vil noget forskelligt, må jeg sige til fru Rosenkrantz-Theil. Jeg er helt klar over, at Enhedslisten jo ikke er tilfreds, før alle kulbrinter i Nordsøen er fuldstændig nationaliseret; og ikke nok med det, det gælder sikkert også A.P. Møller - Mærskes værdier og de andre operatører i Nordsøen. Det er vel det, der er Enhedslistens mål.

Kl. 11.55

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Morten Homann for en kort bemærkning - den tredje og sidste.

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Jeg ville ønske, at hr. Kim Andersen udviste den samme grundighed med at svare på Folketingets spørgsmål, som han tilsyneladende bruger på sin privatøkonomi. Det, der er essensen af den her aftale, som man sådan helt unikt har lavet med en enkelt skatteyder, en forhandling, man har lavet med en enkelt skatteyder i det her land, er jo, at man i og med at Folketinget har beskatningsretten kunne have sagt, at man ville have gennemført en mere retfærdig beskatning, som havde givet staten et større udbytte, uden at der på den måde havde været noget som helst lovstridigt i det. Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at den ret har man sådan set benyttet sig af tre gange inden for de sidste ca. 20 år, hvor man har ændret på beskatningsforholdene, nogle gange i den ene retning og nogle gange i den anden retning, under den eksisterende koncession? Det kunne man sådan set også have gjort i denne her omgang.

Så bad jeg i min første korte bemærkning - dette er mig bekendt min anden - om hr. Kim Andersens vurdering af den problemstilling, som hr. Martin Lidegaard har rejst, nemlig at man da bare kan blæse højt og flot på kompensationsklausulen og så hæve skatten med nogle hundrede procent, hvis det er det, der skal til for at sikre staten den rigtige indtjening. Jeg vil godt bede om hr. Kim Andersens vurdering af, hvordan et sådant tiltag ville passe med den nuværende aftale. Er det i overensstemmelse med aftalen med A.P. Møller, og vil det efter hr. Kim Andersens opfattelse være i overensstemmelse med aftalen mellem Det Radikale Venstre og regeringspartierne, hvis Det Radikale Venstre medvirker til sådan en skattemanøvre?

(Kort bemærkning). **Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):**

Jeg vil sådan set give hr. Kim Andersen fuldstændig ret i, at det præcis er her, vandene skiller mellem Venstre og Enhedslisten, for det er faktisk sådan, at vi mener, at der er nogle ting, der ikke er til salg. Vi mener sådan set også, at det er helt fint, at man kan trække vejret gratis. Der må vel være nogle naturressourcer, som vi ikke skal betale penge for, herunder bl.a. de energiressourcer, der ligger i vores undergrund. Derfor er vi af den overbevisning, at den danske olie selvfølgelig tilhører danskerne, ligesom nordmændene mener, at den norske olie tilhører nordmændene. Vi skal så bruge nogle penge på at få den pumpet op, og det må vi så betale os fra. Det er jo en ganske anden måde at se de her ting på, og bestemt også noget, som ville have gjort, at vores velfærdssamfund havde lidt mere at gøre godt med.

Tilbage til mit spørgsmål, som jeg stadig væk ikke fik svar på, som handler om, hvor stor en del A.P. Møller afgiver. Hvor mange penge afgiver A.P. Møller med denne her aftale i forhold til de nugældende regler? Ministeren svarer os jo, at A.P. Møller alene afgiver 4 mia. kr. i forhold til, hvad han ellers skulle have afgivet til staten. Det får vi stadig væk ikke noget svar fra hr. Kim Andersen på. Jeg tror ikke, der er tale om en uenighed mellem Enhedslisten og hr. Kim Andersen. Nej, der må snarere være tale om en uenighed mellem ministeren og hr. Kim Andersen, hvis det er sådan, at hr. Kim Andersen ikke kan bekræfte ministerens svar heroppefra.

(Kort bemærkning). **Jacob Buksti (S):**

Hr. Kim Andersen gør sig stor umage for at beskæftige sig med hr. Ole Stavads spørgsmål uden i øvrigt at besvare dem. Derfor synes jeg, jeg gerne vil bede hr. Kim Andersen om at gå lidt længere ind i, hvor det er, hr. Ole Stavad var spidsfindig; om der var noget som helst af det, hr. Ole Stavad sagde heroppefra, som hr. Kim Andersen mener er forkert. Er det forkert, at når det er sådan, at man har den fulde beskatningsret, som man har, så man sådan set godt kan kræve 100 kr. ekstra ind, så skal man tilbagebetale de 100 kr. i compensation plus den selskabsskat, som betales af de penge, altså 143 kr.? Vil hr. Kim Andersen ikke godt bare forholde sig til de konkrete spørgsmål i stedet for at komme med udenomssnak og alle mulige polemiske bemærkninger?

(Kort bemærkning). **Kim Andersen (V):**

Jeg skal love for, at hr. Buksti puster sig op. Jeg citerede rent faktisk i mit svar til hr. Stavad det, som er det essentielle i aftalen omkring dette punkt, og jeg skal gerne gentage det. DUC-selskaberne kan kompenseres for virkningerne af nye love og regler, der specifikt rammer aktiviteter i Nordsøen.

Kl. 12.00

Kompensationen skal etableres med henblik på, at den økonomiske balance, som er i aftalen mellem staten og bevillingshaverne, genoprettes, og den kan maksimalt, vil jeg gerne sige til hr. Buksti, den kan *maksimalt* udgøre den nettofordel, staten opnår ved den aftale.

Jeg vil gerne sige til hr. Homann fra SF, som mener, at man kunne have fået en mere retfærdig beskatning - jeg har allerede været inde på det i adskillige besvarelser - at vi ikke mente, det var rigtigt at foretage en ensidig stramning af skattereglerne i en koncession, som løb til 2012, og hvor forudsætningerne var kendte. Det syntes vi ville være et ensidigt indgreb, og det syntes vi ikke ville være udtryk for nogen retfærdighed over for operatørerne, som har påtaget sig en risiko, endda en meget stor risiko, og som efter vores mening på professionel, dygtig måde lever op til de forventninger, vi som samfund kan have.

Jeg vil også gerne til fru Rosenkrantz-Theil nå at sige, at det jo er fuldstændig rigtigt, at kulbrinterne i Nordsøen tilhører det danske samfund, det er vi ikke uenige om, men de skal jo udvindes, for at de har en værdi, og det kræver risikovillig kapital i milliardklassen. Man skal have teknologi, man skal have en langsigtet investeringshorisont, for at det bliver til værdier, der er noget værd for den enkelte dansker. Sammenligner vi så med, hvad det danske samfund får ud af det i forhold til de lande, der ligger omkring os, ja, så er vi jo med denne her aftale oppe på et meget fint gennemsnit. Fru Rosenkrantz-Theil skal jo huske på, at i modsætning til i Norge var den danske stat ikke risikovillig, da olieeventyret begyndte i Nordsøen for mange, mange år siden.

(Kort bemærkning). **Erik Mortensen (S):**

Jeg kunne ikke undlade at bide mærke i det udtryk, som hr. Kim Andersen brugte, at Socialdemokratiet støttede sig til pædagogerne i LO.

Så kunne man jo nok på samme måde spørge: Hvilke pædagoger har regeringen og dermed også Venstre støttet sig til i de her forhandlinger, hvilke eksterne eksperter?

Nu har det været nævnt flere gange, og hr. Kim Andersen har været inde på det gang på gang her og har måttet medgive, at olien sådan set er nationens, det er danskernes. Spørgsmålet er jo så: Hvem skal hive den op? Man kunne måske godt have forestillet sig, at andre operatører end DUC kunne gøre det, og man kunne også godt forestille sig, at det kunne have været gjort under andre betingelser. Men skal man kaste lys over sådan en situation, skal man spørge nogle mennesker. Jeg har fuld respekt for de eksperter, man råder over i vores egen statsforvaltning, men det kunne jo godt være, man skulle have gjort det lidt anderledes og have kigget lidt ud.

Så spørgsmålet er: Burde man ikke, eller har man overhovedet tænkt på at tale med andre? Når man nu her skoser Socialdemokratiet for at støtte sig til det, som hr. Kim Andersen kalder pædagogerne i LO, så kunne det jo godt være, at man inden for regeringspartierne skulle have støttet sig til nogle andre pædagoger.

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Hr. Kim Andersen undgik meget behændigt at svare på mit andet spørgsmål om den radikale ordførers forslag om at hæve skatten med nogle hundrede procent for at sikre, at staten kan få en gevinst ud af det uanset kompensationsklausulen. Jeg vil gerne høre hr. Kim Andersens kommentar til den model, herunder om det er i overensstemmelse med aftalen mellem regeringen og A.P. Møller, og om det er i overensstemmelse med de aftaler, man har indgået mellem bl.a. Venstre og Det Radikale Venstre.

Så vil jeg bede hr. Kim Andersen bekræfte, at uanset at han på nuværende tidspunkt har en meget puritansk holdning til, at man ikke kunne ændre noget som helst under den eksisterende koncession, så er det sådan set sket adskillige gange tidligere og også med Venstres medvirken, at man har ændret på skatteforhold under den eksisterende koncession. Vil hr. Kim Andersen ikke godt bekræfte det?

(Kort bemærkning). Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes sådan set, det er et holde den danske befolkningen en lillebitte smule for nar, at vi ikke kan få Venstres ordfører til at bekræfte et spørgsmål, ministeren har svaret på.

Nu er der gentagne gange blevet spurgt heroppefra, om Venstres ordfører vil bekræfte, at ministeren i et svar på spørgsmål 39 siger, at A.P. Møller skal afstå 4 mia. kr., sammenlignet med hvad han skulle under de nugældende regler.

Jeg synes sådan set, at man fra Venstres side og fra regeringens side skylder meget grundigt at forklare befolkningen, hvad det er, der foregår her, eftersom det er befolkningens ressourcer, man sælger ud af, og derfor vil jeg give hr. Kim Andersen endnu en anledning til at svare på spørgsmålet om, hvor mange penge det er, A.P. Møller afstår i forhold til de nugældende regler.

(Kort bemærkning). Kim Andersen (V):

Til hr. Homann vil jeg gerne sige, at vi jo stadig væk har mulighed for at bruge skatteinstrumentet, også over for A.P. Møller - Mærsk og DUC, når der er tale om generelle regler. Der, hvor kompensationen får sin virkning, er jo, hvis der er tale om specifikke skatter og afgifter, der rammer den virksomhed og den aktivitet. Så det er ikke korrekt, at vi ikke fortsat har skattemuligheden, også i forhold til den virksomhed og den aktivitet, men det skal bare være generelt i forhold til erhvervslivet. Jeg vil gerne sige til fru Rosenkrantz-Theil, at jeg har besvaret spørgsmålet én gang tidligere. Der er jo ikke nogen, der har betalt kulbrinteskatt, og vi har reelt ikke fået en indtægt via kulbrinteskatten, sådan som den har været indrettet indtil nu med 250 pct.-fradraget. 70 pct. eller 90 pct., eller hvilket tal fru Rosenkrantz-Theil kan nævne, af 0 er 0. Det er bedre at få 52 pct. af et reelt tal. Jeg vil vende tilbage til hr. Homann: Jeg bliver nødt til at henvise til den radikale ordfører. Jeg vil ikke begive mig ud i udlægninger af, hvad den radikale ordfører måtte have udtalt. Jeg noterer mig, at Det Radikale Venstres leder, fru Marianne Jelved, og energiordfører, hr. Martin Lidegaard, i forgårs i Politiken havde et meget sagligt indlæg, hvor man roste aftalen og vedstod sig et langsigtet ansvar, også på det her område; det er jeg glad for. Så vil jeg gerne sige til hr. Erik Mortensen, at jeg ikke skosede Socialdemokraterne for, at man havde lyttet til BUPL i LO og ikke til Metal, som er afhængig af arbejdspladserne, bestemt ikke. Nej, hr. Erik Mortensen, jeg konstaterede det bare, jeg konstaterede det i al venlighed, i det tilfælde, at medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe skulle have glemt det forhold; det kunne jo være. Og vi har jo ikke stemt endnu, så det kunne jo være, at nogle kom på andre og klogere tanker. Det var såmænd alt, hvad der kunne lægges i det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Jacob Buksti, og efter hr. Jacob Buksti får hr. Kim Andersen lov til at svare, og derefter slutter vi for middagspausen.

(Kort bemærkning). Jacob Buksti (S):

Jeg skal helt i modsætning til mit almindelige temperament lade være med at nævne, hvad jeg måtte mene om hr. Kim Andersens form og facon i denne her diskussion, blot konstatere, at Venstres ordfører i hvert fald ikke rutter med svarene, og derfor vil jeg gerne give Venstres ordfører endnu en chance for at komme herop og forklare, hvad Venstres ordfører mener er det spidsfindige i de spørgsmål, hr. Ole Stavad stillede.

Så vil jeg også godt bede Venstres ordfører bekræfte, at det er sådan, at hvis staten, det offentlige, skal have nogle skatteindtægter ud af det her, så skal man altså op over 40 mia. kr. i løbende priser, idet det er det, ministeren selv har regnet ud er kompensationen. Er det ikke korrekt, at vi altså skal op og have over 40 mia. kr., før der er noget til staten?

Kl. 12.10

(Kort bemærkning). Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige, at det ikke har været muligt at lave den her aftale ad frivillighedens vej uden en kompensationsbestemmelse.

Vi har fået bekræftet fra sagkyndige eksperter, at den er i orden i forhold til grundloven, at Folketinget har sin beskatningsret og -mulighed. Jeg har to gange citeret fra aftalen, hvordan kompensationsbestemmelsen skal tænkes og udmøntes.

Vi har ikke indgået den her aftale, og vi stemmer ikke for den, med henblik på at kompensationsbestemmelsen skal tages i anvendelse; det vil jeg gerne sige. Vi hæfter os ved, at der her er tale om en aftale, som er afbalanceret og god og fornuftig, og som efter vores opfattelse vil udvide aktiviteterne i Nordsøen, skabe en større kage til deling mellem koncessionshaverne og den danske stat.

Fra at få omkring 40 pct. i government take får vi nu 61 pct. i aftaleperioden. Hr. Lykketoft har tidligere udtalt, at Socialdemokraternes mål var at få omkring 50 pct. Vi får omkring 2,5 mia. kr. mere om året i de kommende år til det danske samfund, penge, som vi også kunne have fået på et tidligere tidspunkt, hvis det var lykkedes den socialdemokratisk ledede regering tidligere at gennemføre forhandlinger, som man på det tidspunkt havde i overvejelse.

Det essentielle i aftalen er, at den skaber øget vækst i sektoren, flere penge til samfundet, som kan bruges til gældsafvikling og dermed komme kommende generationer til gode, og så kan den sikre 3.000 arbejdspladser i Nordsøen. Det er værd at snakke om. Det er det, vi forholder os til, og derfor er vi tilfredse med aftalen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hermed er der sluttet for spørgsmål til hr. Kim Andersen. Efter pausen er det fru Aase D. Madsen som ordfører.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.13

Mødet genoptaget kl. 13.00

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fra medlem af Folketinget Jette Jespersen, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at hun fra og med den 20. december 2003 atter kan give møde i Tinget.

Egil Møllers hverv som midlertidigt medlem af Folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

Forhandlingen genoptoges

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti må konstatere, at vi nu er fremme ved de politiske målsnøre i dette komplicerede lovkompleks, der skal udmøntes på baggrund af aftalen af 29. september med A.P. Møller - Mærsk.

Dansk Folkeparti skal pointere, at forslaget om indgåelse af aftalen mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller - Mærsk af 29. september, B 7, undergrundsløvsforslaget, L 48, og kulbrinteskatteløvsforslaget, L 62, skal ses i en ubrydelig sammenhæng både med hensyn til det politiske indhold og det merprovenu, som komplekset indebærer. Dansk Folkeparti lægger i den forbindelse vægt på at fastslå, at: »Det ville næppe være muligt gennem en aftale at opnå en så væsentlig ændring i fordelingen af overskuddet fra aktiviteterne i Nordsøen mellem staten og DUC uden kompensationsbestemmelsen.« Jeg henviser til notatet om kompensationsaftalen. Det vil sige: uden kompensationsbestemmelsen ingen aftale med bevillingshaverne og dermed intet merprovenu til staten i en uoverskuelig tid fremover og dette med store negative samfundsøkonomiske konsekvenser til følge. Det skal derfor stå helt klart, at Dansk Folkeparti finder, at en politisk tilslutning til B 7 er en forudsætning for at tage ansvar for og få medindflydelse på de aktiviteter, der fremover skal ske i Nordsøen på olie- og gasområdet. Det vil derfor efter Dansk Folkepartis mening naturligvis være en politisk frihjulkørsel af hidtil usete dimensioner, hvis man gerne vil være med via lovgivningen, der øger proventet fra Nordsøen med milliardbeløb, men ikke vil tage ansvaret for aftalen med A.P. Møller i sin helhed. Jeg ved godt, hvad man kalder det, men det tør jeg altså ikke sige her fra Folketingets talerstol. Hvis aftalekomplekset var blevet tabt på gulvet, kunne bevillingshaverne have lænet sig tilbage og kørt med f.eks. de nuværende regler og et kulbrintefradrag på 250 pct. i mange år endnu. Det vil sige, at i de kommende år, hvor indtægterne fra olie- og gasproduktionen forventes at toppe, ville det danske samfund ikke få en større andel af de øgede produktionsindtægter. Det var derfor, Dansk Folkeparti med baggrund i forespørgselsdebatten i februar pressede regeringen til at sætte sig til forhandlingsbordet og gå målrettet efter et øget provenu allerede i 2004, samtidig med at der blev forhandlet om en 30-årsforlængelse af bevillingen fra 2012 frem til 2042. Det ligger jo i den nuværende aftale med A.P. Møller, at forhandlingerne om forlængelse af eneretsbevillingen skulle begyndes »i god tid inden 2012«. Hvordan man definerer »i god tid« er det op til den til enhver tid siddende regering at afgøre.

Kl. 13.05

Alt dette skal naturligvis ses i sammenhæng med, at den socialdemokratiske regering gennem flere år frem til valget i 2001 mere eller mindre havde taget plads i hængekøjen, og at dette reelt har medført et skønnet mindreprovenu for staten på omkring 7 mia. kr. Hvad grunden til denne udeladelsessynd har været, kan man jo kun gætte på, da der hele tiden har været et flertal her i Folketinget for at øge indtægterne fra Nordsøen.

Men tilbage til beslutningsforslag nr. B 7. Det er vigtigt for Dansk Folkeparti, at vi nu i en lang årrække fremover får skabt den ro og stabilitet på Nordsøen, der fastholder og også helst øger de mange arbejdspladser ikke mindst i Vestjylland, der er så stærkt afhængige af denne stabilitet.

Jeg læste netop forleden dag en artikel i Børsen med overskriften: »Danske offshore-firmaer efterspurgt globalt«, og det fremgår helt klart, at den viden og ekspertise, som offshorevirksomhederne har samlet op i Nordsøen gennem de sidste 30 år, nu også er efterspurgt globalt.

Denne positive udvikling er bl.a. en af de følgevirkninger, som aftalen med A.P. Møller - Mærsk helt klart vil generere, men som er meget svær at prissætte, når de økonomiske fordele ved aftalen skal gøres op i kroner og øre.

Ligeledes skal vi se i øjnene, at bevillingshaverne har store muligheder for at deltage i olie- og gasudvinding andre steder i verden. Som et eksempel kan nævnes, at Norge vil udbyde 95 blokke i Barentshavet, hvor der er muligheder for meget store olie- og gasforekomster.

Netop derfor finder Dansk Folkeparti, at det er uhyre vigtigt, at der med aftalen nu er skabt sikkerhed for, at vi kan fastholde produktionen af olie og gas fra de danske felter, hvor vi ved, at det er teknisk vanskeligt at pumpe olien op, samtidig med at reserverne, hvad alle prognoser viser, er hurtigt svindende. Også her ligger der efter Dansk Folkepartis mening en stor samfundsøkonomisk fordel, der er vanskelig at beregne og værdisætte.

Som sagt er vi nu ved målsnoren, og den endelige afstemning om disse vidtrækkende og komplicerede forslag skal foretages efter denne debat. Det har indimellem været en lidt dramatisk proces, men nu er alle mellemregningerne foretaget. Bilagsmængden er enorm, og spørgsmålene og svarene kan tælles

i hundredvis, og embedsmændene har arbejdet i døgndrift de sidste uger. Vi er kommet frem til den stund, hvor den samlede sum af de førnævnte mellemregninger skal gøres op og så at sige måles og vejes, men som jeg sagde ved førstebehandlingen, er der for Dansk Folkepartis vedkommende ingen tvivl om, at vi har fået søsat den afbalancerede, robuste og langtidsholdbare Nordsøaftale på en tilfredsstillende måde til gavn for hele det danske samfund i mange år fremefter. Som jeg tidligere har nævnt: Milliardindtægterne som følge af kulbrinteskattereklernes opstramning, overskudsdelingen og medejerskabet i DUC kunne vi så at sige have kigget i vejviseren efter - dette medejerskab og det, jeg før nævnte - hvis ikke aftalens kompensationsbestemmelse havde givet aftalepartnerne den sikkerhed for et langtidsholdbart og fair aftalekompleks, som i øvrigt et meget stort flertal her i Folketinget nu vil beslutte. Men som sagt har Dansk Folkeparti hele vejen igennem sluttet op om dette forslag, og de tre forslag vil Dansk Folkeparti naturligvis stemme for.

Kl. 13.10

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Det er sjældent, at en enkelt politikers udtalelse til pressen kan koste skatteyderne milliarder af kroner, men det var faktisk det, der skete, da fru Aase D. Madsen kort før forhandlingernes afslutning gik ud og sagde, at for Dansk Folkeparti ville det være tilstrækkeligt, at man i olieforhandlingerne med Mærsk Møller opnåede 1 mia. kr. i 2004.

Ifølge Politiken fra den 30. september erkendte fru Aase

D. Madsen - jeg citerer hendes udtalelse: »Nej, det var ikke så smart.« Det erkendte fru Aase D. Madsen på det tidspunkt. Det var vitterlig ikke smart, for derved pådrog Dansk Folkeparti de danske skatteydere et milliardtab. Men jeg synes ikke, jeg hørte noget til den beklagelse over for Folketinget her ved tredjebehandlingen. Og hvad har Dansk Folkeparti gjort for at rette op? Her kan vi jo ikke tale om en fodfejl, vil jeg gerne sige til fru Aase D. Madsen. Det her er mere end en fodfejl; den udtalelse var et katastrofaldt skridt. Jeg synes egentlig, at jeg godt vil spørge fru Aase D. Madsen, om hun ikke vil benytte lejligheden til, inden den her sag bliver færdigbehandlet, at give befolkningen og Folketinget en undskyldning for den fejltagelse, hun begik.

(Kort bemærkning). **Ole Stavvad (S):**

Jeg var lidt forbavset over dele af den ordførertale, fru Aase D. Madsen holdt, for fru Aase D. Madsen sagde, at hvis det var sådan, at man ikke havde accepteret kompensationsaftalen, som er det, der får Socialdemokratiet til at stemme imod, så var der ikke kommet nogen penge.

Det forstår jeg ikke, vil jeg gerne sige til fru Aase D. Madsen, for noget af det, vi glædede os over tidligere på året, var, at vore to partier sammen med SF og Enhedslisten sagde, at hvis ikke der kommer en aftale, så var vi under alle omstændigheder indstillet på at ændre på skattereglerne. Det var sådan, jeg hørte Dansk Folkeparti, inden forhandlingerne gik i gang.

Det er jo klart fremgået også af debatten her i dag, at ovre hos A.P. Møller - Mærsk A/S har opfattelsen været, at hvis ikke man indgik en aftale, så var der et flertal i Folketinget, der var parat

til, også uanset hvad regeringen gjorde, at sørge for, at samfundet fik en mere rimelig andel fra vores undergrund.

Derfor forstår jeg ikke fru Aase D. Madsens opfattelse af, at man har været i den tvangssituation, at man skal binde det danske Folketing og den danske befolkning frem til 2042.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Fru Aase D. Madsen gav en interessant oplysning. Hun sagde, at hendes parti altid havde været for at stramme beskatningen ude i Nordsøen, og at det derfor var en stor forsømmelighed, at vi ikke havde gjort det tidligere.

Jeg vil gerne spørge fru Aase D. Madsen: Hvornår før 2002 har Dansk Folkeparti sagt, at man var parat til at stramme beskatningen i Nordsøen? Mig bekendt kom det som en stor glædelig overraskelse for os alle sammen, at man var med på det her i 2002, fordi det var en fuldstændig kovending i forhold til, hvad Dansk Folkeparti har sagt tidligere.

Det andet spørgsmål, jeg har, er om suverænitetsafgivelse. Dansk Folkeparti er meget imod EU, fordi man afgiver sin suverænitet i mange år, men der er det dog demokratiske metoder, og man får lejlighed til at se de ting, man siger ja til, inden man binder sig. Kan fru Aase D. Madsen overhovedet ikke se et problem her? Suverænitetsafgivelse. Hvad ville hun sige til, at vi f.eks. lavede en 38-årig aftale med Christiania om, at de aldrig skulle betale moms? Hvad ville fru Aase D. Madsen sige til en sådan aftale? Eller at deres moms ikke måtte stige?

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Jeg vil gerne kommentere det sidste først, nemlig hr. Aukens spørgsmål med hensyn til at afgive suverænitet. Vi har jo lige haft en lille høring, hvoraf det bl.a. fremgik, at vi ikke afgiver nogen skattesuverænitet - tværtimod. Vores beskatningsret ifølge lovgivningen består stadig væk, fordi man giver kompensation. Det har vi jo tærsket langhalm på utallige gange, så jeg begriber ikke, at den ikke er trængt ind.

På den anden side kan man jo så sige med hensyn til de indtægter, der skal komme: Jamen hr. Auken vil jo gerne være med til at bruge indtægterne, men hr. Auken vil ikke tage et ansvar, og det synes jeg er dybt beklageligt. Det er, som jeg siger, den største politiske frihjulskørsel, der er set nord for Alperne de sidste hundrede år.

Kl. 13.15

Med hensyn til hr. Keld Albrechtsen med den der ene milliard kroner er den altså ikke til at kommentere. Man skal da ikke fortælle mig, at fordi jeg laver en talefejl, eller hvad man skal kalde det, som jeg beklager bagefter og siger ups, det var vist en fejltagelse, og man så samtidig næsten er færdig eller er i gang med aftalen nede på Esplanaden, kommer man kun hjem med 1 mia. kr. Det er da helt naivt at tro sådan noget.

Så kan hr. Albrechtsen jo glæde sig over, at vores minister er kommet hjem med så godt et resultat, der giver mange milliarder kroner. Så vær dog sammen med Dansk Folkeparti med til at glæde os over det.

Til hr. Stavad: Uha, det var vist også noget med, hvad samfundet havde fået, men jeg tror, hr. Stavad må komme en gang igen. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan læse, hvad jeg selv har skrevet.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, om hun betegner en beskatningsret, der kun eksisterer på papiret, som en reel beskatningsret, eller om hun er enig i, at reelt er der ingen mulighed for at ændre det her.

Så vil jeg også gerne spørge fru Aase D. Madsen, om hun kan pege på en anden stor økonomisk transaktion, hvor staten har holdt sig tilbage fra at sige, at det, vi skal forholde os til, er, hvor lidt vi kan slippe med for at få en operatør til at lave arbejdet for os.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Det er da altid noget, at fru Aase D. Madsen vedstår, at det var en uheldig udtalelse, hun kom med. Men jeg tror ikke, hun selv er helt klar over, hvilken katastrofal rækkevidde den udtalelse havde, fordi den faldt jo på et tidspunkt lige midt under forhandlingerne, hvor ministeren givetvis ikke har været overivrig med hensyn til at lægge pres på A.P. Møller - det er der jo ikke noget, der tyder på, når man efterfølgende ser resultatet - og så kommer den melding, som jo selvfølgelig er blevet opfattet af forhandlerne på A.P. Møller-siden som en tilkendegivelse af, at der ikke længere var et flertal i Folketinget, der ville gribe til en beskatning, hvis der ikke blev opnået en rimelig aftale.

Dermed fjernede fru Aase D. Madsen det sidste pres på forhandlingerne, og det kommer jo til at fremstå klart, når historikerne på et tidspunkt går i gang med at belyse det her. Så vil fru Aase D. Madsens rolle blive beskrevet, og så er jeg bange for, at der vil blive rejst en skamstøtte over fru Aase D. Madsen på Københavns Rådhusplads eller et eller andet meget synligt sted.

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, hvorfor Dansk Folkeparti først indgår i et politisk flertal sammen med os andre med den klare forudsætning, at hvis ikke det blev en ordentlig aftale, skulle der laves skattelovgivning, og så løber fra det hele, smider det hele på gulvet i den afgørende fase i forhandlingerne.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Når fru Aase D. Madsen ikke svarede på mit spørgsmål om, hvorvidt man før 2002 fra Dansk Folkepartis side havde sagt, at man var med til at stramme beskatningen i Nordsøen, så tager jeg det som et udtryk for, at det var man ikke. Det kom som en stor overraskelse for os alle, at man gjorde det, en glædelig overraskelse, fordi det gav mulighed for, at ministeren kunne indgå i en aftale.

Så har jeg et spørgsmål: Fru Aase D. Madsen er jo god til tal, hør nu godt efter. Hvad er en beskatningsaftale værd, hvor man kan opkræve 1 kr., men så til gengæld skal tilbagebetale 1,43 kr.? Altså opkræve 1 kr. har man ret til, men til gengæld har man pligt til at tilbagebetale 1,43 kr.

Mener fru Aase D. Madsen faktisk, at det er en god handel?

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Efter hr. Aukens sidste spørgsmål synes jeg, at vi nu er ved at bevæge os ind i den procedure, som oppositionen var i gang med over for hr. Kim Andersen. Jeg synes, at vi ligesom skal holde op med de julelege. Det er vendt og drejet på alle mulige måder, hvad der ligger i denne her aftale. Jeg agter altså ikke at spille Pinocchio, der springer op og ned ad gulvet her, hver gang oppositionen trækker i trådene, tværtimod.

Kl. 13.20

Med hensyn til, hvad vi har gjort før og efter 2002, eller jeg vil sige før og efter valget med hensyn til nordsøbeskatningen, vil jeg gerne sige til hr. Svend Auken, at hvert eneste år, og det kan man slå tilbage og se, har vores finanspolitiske ordfører, hr. Kristian Thulesen Dahl, hele tiden taget op, at vi ville se på nordsøbeskatningen.

Det er jo først nu, vi er inde og have indflydelse. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg ikke tror, vi havde fået meget indflydelse på hr. Svend Aukens regering. De var ikke ligefrem de mest villige til at tale med Dansk Folkeparti. Vi var jo ikke stuerene, så den tror jeg ikke på. Men ellers har vi sagt, at vi vil se på nordsøbeskatningen, og det er det, der er sket nu. Det var derfor, vi lagde pres på

regeringen om at komme til forhandlingsbordet.

Det samme er svaret til hr. Keld Albrechtsen. Jeg gider... undskyld, men jeg er træt af den hoppen op og ned og svare på det der med et tilfældigt tal i en tilfældig avis. Den går ikke, må jeg sige til hr. Albrechtsen. Jeg svarer ikke mere på det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Keld Albrechtsen for tredje og sidste gang og derefter hr. Svend Auken.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg forstår så glimrende, at fru Aase D. Madsen er træt af sin egen rolle i den her sag; det forstår jeg så udmærket.

Nu får jeg jo ikke mere svar på dét, men så vil jeg godt lige spørge: Når fru Aase D. Madsen nu påstår, at hvis ikke man havde lavet denne her kompensationsbestemmelse, der binder staten frem til 2042, så kunne man ikke have fået en

20 pct.s. ejerandel fra 2012. Det må jeg indrømme, at det har jeg meget svært ved at forstå, for er det ikke korrekt, at i 2012 kunne staten for den sags skyld uden erstatning eller noget som helst, fordi det er statens ejendom, have overtaget hele andelen, 100 pct.? Nu forærer staten så A.P.

Møller de

80 pct. og beholder kun selv de 20 pct. Fru Aase D. Madsen må forklare mig, hvordan kan det forhold, at staten forærer A.P. Møller de 80 pct. af ejendomsretten og kun selv beholder de 20 pct., nødvendiggøre, at man så oven i handelen skal forære en binding på skatteretten frem til 2042. Ja, jeg vil ikke tilråde fru Aase D. Madsen at gøre sin entre som handelsmand, (*Aase D. Madsen (DF): kvinde!*) ... handelskvinde, undskyld, hvis hun tror, det var en god handel.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Svend Auken og derefter hr. Ole Stavad, og det er også for tredje gang.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Fru Aase D. Madsen er fornærmet over, at hun bliver bedt om at svare på spørgsmål. Da jeg havde ordet, stillede hun mig tre spørgsmål, og jeg svarede beredvilligt og venligt på dem. Jeg spørger stadig væk: Hvad er det værd, at man kan opkræve

1 kr., hvis man skal tilbagebetale 1,43 kr.? Jeg ved af erfaring, at fru Aase D. Madsen er god til tal og god til at overskue det her, og jeg tror, at mange mennesker, der følger med i det her, måske gerne vil vide:

Hvori består den reelle beskatningsret i at kunne få lov til at opkræve 1 kr., hvis man skal tilbagebetale 1,43 kr.? Et yderligere spørgsmål: Vil fru Aase D. Madsen bekræfte, at der er indgået i alt 70 aftaler i forbindelse med Nordsøen, herunder også mange med A.P. Møller, siden 1981, der alle betyder, at man får en 20-pct.s-andel af bevillingen, uden at man har været nødt til at give en sådan kompensation?

(Kort bemærkning). **Ole Stavad (S):**

Jeg kender godt det der med, at man har svært ved at læse, hvad man selv har skrevet. Vi kan jo alle sammen komme i den situation, så jeg prøver igen.

Det, jeg havde svært ved at få til at hænge sammen, var, at Dansk Folkeparti sammen med os andre sagde til regeringen forud for de her forhandlinger, for regeringen var jo ikke interesseret i at sætte noget i gang, at hvis ikke der sker noget her, så er vi indstillet på at ændre beskatningen fra 2004. Hvordan kan fru Aase D. Madsen så have den opfattelse, at hvis det var sådan, at man ikke havde accepteret en kompensationsaftale, som binder den danske befolkning frem til 2042, uanset

hvordan folk stemmer ved folketingsvalgene, så havde man ikke kunnet få flere kroner i kassen, for bl.a. vore to partier var jo enige om det?

Hvis jeg lige som en sidebemærkning må spørge fru Aase D. Madsen: Vil fru Aase D. Madsen ikke godt hjælpe os med, hvor citatet af hr. Thulesen Dahl eller andre er af, at Dansk Folkeparti var indstillet på at skærpe beskatningen inden regeringsskiftet i 2001. Jeg er helt med på, at fru Aase D. Madsen ikke har det med i lommen, men lad os så få det senere.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Jeg kan ikke komme med noget citat - hvis hr. Stavad vil høre - fra før valget, men jeg siger *efter* valget, hvor vi har fået indflydelse. Det er jo det, jeg helt nøjagtigt har pointeret. Men inden valget havde man et flertal, som man ikke ville benytte, oven i købet med De Radikale som en regeringspartner, man ikke engang kunne banke på plads, hvis jeg må bruge det ord. Det er, som jeg sagde før, pinligt for en regering, hvis den virkelig havde ønsket det. Eller også kunne man bruge Dansk Folkeparti-modellen med at sige: Jamen vi har da et alternativt flertal med Enhedslisten og med Socialistisk Folkeparti. Hvis Venstre og De Konservative ikke vil køre med på vognen, så kan de da bare lade være, så laver vi det da sammen med de andre. Det var Dansk Folkeparti-modellen. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at der ikke var kommet en eneste ekstra krone i skat, hvis ikke Dansk Folkeparti havde været med til at trække Venstre, De Konservative og regeringen til forhandlingsbordet. Det må man tage hensyn til, og jeg synes, man skal acceptere, at sådan er det. Undskyld, at jeg bliver lidt ophidset, men sådan er det jo altså. Til hr. Albrechtsen: Jamen det er altså ligegyldigt, om aftalen var skrevet på guldrandet papir og besat med diamanter, den havde aldrig været tilfredsstillende for hr. Albrechtsen og hans parti, fordi de vil nationalisere. Det er sådan set det eneste svar, jeg kan give hr. Albrechtsen. Ligegyldigt, hvad der bliver sagt, så er der en fundamental forskel, ligegyldigt, hvad der var kommet her, og det gælder også andre partier, så skulle man have en knage at hænge sin valgkamp op på, og det er det, der sker i øjeblikket.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Ole Stavad for tredje og sidste gang og så fru Anne Grete Holmsgaard, der tror, hun kan melde sig blot ved at rejse sig, men der skal en pote i vejret.

(Kort bemærkning). **Ole Stavad (S):**

Jeg vil prøve at være meget forsigtig med ikke at ophidse fru Aase D. Madsen, det synes jeg ikke er godt lige her op til jul.

Fru Aase D. Madsen svarede jo ikke på mit spørgsmål, for det, der jo er problemstillingen, er, at vi partier, der holdt sammen op til forespørgslen tidligere på året om det, vi var enige om, nemlig at vi var indstillet på, at hvis ikke der kom et tilfredsstillende forhandlingsresultat, ville vi benytte muligheden for at ændre skatterne fra 2004, kunne jo have hentet et resultat hjem uden at skulle acceptere en kompensationsaftale, der binder befolkningen frem til 2042.

Så også lige den bemærkning til fru Aase D. Madsen, at det flertal, fru Aase D. Madsen kan finde i det tidligere Folketing, kan jeg ikke tælle mig frem til, for Dansk Folkeparti var lodret imod, Venstre var lodret imod, De Konservative var lodret imod. Derfor kan man sige, at hvis Dansk Folkeparti havde opført sig lige så ansvarligt i opposition som den nuværende opposition, så kan vi sige, at så havde vi haft nogle muligheder, som fru Aase D. Madsen desværre forhindrer os i at have.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, om hun ikke har fortrudt, at hun først sammen med os andre lægger et virkelig godt pres på regeringen, for at vi kan få flere værdier ud af den olie og gas, vi faktisk selv ejer, og derefter med sine egne ord i avisen dengang den 30. september erkendte, at det var nok en kvajer at gå ud og undergrave det pres på et tidspunkt, hvor man havde en mulighed for første gang i mange år for at få ændret lovgivningen om Nordsøen. Vi havde et flertal for det, og vi kunne dermed have sikret, at vi var kommet i en situation, hvor vi rent faktisk havde sikkerhed for, at vi fik en større del af værdierne, hvad vi jo ikke har med den aftale, der er her.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning). **Aase D. Madsen (DF):**

Til fru Anne Grete Holmsgaard: Pres eller ikke pres. Var Dansk Folkeparti ikke de første, der simpelt hen gik i aktion, da ministeren kom og meddelte, at redegørelsen nok ikke kunne blive færdig til den 1. oktober? Var Dansk Folkeparti ikke dem, der i forespørgslen sagde, at vi er bange for, at regeringen vil trække aftalen ud, sådan at vi ikke når at lovgive her inden 1. januar 2004?

Vi sagde: Hvis regeringen nu ikke kommer med den redegørelse og forelægger et forhandlingsresultat, så vil vi tage stilling til det sammen med venstre side i Folketingssalen. Det er jo de realiteter, der var. Der var en udsættelse til den 7. oktober, en 8-dages udsættelse, og så viste det sig, at der kun gik få dage, før regeringen kom med aftalen. Sådan er det.

Jeg er da i vældig godt julehumør, kan jeg sige til hr. Stavad. Nu svigter den igen ... det var værdien af, var det før 2004? ... nej, den har altså svigtet.

Men jeg vil lige sige, at jeg har et notat her med hensyn til beregningen, det spurgte hr. Stavad også om, 1,43 kr. Der står, at alle beregninger er lavet efter skat. Det gælder både, når der er regnet på statens provenu og ved beregning af kompensationen. Hvis der nogen sinde skal betales kompensation, skal DUC kompenseres krone for krone efter skat. Det betyder, at når der skal betales selskabsskat af kompensationen, skal DUC have udbetalt 1,43 kr., hvorefter staten tager 0,43 kr. i 30 pct.s selskabsskat, for netto at få 1 kr. i kompensation.

Det ligger i det notat, jeg har, og det må vel stå til troende.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

SF er imod den aftale, som økonomi- og erhvervsministeren indgik i september med A.P. Møller - Mærsk, og som ministeren siden forelagde Folketinget, vel at mærke ikke som en aftale, der kunne forhandles om, for det er jo blevet fuldstændig klart, at det kunne der ikke. Der blev ikke, som vi havde bedt om i vedtagelsen, forelagt forskellige alternativer. Der blev forelagt en aftale, som var et fait accompli - take it or leave it.

Jeg vil sige, at vi også er noget rystede over, at to partier som Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne har kunnet tilslutte sig aftalen oven i købet meget hurtigt og uden at have set de grundlæggende beregninger, som ingen af os overhovedet har fået mulighed for at se i det forløb, der har været, og uden mulighed for at have kigget aftalen nærmere i kortene.

Der er to afgørende grunde til, at SF er imod aftalen. Aftalen indebærer for det første, at samfundet får et for ringe udbytte af sine egne værdier, som de er bundet i olie og gas. For det andet skyldes det selvfølgelig kompensationsaftalen, der reelt betyder, at der ikke er mulighed for at ændre på det økonomiske udbytte, samfundet får af sine egne værdier, fordi der skal betales kompensation.

Vi beklager dybt det, der sker her i eftermiddag, hvor et flertal vil stemme for aftalekomplekset. Vi beklager det for demokratiet, fordi konsekvensen er, at Folketinget fremover, uanset hvilket flertal der sidder her, vil være sat uden for indflydelse på samfundets andel af værdierne fra Nordsøen. Det har konsekvenser ikke bare for det Folketing, der sidder her, men for kommende generationer af Folketing, og det må vi betegne som dybt udemokratisk.

Kl. 13.35

Vi betragter det også som dybt udemokratisk, at et flertal herinde kan sidde og berøve kommende generationer deres egne værdier. Det er heldigvis sjældent, vi står i en situation, hvor et flertal vedtager noget, der er så fundamentalt indgribende i de almindelige demokratiske spilleregler, og som et ændret flertal ikke har mulighed for at gøre om.

Det er heldigvis også sjældent, at der bliver vedtaget noget, hvor et flertal er udelukket fra at ændre på en aftale, ikke hvis, men når skattehullerne viser sig, ikke hvis, men når det viser sig, at DUC naturligvis vil være dygtig til at lave skattetænkning på det her område, og ikke hvis, men når det viser sig, at vi ikke kan lave miljøregulering på Nordsøen uden at skulle betale kompensation. Jo, det kan vi i et eneste tilfælde, nemlig hvis vi siger, at der er påbud om, at sådan og sådan må man gøre. Men i det øjeblik, hvor der er mindste antydning af, at det er forbundet med afgifter, har A.P. Møller og DUC retten til at sige, at det betragter de som et fiskalt sigte. Derfor vil man have det op over for regeringen, og hvis man ikke kan blive enig, så går det til voldgift, altså uden for Folketinget. Uenigheder afgøres uden for Folketinget ifølge den aftale, der ligger her, altså ikke i Folketinget, ej heller ved domstolene.

Jeg synes fra starten, hvor aftalen blev offentliggjort, at det var bemærkelsesværdigt, at så mange partier uden for regeringspartierne bare sagde ja, men jeg synes så også, at det er bemærkelsesværdigt, at alarmklokkerne ikke har ringet hos de pågældende partier efterfølgende. Jeg synes sådan set, den allerførste anledning til at få klokkerne til at ringe var, da man læste aftalen og kunne konstatere, at her var der en kompensationsklausul. Man måtte jo stille sig selv spørgsmålet: Hvor har man set en sådan? Hvor har man set en sådan binding af Folketinget?

Næste gang måtte være, da man læste aftalen og konstaterede, at den ikke indeholder en genforhandlingsklausul. Den indeholder simpelt hen ikke en mulighed for genforhandling end ikke i den situation, hvor oliepriserne stiger markant, hvilket betyder, og det er ikke særlig indviklet, at selskaberne får en milliardgevinst uden at have investeret en eneste krone.

Nu kan man selvfølgelig godt synes, det er overvældende, lige når man får aftalen stukket ud, men hvorfor ringede klokkerne så ikke, da økonomi- og erhvervsministeren svarede, at han ikke kendte til, at der var andre lande, der havde en så bemærkelsesværdig, særlig, underlig konstruktion som en kompensationsklausul, eller da det fremgik af vores høring her i Folketinget den 9. december, at en sådan klausul kun bruges af lande bl.a. som dem, hr. Svend Auken nævnte tidligere, nemlig Angola, Sydafrika, Georgien, latinamerikanske lande, altså lande, hvor man har totalt ustabile politiske styre, men ikke bruges af de lande, der ligger i Europa, eller af USA. Hvorfor ringede klokkerne ikke på det tidspunkt? Hvorfor lyste de røde alarmlamper ikke på det tidspunkt?

Hvorfor lyste de ikke, da svarene på de mange spørgsmål begyndte at rulle ind, og det blev mere og mere tydeligt, at der desværre ikke er nogen garanti for, at samfundet får et væsentlig højere udbytte af de milliardgevinster, der ligger i Nordsøen, med denne her aftale? Hvorfor lyste de røde lamper ikke på det tidspunkt? Hele udgangspunktet for forespørgselsdebatten i begyndelsen af det her år og for vores pres på regeringen har jo netop været en dyb utilfredshed med, at samfundet ikke fik tilstrækkeligt af sine værdier. Hvorfor lyste lampen ikke, da det fremgik ret tidligt i forløbet, at den risikopræmie, som

operatørerne får for at trække olien og gassen op af undergrunden for samfundet, bliver på mere end det dobbelte af det, der har været gennemsnittet for olieselskaber på det her område?

Kl. 13.40

Ministeren har jo selv oplyst, at gennemsnittet, når man ser på det historisk, har ligget på 3 pct., og selv oplyst, at risikopræmien her ligger på 7 pct. 3 pct. og 7 pct. kan være lidt, når man snakker om småkroner, men når vi snakker om milliarder, er det ikke lidt. Hvorfor skulle denne sag køres på en måde, der er fuldstændig anderledes, end man gør med tilsvarende aftaler, hvor man sender det i udbud og lader konkurrencen afgøre, hvem der skal være operatør?

Hvad er de hårdtslående argumenter for, at man ikke på det her område, hvor der er tale om milliardbeløb, siger, at selvfølgelig skal der være konkurrence? Det er jo en absurditet i sig selv, at en borgerlig regering vælger ikke at benytte konkurrencemidlet på det her område og lade forskellige udbydere konkurrere om, hvem der skal have buddet, sådan at staten kan spørge, hvilket jo er den egentlige fornuftige indgangsvinkel, hvor lidt man kan slippe med for at få vores olie og gas op af Nordsøen.

Nu har man præcis ikke spurgt: Hvor lidt kan vi slippe med? Nu har man i stedet for sagt: Vi har lavet en aftale med compensation, vi tror på, at det går meget fint, og vi tror simpelt hen så stærkt på, at vi er så kloge, at intet Folketing i de kommende 38 år skal have ret til at lave om på det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Det er tredje gang, at vi her i salen diskuterer den indgåede aftale mellem regeringen og DUC om udvinding af olie i Nordsøen og de tre lovforslag, der knytter sig til aftalen.

Det er Det Radikale Venstre glad for. Der er tale om en vigtig aftale med store konsekvenser for det danske samfund, og der er ingen tvivl om, at vi er blevet klogere i løbet af processen.

Jeg vil nu ikke her undlade at gøre opmærksom på, at man godt kunne ønske sig den samme opmærksomhed og den samme politiske diskussionslyst i et spørgsmål, der får mindst lige så stor betydning for Danmark, nemlig spørgsmålet om, hvad vi stiller op økonomisk og energipolitisk, når olieproduktionen

i den danske del af Nordsøen om føje år topper og Danmarks økonomi og forsyningssikkerhed dermed svækkes dramatisk. Derfor vil jeg være glad for at høre, om ministeren har haft lejlighed til at overveje Det Radikale Venstres forslag om at nedsætte en uafhængig kommission, der netop skal belyse disse konsekvenser, ligesom jeg har bemærket under andenbehandlingen og er glad for, at SF tilslutter sig tanken, og at Socialdemokratiet også er positiv over for ideen, men dog vil sikre sig, at det er en uafhængig kommission, hvis jeg forstod hr. Svend Auken rigtigt.

I dag skal vi imidlertid stemme om de tre lovforslag, der vedrører selve Nordsøaftalen, og Det Radikale Venstre har fortsat den holdning, at der her er tale om det, som man i Sønderjylland ville kalde en rigtig spitzeaftale, dvs. en god aftale, fordi den både sikrer Danmark en stabil og fuld udnyttelse af de ressourcer, der ligger i den danske undergrund, og sikrer staten en langt større andel af de samme værdier. Jeg skal ikke her gentage mine tidligere ordførertaler, men alene hæfte mig ved den del af aftalen, som er det mest omdiskuterede i de sidste dage og i dag, nemlig kompensationsbestemmelsen. Hvad nu, hvis de forudsætninger, som regeringen har lagt frem, ikke holder? Hvad nu, hvis den danske andel frem til 2012 ikke bliver 57 pct., men 40 pct., eller der viser sig et kæmpeskattehul, som hverken det ene eller det andet ministerium havde forudset? Er det så virkelig sådan, at staten har låst sig selv fuldstændig fast, at staten ikke kan rokke med ørerne, men

bare har afleveret en blankocheck til A.P. Møller - Mærsk A/S, fordi man har indgået en bananstatsagtig aftale, sådan som flere partier har hævdet? Jeg er glad for nu at kunne sige med fuldstændig sikkerhed i stemmen, at nej, sådan er det heldigvis ikke, og hvis nogen skulle være i tvivl, kan de læse det sidste notat fra ministeren om netop dette emne. Heraf fremgår det, at staten i hvert fald har to håndtag, som man i givet fald kan benytte, hvis forudsætningerne skulle ændre sig væsentligt. For det første kan staten i al enkelhed skrue op for kulbrintebeskatningen, så den både kan betale kompensationen til DUC og få lidt mere provenu hjem til sig selv.

I ministeriets eget notat er som eksempel givet, at man ved en fordobling af olieprisen i 2008, det var den situation, som fru Anne Grete Holmsgaard var inde på, i princippet kunne hæve kulbrintebeskatningen til 90 pct., hvorved opnås en marginalbeskatning, man kunne kalde det en nettomarginalbeskatning, når kompensationen er betalt, på 83 pct. og et ekstra merprovener til staten på 10 mia. kr. Hvis ikke det er et håndtag, så ved jeg ikke, hvad det er. For det andet fremgår det også af regeringens notat, at staten kan gennemføre anden skattelovgivning, en generel skattelovgivning, der rammer A.P. Møller - Mærsk A/S forholdsmæssigt hårdere end resten af erhvervslivet, uden at der skal gives kompensation, bl.a. har Socialdemokratiet jo selv i sit eget skatteudspil angivet adskillige muligheder for en sådan beskatning.

Kl. 13.45

Håndtagene er der, det er indiskutabelt, noget andet er så, om der i givet fald vil være politisk vilje til at benytte dem. Det Radikale Venstre har flere gange indikeret, at den vilje har vi, hvis forudsætningerne ændrer sig afgørende, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det vil forundre os noget, hvis ikke de partier, der stemmer mod denne aftale, indikerer det samme standpunkt, alene fordi de tidligere er kommet til at hævde, at der ikke er de håndtag.

Af andre væsentlige områder vil jeg i dag godt pege på, at det af spørgsmål nr. 98 fremgår, at den samlede kompensation efter skat i nutidsværdi faktisk kun er godt 15 mia. kr., hvilket selvfølgelig gør håndtagene mere effektive.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at kompensationsaftalen ikke efter vores opfattelse underminerer statens muligheder for at føre en miljøpolitik, der vel stadig kan pålægge A.P. Møller alle generelle miljøafgifter og -love uden kompensation og selv ved specifikke afgifter stadig kan benytte sådanne afgifter som adfærdsregulerende, som vi f.eks. gør i dag med CO₂-afgifterne, hvor den største del som bekendt går tilbage til erhvervslivet. Alt i alt er Det Radikale Venstre meget tilfreds med den sidste klarlægning af kompensationsaftalen, som vi fik i går. Det bekræfter indtrykket af en aftale, som med de forudsætninger, vi kender til i dag, må forventes at blive til stor glæde og gavn for det danske samfund i flere generationer. Jeg skal derfor endnu en gang tilkendegive, at Det Radikale Venstre agter at stemme ja til såvel B 7 som L 48 og L 62.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Homann, hr. Keld Albrechtsen og hr. Ole Stavard for en kort bemærkning, i første omgang er det de tre.

(Kort bemærkning). Morten Homann (SF):

Jeg synes, som jeg også sagde under andenbehandlingen, at det er et vældig sympatisk forslag, hr. Martin Lidegaard er kommet med om en oliekommission, tror jeg han kalder det. Men hr. Martin Lidegaard nåede ikke under andenbehandlingen at svare på mit spørgsmål i den forbindelse, nemlig om oliekommissionen ikke mister lidt af sin betydning og værdi, når man samtidig fastlåser statens

muligheder for at ændre i beskatningen de næste 38-39 år frem i tiden.

Altså kunne man ikke godt forestille sig, at den oliekommission kommer frem til nogle indlysende, fornuftige anbefalinger, hvor man så bare må ryste på hovedet og sige, at det er bare ærgerligt, bl.a. fordi hr. Martin Lidegaard i 2003 trykkede på den røde knap og bandt fremtidige Folketing

40 år frem i tiden? Mit andet spørgsmål drejer sig om miljø, og jeg ved, at Det Radikale Venstre i hvert fald for en del år siden var optaget af den problemstilling. Kan hr. Martin Lidegaard ikke bekræfte, at med den aftale, som man har tænkt sig at stemme ja til om ganske kort tid, fraskriver man sig muligheden for så at sige at ligestille nordsøaktiviteterne, og ikke mindst DUC-selskabernes nordsøaktiviteter, med øvrige erhvervsvirksomheder i det her land med hensyn til CO₂-afgiften? Hvis man ville prøve at opnå, at Danmark lever op til sine forpligtelser i Kyotoaftalen eller andet, skulle man sige, at nordsøaktiviteterne skulle også leve op til det, men man har fraskrevet sig det redskab, der hedder af hæve CO₂-afgiften tilsvarende.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Hr. Martin Lidegaard er jo meget imponeret over det såkaldte håndtag, som han mener ligger i kompensationsbestemmelserne.

Hr. Martin Lidegaard var selv var inde på den situation, hvor der sker en fordobling af olieprisen i forhold til de

22 kr., som ministeren har regnet det hele ud fra, og den er jo allerede steget til over 30 kr. Er hr. Martin Lidegaard ikke er enig i, at det sådan set er meget realistisk, at olieprisen kan komme derop, netop når man som Det Radikale Venstre også er optaget af den situation, hvor olien snart er opbrugt, hvilket er meget realistisk? Er det så ikke også korrekt - det er i hvert fald de beregninger, vi kan se ud af papirerne - at så vil DUC i perioden fra 2008 og frem til 2042 få omkring 40 mia. kr. i ekstra overnormal profit, ud over de maksimalt 10 mia. kr., som hr. Martin Lidegaard tror han kan få ind? Synes hr. Martin Lidegaard så, at det er tilfredsstillende, at der oven i alle de andre milliarder bliver en ekstra overnormal profit på 40 milliarder ubeskattede kroner til DUC? Jeg kan da ikke tro, at Det Radikale Venstre mener, at det kan være rimeligt. Skal vi bare se på, at disse samfundsværdier, disse 40 mia. kr., også bare ryger ned i DUC's og A.P. Møllers kasse? Det må være en fejl, at Det Radikale Venstre har accepteret en sådan model.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning). **Ole Stavad (S):**

Jeg vil ikke lægge op til nogen stor diskussion med den radikale ordfører og i øvrigt udtrykke tilfredshed med, at der fra radikal side bliver givet udtryk for, at hvis det er sådan, at ting udvikler sig anderledes, end det er forudsat, er der en vilje hos Det Radikale Venstre til inden for de rammer, der er, at prøve at rette op på det.

Deri, hvor vores uenighed først og fremmest består, er, at hr. Martin Lidegaard signalerer, at der er betydelige muligheder, hvor det er vores opfattelse, at mulighederne er skrumpet voldsomt ind.

Det er rigtigt, at hvis det er sådan, at man er indstillet på at forhøje skatten så meget, at man først betaler kompensation og derefter får af statskassen, er der muligheder. Men hvis hr. Martin Lidegaard ser på de besvarelser, vi har fået, passerer vi 100 pct. i kulbrinteskatt for bare at betale kompensation, inden staten har fået én krone, og når vi kommer længere frem, f.eks. til 2020, skal vi op på 192 pct., inden staten får den første krone. Det vil sige, at vi skal over de 200 pct., hvis staten overhovedet skal have noget.

Her er det vores opfattelse, at det ikke er særlig realistisk at få Folketinget til at vedtage en lovgivning med en beskatning, der ligger langt over 100 pct. for dem, der tager kulbrinterne op.

Hvis man i øvrigt har den intention, er det, man spørger efter, hvorfor vi så skal lave en aftale af den karakter med de bindinger. Det er dér, uenigheden er mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Til hr. Homann kan jeg svare det samme, som jeg gjorde under andenbehandlingen, nemlig at Energistyrelsens mulighed for at give tilladelse til, i hvilken hastighed felterne skal gives fri og udnyttes, overhovedet ikke ændres ved den her aftale. Der videreføres nøjagtigt det samme regelsæt på det område som tidligere.

Til hr. Keld Albrechtsen: Hvis olieprisen stiger, er det jo korrekt, at overskuddet bliver større, og så bliver selvfølgelig både staten og DUC rigere. Det kan jeg kun bekræfte. Det, der vel er den grundlæggende politiske uenighed, er, hvor stor en del A.P. Møller skal kunne se frem til for at foretage de nødvendige investeringer og den nødvendige teknologiudvikling, der skal til for at gøre den samlede kage større og dermed også den del, som staten skal have, større. Så der er da en politisk uenighed, og det synes jeg er fair nok at der er.

Vi har efter 2012 indikeret en marginalbeskatning på 72-73 pct. Det mener vi er en rigtig beskatning ud fra ethvert hensyn, nemlig så kagen bliver så stor som overhovedet muligt, og så udvindingen bliver stor, men jo altså også, at staten trods alt sætter sig på broderparten. Så er det, vi spørger, og det er til hr. Ole Stavad, at hvis det så viser sig ikke at holde af grunde, som vi ikke kan forudse i dag - jeg har svært ved at forestille mig det - kan vi så gøre noget?

Her siger hr. Ole Stavad meget rigtigt, og hr. Ole Stavad ved jo som tidligere skatteminister, hvad han taler om, at det er svært at forestille sig, at man laver en skat på 200 pct. Men der skal man bare lige huske på, at nettobeskatningen jo ikke bliver på 200 pct. Der bliver jo betalt kompensation til A.P. Møller, og derved kommer den selvfølgelig langt ned under 100 pct., og derved bliver det pludselig mere realistisk at gøre det.

Men jeg vil gerne medgive, at kulbrintebeskatningshåndtaget er mest effektivt frem til 2010-2012-stykker. Det er også dér, vi har langt de største værdier, skulle jeg hilse og sige. Og så har vi altså derudover, som jeg nævnte før, mulighed for at indføre en generel beskatning, der rammer A.P. Møller forholdsmæssigt hårdere, end den rammer andre, som bl.a. hr. Ole Stavads skatteoplæg for Socialdemokratiet har lagt op til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning, hr. Morten Homann og hr. Keld Albrechtsen. Og nu har også hr. Ole Stavad ønsket ordet for anden gang. Det får han naturligvis.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg kan ikke dele hr. Martin Lidegaards opfattelse af, at der faktisk er håndtag, der kan drejes på. Jeg vil sige, at de håndtag er af en karakter, hvor der kræves betydelig større politisk indsats og betydelig større politisk vilje end den, der har været til stede i forbindelse med denne aftale.

Men nuvel, lad os så sige, at den er til stede. Så vil jeg godt have at vide af hr. Martin Lidegaard: Hvor meget skal forudsætningerne ændre sig, og hvad er det for forudsætninger, der skal ændre sig, for at Det Radikale Venstre vil gå med til at dreje på nogle af de her håndtag, og enten bringe kulbrinteskatten op over 100 pct. eller lave en anden meget indviklet skattelovgivning?

Kl. 13.55

Er det for hr. Martin Lidegaard en væsentlig forudsætning, hvis oliepriserne, som i det, der ligger til grund for aftalen, er sat til 22,3 dollar pr. tønde, kommer op på 35 dollar pr. tønde, på 40 dollar

pr. tønde, på 45 dollar? Er nogen af de trin en afgørende forudsætning? Er det en afgørende ændring af forudsætningerne, hvis det viser sig, at der kan laves skattetransaktioner, skattespekulation? Er det en afgørende ændring, der er tilstrækkelig til, at Det Radikale Venstre vil gå ind og ændre det her, også selv om de skal lave en beskatning, der er på over 100 pct.?

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Hr. Martin Lidegaard glemte lige mit spørgsmål om CO₂-afgiften. Det kan jeg vende tilbage til.

Jeg kan forstå, at hr. Martin Lidegaards idé om oliekommissionen er, at den skal have et mandat, der er cirka lige så snævert, som det eksperterne til den høring, som Energipolitisk Udvalg og Skatteudvalget holdt, havde. De må ikke udtale sig om beskatningsforhold i den her oliekommission.

Men hvis man nu forestiller sig, at de kloge mennesker, som vi skulle have til at sidde i en oliekommission, kom frem til, at beskatningen kunne skrues sammen på en mere hensigtsmæssig måde, sådan at samfundet fik større gavn af ressourcerne i Nordsøen og for den sags skyld de andre energikilder, så har man lukket for, at de kan udtale sig om den beskatning, så har man lukket for, at man vil kunne ændre den beskatning. Det var det ene.

Det andet er til Lidegaardmodellen for brandskatning af DUC-selskaberne. Hvis vi siger, at der er ændrede forudsætninger, og det viser sig, når vi kommer frem til 2008-2009, at staten har fået en væsentlig mindre del, og hvis man så åbner op for en skat på 200 pct. eller 250 pct., tror hr. Martin Lidegaard så, at selskaberne efter at have indkasseret størstedelen af olien i Nordsøen, fortsat vil producere, sådan at hr. Martin Lidegaard får en gevinst ud af det?

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg synes ikke, at hr. Lidegaard svarer på det spørgsmål, jeg stiller ham.

Hvis der sker denne fordobling af olieprisen, så vil

A.P. Møllers samlede overskud være sådan - og her taler vi altså om et overskud efter skat, efter en helt usædvanlig høj såkaldt risikopræmie og normalforrentning, altså rent flødeskum oven på det hele, som ingen andre selskaber kunne gøre sig nogen drømme om nogen siden at opnå - at disse 87 mia. kr., som A.P. Møller-selskaberne og DUC får, som altså er rent overskud efter skat, stiger til ca. 135 mia. kr. Er denne ekstragevinst, denne ekstraekstraprofit på 50 mia. kr., som ikke har kostet A.P. Møller-selskaberne en dråbe sved på panden, som bare er penge direkte ned i foret, hvoraf hr. Lidegaard ved hjælp af sit såkaldte håndtag maksimalt kan hente 10 mia. kr., og så er der altså 40 mia. kr. tilbage i ren ekstrafortjeneste, rimelig? Det er da helt urimeligt. Jeg tror ikke, at hr. Martin Lidegaard helt forstod mit spørgsmål, men nu har jeg altså prøvet at skære det helt ud i pap. Det er en gave på 40 mia. kr. fra det danske folk til

A.P. Møller. Er det virkelig rimeligt?

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Jeg vil starte med hr. Keld Albrechtsen, og derved kommer jeg også til at svare lidt på fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål. Altså med det eksempel, jeg gav før, hævdede man jo kun kulbrinteskatten til 90 pct., så hvis vi ønsker et større provenu, kunne vi jo bare hæve kulbrintebeskatningen endnu mere, hvis det var det, man ville.

Hr. Keld Albrechtsens spørgsmål er: Kan Det Radikale Venstre leve med, at A.P. Møller kommer til at tjene flere penge, end det fremgår af de forudsætninger, vi kender i dag? Det kan Det Radikale Venstre godt. Det væsentlige for os, de forudsætninger, vi hæfter os mest ved, er fordelingen af overskuddet, for vi tror ikke, at det er sådan, at fordi A.P. Møller får flere penge, får staten mindre.

Faktisk tror vi, at det er sådan, at hvis denne aftale skal blive til gavn for det danske samfund,

skal der være et meget stærkt incitament hos A.P. Møller til at gøre den samlede kage større, så der bliver, om jeg så må sige, to vindere og ikke nødvendigvis en vinder og en taber. Derfor kan vi ikke få det regnestykke, som hr. Keld Albrechtsen stiller op, til at gå op, for det er ikke sådan, det ser ud inde i vores hoveder.

Kl. 14.00

Når det er sagt, så vil jeg også sige, at jeg nødig vil sætte konkrete tal på, for det synes jeg er for svært, når vi taler om så mange år. Men når vi siger, at forudsætningerne kan bryde, så mener vi alle de forudsætninger, der i og for sig ligger i form af oliepriser, dollarkurser, andele osv. Men præcis hvor den grænse måtte ligge og ikke ligge, afhænger netop af, hvordan de forhold spiller sammen indbyrdes, og det kan jeg ikke give noget enkelt svar på.

Det eneste, jeg kan give et helt enkelt svar på, er, at andelen af overskuddet forudsætter vi er 57 pct. frem til 2012 til staten og 67 pct., og en marginalbeskatning på 72 pct., efter 2012. Det ligger helt klart. Den fordeling ønsker vi som minimum for staten.

Så spørger hr. Homann til, hvad kommissionen skal og ikke skal, og det er jeg helt åben over for. For min skyld må kommissionen arbejde med alt, hvad det skal være, også det økonomiske, også det skattemæssige, også hvad som helst, havde jeg nær sagt. Så det er helt i orden.

Hr. Homann nævner CO₂-afgiften, og det er jo rigtigt, at man har lavet en særlovgivning for A.P. Møller med hensyn til CO₂-afgift indtil nu, og det er også rigtigt, at den bliver det svært at ændre specifikt med den nye aftale. Det vil jeg gerne medgive. Til gengæld har man altså andre muligheder, som jeg tidligere har indikeret.

(Kort bemærkning). Ole Stavad (S):

Jeg vil faktisk godt glæde mig over, at hr. Martin Lidegaard gør så meget ud af den efter min opfattelse eneste reelle mulighed, der er her, nemlig de generelle ændringer, som bl.a. er indeholdt i Socialdemokratiets forslag til skattereform. For vi kan jo forholdsvis hurtigt efter et valg i fællesskab få brug for at benytte den mulighed. Derfor synes jeg, det er godt, at hr. Martin Lidegaard så meget understreger, at den mulighed er der. Det er jeg enig i. Selv om jeg synes, at hr. Martin Lidegaard er blevet mere realistisk på det punkt, så må jeg erkende min skepsis over det der med at forestille sig, at vi skal skrue på kulbrinteskatten. Som hr. Martin Lidegaard siger: Frem til 2010 er der en vis mulighed for at få penge i kassen med en procent omkring de 100. Men selv med det eksempel, som regeringen har lavet, ved at sætte den op til 90 pct. i 2008, går der jo en årrække, inden vi får den første krone i kassen, fordi vi først skal afvikle de gamle opsamlende kompensationsbeløb, som det fremgår af de besvarelser, vi har fået fra ministeren. Af de 38 år, som man nu binder sig til, er så det, hr. Martin Lidegaard siger, at der måske i de første 6 år er en reel mulighed for at få lidt flere penge i kassen, hvis man er parat til at udskrive en skat på ca. 100 pct. eller lige deroppe omkring. Det er derfor, jeg egentlig synes, at hr. Martin Lidegaard på en meget fair og ordentlig måde fortæller, at vi har ret i vores meget klare afstandtagen til, at vi binder os så stærkt, som vi gør. Vi har så nået forskellige konklusioner, og det respekterer jeg, selv om jeg er uenig.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen for sin tredje og dermed sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning). Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår på hr. Martin Lidegaard, at hvis det viser sig undervejs, at A.P. Møller får en sådan ekstragevinst oven i alt det andet og uden at arbejde for det på op mod 40 mia. kr., og staten kun

kan hente 10 mia. kr., så vil Det Radikale Venstre i den situation acceptere det. Man har ikke noget imod, at A.P. Møller og DUC-selskaberne så får de penge.

Men synes hr. Martin Lidegaard, at det er fornuftigt og anstændigt, at vi i dag siger - fordi Det Radikale Venstre og andre partier nu synes, at det er helt i orden om 10 år - at så kan det Folketing, der sidder her om 10 år, ikke beslutte at beskatte disse 40 mia. kr.? Synes Det Radikale Venstre egentlig, det er rimeligt, at hr. Martin Lidegaards bedømmelse af den sag i dag også skal tvinges ned i halsen på et Folketing om 10 år? Eller synes hr. Martin Lidegaard, at det egentlig var mere rimeligt, at Folketinget så til den tid havde mulighed for at tage stilling til, om A.P. Møller og DUC-selskaberne skulle have en ekstra julegave på 40 mia. kr. oven i alle de andre milliarder?

Kl. 14.05

(Kort bemærkning). **Morten Homann (SF):**

Jeg er glad for, at de kloge hoveder i hr. Martin Lidegaards oliekommission gerne må diskutere skat. Men vil hr. Martin Lidegaard bare ikke medgive, at det så er lidt besynderligt, at uanset hvad de måtte komme frem til omkring beskatning af kulbrinteproduktionen, så har man sådan set afskrevet sig muligheden for at ændre på det forhold? Så selv om alle landets kloge hoveder kom frem til, at man skulle ændre beskatningsmodellen, så er den sådan set låst for tid og evighed.

Så forholdt hr. Martin Lidegaard sig ikke til mit andet spørgsmål. Hvis nu vi når frem til 2008 eller 2009, hvor vi er enige om, at en meget, meget stor del af den tilbageværende olie og gas i Nordsøen er brugt, og man så til den tid vælger at bruge Lidegaard-modellen, og hvis man så kunne få gennemført den her meget, meget høje beskatningsprocent, vil hr. Martin Lidegaard så ikke medgive, at der er en vis risiko for, at selskaberne bag siger: Jamen nu har vi sådan set fået langt størstedelen af kagen med den lave skatteprocent. Så nedsætter vi sådan set produktionen. Der er ikke nogen grund til at producere for fuld damp til den høje skat.

Og så får man, vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard, absolut ingenting af den højere statslige andel, som han så gerne vil have fat i.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Først til hr. Ole Stavad: Vi nærmer os faktisk hinanden. Så vidt jeg hører, har Socialdemokraterne jo nu anerkendt det ene håndtag i hvert fald, nemlig det generelle, som hr. Ole Stavad også selv har lagt frem. Det vil sige, at der er vi altså enige om, at der er et håndtag.

Så er der det andet. Der må jeg sige, at det jo er rigtigt nok, at i 2008 ved en dobbelt så høj oliepris vil den

- hvad skal man kalde den? - formelle skatteprocent være 90 pct., men marginalbeskatningen vil kun være 83 pct., fordi man betaler kompensationen tilbage. På den måde kan man altså sagtens forestille sig, som jo også Diderik Lund i høringen gav udtryk for, at der principielt intet er til hinder for at skrue på den. Det er bare en så absurd tanke, så det vil jeg medgive hr. Ole Stavad. Op til 6.000, eller hvor meget det var, i 2040. Men principielt er der ikke noget til hinder for det, og det, der er pointen her, er jo, at det, der vil ske i det øjeblik, staten indikerer, at man er meget utilfreds med den andel, man har fået, er selvfølgelig, at man får en genforhandling, som der også er åbnet mulighed for i aftalens sidste afsnit, og som der også har været i den nuværende koncession. Det er det, der er det interessante. Det er derfor, jeg kalder det et håndtag. Jeg kalder det ikke et mål i sig selv, at staten skal bone op på en meget høj skatteprocent, men der er intet til hinder for, at vi gør det, og marginalskatteprocenten kommer jo ikke over 100. Det er et svar til hr. Morten Homann: Den ligger netop på det niveau, hvor der stadig er et incitament for A.P. Møller eller DUC til at arbejde videre - eller det bestemmer vi jo selv, kan man i hvert fald sige. Jeg forestiller mig netop den situation, hvor staten *ikke* får den andel, som vi har fået stillet i udsigt med aftalen her, og at vi

derfor vil sikre os, at andelen stiger til det samme niveau, altså at marginals-katten ligger omkring de der 72-73 pct. Det er jo det, det handler om. Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg kan ikke helt, og det er ærligt ment, overskue de tal, som hr. Keld Albrechtsen jonglerer med. Men som jeg sagde tidligere: Hvor meget staten vil betale, bestemmer staten sådan set selv. Det er det, jeg har forsøgt at indikere i mit indlæg. Det Radikale Venstre finder i dag, at et rimeligt niveau er en marginalbeskatningsprocent på de der 72 pct. og en andel af overskuddet på 67 pct. efter 2012. Der er jo ingen, der siger, at man nødvendigvis skal sidde med hænderne i skødet, hvis det hele bliver helt forskruet inden 2012, altså vente til alle indkomsterne ligesom er leveret og så først ændre det i 2012. Det kan man altså gøre, præcis når man vil. Det er billedet af en fuldstændig forsvarsløs stat, der intet kan stille op, som jeg forsøger at gøre op med. Staten har solide håndtag. Den har i hvert fald de to, som jeg har nævnt i dag.

(Kort bemærkning). **Anne Grete Holmsgaard (SF):**

Jeg kan jo godt forstå, at hr. Martin Lidegaard forsøger at gøre op med billedet af den værgeløse stat, for ellers falder alle hans argumenter jo for, at hans parti stemmer for det her, selv om jeg nu tror, at hr. Martin Lidegaard faktisk efterhånden er blevet klar over, at det har været en meget alvorlig fejltagelse, Det Radikale Venstre har gjort her.

Så vidt hr. Martin Lidegaard sagde, var det afgørende for ham, at der var en andel på 57 pct. til staten frem til 2012. Vi ved alle sammen, at hvis der overhovedet skal handles på det her, så skal der handles hurtigt. Derfor vil jeg godt spørge hr. Martin Lidegaard: Den statsandel, der kommer ind, som jeg synes er absurd lav, men det er vi så uenige om, vil han følge den år for år her fremad og være villig til, hvis der bliver udsving på det her, der bare er nogenlunde markante, så at gå ind og være med til, at vi ændrer lovgivningen?

Kl. 14.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad for sin tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning). **Ole Stavad (S):**

Det groteske er jo, at hvis vi tager regeringens eksempel med at forhøje kulbrintebeskatningen til 90 pct. i 2008, har hr. Martin Lidegaard ret i, at så vil der gå en årrække, hvor procenten, marginals-katten, når vi tager det der med, at man får penge ind og betaler tilbage igen, kun er 73 pct. Det er, fordi der kommer nul i statskassen. Der går en årrække, inden den første krone ender i statskassen, for alt, hvad man opkræver med 90 pct. - forskellen mellem det, der er i dag, og ligger i lovforslaget - skal jo krone for krone betales tilbage. Ja, der skal endda betales 1,43 for hver krone, man får ind, fordi man også skal betale skatten hos DUC.

Jo senere man gør det her, desto flere år går der, fra man laver en ændring, uanset hvad man kalder procenten, og til man overhovedet får en krone i kassen. Det er derfor, jeg mener, at vi skal erkende, at det instrument, der hedder ændring af kulbrinteskatten, er meget, meget tvivlsomt - for nu at sige det forsigtigt.

Det er så også det, der gør det, altså med hensyn til den der ikkegenforhandlingsklausul. For sådan en er der jo ikke. Man kan tage spørgsmålet op, men problemet er, at hver gang, man rejser et spørgsmål over for den anden part fra statens side, kan den anden part sige: Jamen hvis I gør det, så skal I betale kompensation, så skal I først af med 40 mia. kr. til os, inden vi får noget.

Derfor er staten i alle sammenhænge frem til 2042 den svage part. Det er det, jeg synes er bekymrende. Det kan jeg ikke forstå ikke også bekymrer Det Radikale Venstre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

så er det hr. Martin Lidegaard for at svare. Og så er der noget, der tyder på, at vi kommer videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning). Martin Lidegaard (RV):

Jeg har bemærket, at SF er meget bekymret over det grundlag, som Det Radikale Venstre har truffet sin beslutning på. Der er oven i købet udsendt pressemeddelelser om, at vi er blevet snøret af ministeren. Det er ikke småting, og det er jo sjældent, at man har så stor kollegial omsorg i Tinget her. Så jeg vil gerne kvittere for, at SF bekymrer sig sådan.

Men vi er faktisk af den rene overbevisning, at SF's idé om, at A.P. Møller ligesom beholder koncessionen til 2012 - skummer to tredjedele af den olie, vi kender til, der er derude, alt hvad den kan, og så efterlader halvtomme felter, som staten skal købe og derefter udbyde - virkelig efter vores bedste overbevisning er en fuldstændig dødfødt idé, fordi den samlede kage dermed bliver meget mindre. Derfor har vores udgangspunkt været en frivillig aftale.

Hvis ikke man får en frivillig aftale, tror vi simpelt hen på, at kagen bliver så meget mindre, at selv om det så lykkedes at få, skal vi sige 80 pct. eller 75 pct., eller hvor meget vi nu kunne få den op på i et udbud, hvis man overhovedet kunne det, så vil det give staten langt mindre. Det er den logik, som er baggrunden for Det Radikale Venstres holdning.

Så vil jeg gerne sige, at det da er indlysende nok, at set fra statens side var det rarest at være fri for kompensationsbestemmelsen. Jeg har ikke lyst til at stå og sige, at det er en dejlig, dejlig, dejlig bestemmelse. Men der må jeg også bare sige, at når vi får en så stor ekstra andel af midlerne frem til 2012; når vi får en frivillig aftale, der sikrer, at den samlede kage bliver betydelig større og udvindingen så god og stabil som overhovedet mulig, skal vi jo også levere en sikkerhed på den anden side, så vi er sikre på, at de investeringer kommer, og så man er sikker på den stabilitet. Vi har så efter vores overbevisning en jordskælvsklausul, eller hvad man skal kalde den. Hvis det hele brister, så kan vi stadig skrue.

Hr. Ole Stavad har jo en pointe i, at der er en vis form for efterslæb. Det vil jeg gerne medgive hr. Ole Stavad. Men der skal man jo bare huske, at hvis vi tyer til det her middel, vil det jo typisk være, fordi staten har fået færre indtægter, end vi egentlig havde kalkuleret med, og derfor vil den kompensation, der skal betales tilbage, også være mindre. Dermed ville efterslæbet sandsynligvis også være større, end det fremgår af de beregninger, vi har set i ministeriets papirer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard for sin tredje og sidste korte bemærkning. Derefter tror jeg, at vi kommer videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning). Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil lige sige til hr. Martin Lidegaard, at det altså var en noget fordrejet udlægning af, hvad der er SF's position. SF har sagt, at det, vi mente ville have været det klogeste, ville være at gå ind og ændre beskatningen nu, så man sikrer en langt større del af værdierne af den olie, der bores op nu, altså i den indeværende koncessionsperiode. Og at man så forberedte et udbud, så man kan bruge det middel, som man i øvrigt bruger i olieaftaler og også i alle mulige aftaler, nemlig at man går i udbud med det og dermed vender sagen om, så den kommer til at stå på fødderne i stedet for på hovedet, altså ved at spørge: Hvor lidt kan staten slippe med at betale i risikorente for at have en operatør?

Kl. 14.15

Her er et af problemerne jo, at man fuldstændig har fravalgt konkurrencen. Det har man så haft mulighed for, fordi der på et tidspunkt er blevet givet en lille musefældeklauseul til Danmark om, at lige præcis i den her aftale kunne man lave en ny aftale uden at bruge udbudsmekanismen, som ellers er det, der er påbudt i EU, og som ellers bliver anvendt.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Uanset hvordan man fastlægger beskatningen frem til 2012, så tror jeg, at fru Anne Grete Holmsgaard vil medgive mig, at det er af stor betydning ikke at få et afbræk inden 2012, en u hensigtsmæssig, vi kan kalde det skumning af felterne, fordi en koncessionshaver får et direkte incitament til at pumpe så meget op så hurtigt som muligt og derefter overlade platforme og halvtomme felter til et udbud, som jeg tror er yderst tvivlsomt.

Nogle gange synes jeg, det er interessant at tænke lidt på proportionerne i det her. Hvis vi med den middelproduktion, som regeringen lægger op til, forestiller os, at vi fra 2012 fik 80 pct. af overskuddet i stedet for 67 pct., så ville det svare til, at staten i hele perioden fra 2012 til 2042 fik 10,5 mia. kr. mere. Så stor er forskellen på det, der forventes at komme op af jorden frem til 2012, og fra 2012 og frem.

Det vil sige, at vi altså snakker om en forskel på 330 mio. kr. om året. Det er selvfølgelig mange penge, men det er bare lige for at få proportionerne ind. Det lyder, som om vi har foræret milliarder og atter milliarder væk.

Det, det handler om, er, at vi frem til og efter 2012 får en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig udnyttelse af undergrunden i Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Holmsgaard har haft tre korte bemærkninger. Derfor er det hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil allerførst sige, at det eneste formildende træk, der er ved Det Radikale Venstres holdning til den her sag, jo er det forhold, at man allerede nu, inden man har trykket på knapperne og godkendt aftalen, i virkeligheden er klar over - det signal forsøger man at udsende så klart som overhovedet muligt til pressen - at man har viljen til at lave det om.

Det er jo interessant nok, men det ville da unægtelig være en mere regelret fremgangsmåde, at man sagde: Vi er godt klar over, at det her skal laves om, og derfor stemmer vi imod det, som det foreligger.

Men nuvel, det eneste formildende ved det er da så, at *når* det bliver nødvendigt at lave det om, vil Det Radikale Venstre også være med, og det vil vi selvfølgelig huske på.

Hr. Martin Lidegaard havde lige en diskussion med fru Anne Grete Holmsgaard om det helt afgørende punkt, hvor han er blevet trukket rundt ved næsen af ministeren, nemlig myten om, at man ved at give A.P. Møller eneretsbevillingen fra 2012 og fremefter skulle få en større produktion og en bedre udnyttelse af ressourcerne.

Det er den grundlæggende myte, som alle ministerens regnestykker hviler på. Det var det, der skulle give staten

20 mia. kr. mere - 21 mia. kr. tror jeg, men ministeren må eventuelt korrigere. Jeg tror, det var 21 mia. kr. mere, end hvis man ikke gav A.P. Møller aftalen. Og det, det hele står og falder med, hele ministerens argumentation og hele det grundlag, som Det Radikale Venstre har sagt ja på, hviler på denne falske antagelse. Hvorfor er denne antagelse falsk? Jo, den er falsk, fordi her og nu har staten instrumenter til at hindre en overudnyttelse på kort sigt. Alle investeringer skal ind og godkendes i Energistyrelsen - det har ministeren selv bekræftet - så man har styr på, hvad der bliver udnyttet i perioden frem til 2012. Så kunne man som én model - det var den, fru Anne Grete Holmsgaard var

inde på - gennemføre et forholdsvis hurtigt udbud, og det ville da naturligvis sikre, at en ny operatør eller DUC, hvis de så vinder, er fuldt klar til at forberede produktionen efter 2012. Og hvis DONG f.eks. går ind - det dygtige danske statslige olieselskab, som ministeren omhyggeligt glemmer, hver gang vi har den her debat - og vinder den, så kan de forberede sig og overtage på fuldstændig fornuftig vis. De er faktisk eksperter lige præcis i at udnytte oliefelter, hvor oliemængden er toppet, og hvor det teknisk er meget vanskeligt at nå ud og få det sidste med op. Det er DONG faktisk specialister i. Jeg er ikke sikker på, at A.P. Møller er helt så dygtig som DONG på det punkt. Derfor er det regulært en myte, der er opbygget og næret og gentaget dagligt gennem de sidste 3 måneder som den syge undskyldning, der skulle begrunde en elendig aftale med A.P. Møller.

Kl. 14.20

Historien vil dømme de politikere, som har skabt denne myte. Naturligvis først og fremmest ministeren, som jeg tror oven i købet i begyndelsen selv troede på den. Det kan jeg dog næppe forestille mig længere.

Historien vil også gentage sig, det er jeg helt overbevist om. Nu er det tredje gang, man indgår en ubrugelig aftale med A.P. Møller. Det eneste, der kan trøste mig på den sorte dag, hvor Folketingets flertal med åbne øjne vedtager en indskrænkning af vores demokrati, endda en ret fundamental indskrænkning, derved at man binder Folketingets hænder på ryggen i næsten 40 år frem i tiden, er, at man også tidligere har lavet dårlige aftaler med A.P. Møller. Man har også tidligere sagt, at de ikke kunne laves om. De vil en dag blive lavet om, det er jeg ikke i tvivl om. Enhedslisten vil

i hvert fald gøre alt, hvad vi kan for at gøre det, uanset alle klausuler og kompensationsbestemmelser og hvad ministeren ellers kan forsøge at binde fremtiden med. Men det bliver selvfølgelig fundamentalt meget vanskeligere, fordi der netop er denne binding. Det er det, der er så dårligt. Vi må konstatere på nuværende tidspunkt, at sagen ikke er ordentligt færdigbehandlet i udvalget. Ministeren sender løbende fejlrrettelser over; oplysninger, der har været forkerte. Det tyder på, at der i alle de mange besvarelser kan gemme sig overordentlig mange fejl, som endnu ikke er nået at blive rettet. Det er et meget stort problem. Jeg synes ikke, det er forsvarligt, at Folketinget vedtager det her på det grundlag, der ligger, inden jul. Jeg vil meget opfordre ministeren til at tage forslaget tilbage eller til i det mindste at acceptere, at det går tilbage til udvalgsbehandling. Når jeg siger det, er det også, fordi der hele tiden dukker uafklarede spørgsmål op. Eksperterne sagde jo under den høring, vi havde, at det var en uforståelig aftale. Det var den gennemgående bedømmelse fra eksperterne, nemlig at det var en uforståelig aftale, hvis konsekvens og rækkevidde ikke kunne bedømmes på baggrund af det materiale, der foreligger. Det har ikke ændret sig fra høringen og så frem til i dag, heller ikke selv om ministeren er kommet med to sammenfattende notater. De har rejst flere spørgsmål, end de har besvaret. Vi har set, hvordan ministeren har kastet sig ud i en række manipulationer for at forsøge på at få den her sag til at fremstå i et bedre lys, f.eks. har han i sine besvarelser forsøgt at maskere den kendsgerning, at der sker en forhøjelse af den såkaldte risikopræmie i en situation, hvor der ingen som helst risiko mere er tilbage for A.P. Møller. Olien er fundet, olien er i gang med at blive udnyttet. Der gik ministeren ind og maskerede tallene, så han fik det til at se ud, som om der sker en sænkning af risikopræmien. Det gjorde han bl.a. ved at ændre på de perioder, der lå til grund for beregningerne. Vi har ydermere stillet spørgsmål og undersøgt, hvad de skattemæssige konsekvenser for de øvrige selskaber vil være. Hvilken stilling får de øvrige selskaber? Vil de skattemæssigt og på anden måde blive ligestillet med DUC? For det kan jo få meget stor og afgørende betydning for, om ministeren efterfølgende vil kunne få godkendt den her aftale

i EU. Først siger ministeren til os, at man ikke må indregne skatten i den her beregning af kompensationen, som ligger i aftalen med A.P. Møller. Det siger han først. Så kommer der derefter et svar, det er på spørgsmål nr. S 102, hvor det fremgår, at når de andre selskaber skal tilbydes en lignende ordning, så skal skatten indregnes. Så skal man indregne, hvad staten har opnået i form af forøgede skatteindtægter.

Kl. 14.25

Men ministeren har oplyst til os, at man ikke må indregne skatten, for så kan det komme i strid med EU's statsstøtteregler. Så det er formentlig en ulovlig ordning, som ministeren har lagt op til over for de andre selskaber. Og hvis det er en ulovlig ordning, kan han ikke tilbyde dem lignende aftaler, og så er der tale om forskelsbehandling i forhold til EU-lovgivningen.

Jeg er godt nok bekymret for det. Eller jeg vil sige:

Jeg er egentlig ikke bekymret for det, for det ville jo trods alt være en fordel, hvis det her blev underkendt. Men jeg tror simpelt hen, ministeren står i den situation, at han har rodet sig ud i noget, som formentlig vil vise sig at være ulovligt.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren og ordførerne fra Dansk Folkeparti og Venstre og De Konservative, om ikke godt de vil acceptere, at vi afbryder her i tredje behandling og får sagen tilbage i udvalget, så spørgsmålet om forholdet til EU-retten kan blive belyst, så man i det mindste ved, hvad det er, man gør, før man trykker på knapperne. Det synes jeg ville være rimeligt, for det er altså ikke lykkedes ministeren at klarlægge det.

Vi har jo fået svar på et spørgsmål, et meget grundlæggende spørgsmål, nemlig om alle de besvarelser, alt dette materiale, som eksperterne meddelte var uforståeligt:

De er ikke godkendt af A.P. Møller. Ministeren oplyser, at de besvarelser ikke er godkendt af A.P. Møller. Vi ved ikke, om den anden part i den her aftale står inde for det grundlag, som Folketinget i dag behandler. Det skal i givet fald afgøres ved en voldgift, hvis konklusioner ingen kan kende på forhånd, og som bliver totalt uforudsigelige af den simple grund, at A.P. Møller ikke har forpligtet sig på nogen af de svar, som ministeren har givet. Det kan være, at A.P. Møller bagefter vil sige: Nå ja, det sagde ministeren i Folketinget, men det er i øvrigt ligegyldigt, for det mener vi ikke.

Det er jo en helt grundlæggende mangel ved det her, og derfor synes jeg egentlig også, at ministeren skulle sende et bud over på Esplanaden - det kan godt nås her i løbet af eftermiddagen, hvis vi får en udsættelse af debatten - for at få at vide, om A.P. Møller står inde for de svar, som ministeren har afgivet her i Folketinget, eller om A.P. Møller har en anden opfattelse.

For hvad nu hvis det viser sig, at A.P. Møller har en grundlæggende anden opfattelse af en række af spørgsmålene? Det er slet ikke utænkeligt. Jamen ministeren ville da formentlig ikke turde gå op og sige, at A.P. Møller som udgangspunkt kan antages bare at være enig i alt det, ministeren har svaret. Ministeren har jo selv svaret, at han ikke har dækning hos A.P. Møller. Jeg synes ærlig talt godt, man kunne gøre det. Ministeren kan jo skynde sig at sende et bud over, og så kan vi genoptage forhandlingerne her til aften, når buddet er kommet tilbage. Medmindre buddet selvfølgelig kommer tilbage og siger, at A.P. Møller ikke står inde for besvarelserne. Men så går jeg ud fra, at ministeren trækker sine forslag tilbage.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så enkelt er det nok ikke. Men nu er det hr. Martin Lidegaard for en kort bemærkning. Vil hr. Auken også have en kort bemærkning? (*Ophold*). Ja.

(Kort bemærkning). Martin Lidegaard (RV):

Hr. Keld Albrechtsen nævnte, at Energistyrelsen stadig kunne styre udvinding af felterne, men det

gælder altså kun for nye felter, for de felter, der er givet tilladelse til, styrer A.P. Møller selv udvindingen af, og i hvilken takt den skal udvindes. Jeg kommer op, for jeg er blevet en lille smule forvirret over, hvad Enhedslisten egentlig mener kan lade sig gøre inden for denne kompensationsaftale. For på den ene side har vi, der agter at stemme ja til aftalen, jo fået en stor svada om, at det er uansvarligt, fordi man binder staten på hænder og fødder, og man kan intet foretage sig osv. På den anden side har hr. Keld Albrechtsen jo afgivet smukke løfter om at lave det hele om og bruge alle de virkemidler, der er i aftalen til at lave det hele om osv. Det er, som om der er en lille diskrepans imellem de to synspunkter. Nu ved jeg, at hr. Keld Albrechtsen aldrig har været i et parti, der gik ind for væbnet revolution, så jeg mener, at det må være inden for det her aftalefelt, hr. Keld Albrechtsen ser muligheder for at ændre aftalen, hvis det skulle vise sig. Jeg er godt klar over, at hr. Keld Albrechtsen gerne vil ændre den under alle omstændigheder. Vi vil så kun ændre det, hvis forudsætningerne ændrer sig. Men har hr. Keld Albrechtsen ligesom accepteret, at der er de muligheder? For så er vi jo kommet længere i debatten i dag.

(Kort bemærkning). **Svend Auken (S):**

Jeg deler hr. Albrechtsens bekymringer for, om denne aftale er i overensstemmelse med EU-retten både i henseende til koncessionsdirektivet, i henseende til konkurrencereglerne og i henseende til statstøttere reglerne. Men jeg tror ikke, det tjener noget formål, at vi forsøger i det spørgsmål yderligere i udvalget. Jeg tror ikke, vi kommer længere. Det bliver et anliggende mellem den danske regering og Europa-Kommissionen. På nuværende tidspunkt tror jeg derfor ikke, det tjener noget formål, at vi afbryder forhandlingen.

Kl. 14.30

Vi har hele vejen igennem sørget for at få vendt så mange sten som overhovedet muligt i denne sag. Jeg tror, vi har gjort så grundigt et arbejde, som man næsten kan forlange af folketingsudvalget. Det er der blevet gjort her. Jeg tror ikke, vi kommer tingene nærmere, uanset at hr. Keld Albrechtsen har fuldstændig ret i, at det er et fundamentalt uløst problem i forbindelse med aftalens videre skæbne.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg vil godt medgive hr. Svend Auken, at man naturligvis godt kan nære bekymring for, om det kan lykkes ministeren at nå frem til en besvarelse. Men det var faktisk også først og fremmest et råd til ministeren og en opfordring til ordførerne fra regeringspartierne og fra Dansk Folkeparti om, at de jo faktisk har muligheden, hvis de vil, til at få de ting belyst. Men hvis hr. Aukens antagelse af, at det kommer der alligevel ikke noget ud af, er rigtig, fordi de altså ikke vil foretage sig mere, så er det jo det. Men jeg synes, det ville være klogt af det borgerlige flertal lige at tage sig den tid.

Så vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard: Jeg tror, det nu bliver meget svært at forestille sig, hvordan det under en kommende regering, hvor jeg da håber, at både Enhedslisten og hr. Martin Lidegaards parti kan få indflydelse på tingene, vil være muligt, at et nyt statsligt indgreb kan finde sted, fordi man nu gør det så vanskeligt som næsten tænkeligt muligt. Vi har kun hr. Martin Lidegaards lille håndtag at klamre os til. Det har vi været inde på, det skal jeg ikke genoptage. Derfor bliver det nødvendigt at tænke fuldstændig utraditionelt, men det er jo sket før. Det er tredje gang, man laver en aftale. Det er tredje gang, man har været nødt til at lave om. Fjerde gang kommer også.

Der må så hr. Martin Lidegaard og jeg i fællesskab, forhåbentlig da, bruge al den fantasi, vi kan sætte i sving, og alle de jurister, vi kan sætte i arbejde, samt politisk pres og alt, hvad der kan

tænkes. Men det bliver så frygtelig svært, fordi man har lavet aftalen fra regeringens side naturligvis med det sigte at gøre det så frygtelig svært som overhovedet muligt.

Det er næsten, hvad jeg kan svare, for det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at udtænke i detaljer, hvad vi skal gøre til den tid. Det, jeg bare har sagt, er, at vi kommer til at gøre det. Vi vil gøre det, og vi vil gøre det så hurtigt som muligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Nu håber jeg ikke, der sidder nogle her, der har en forventning om, at Kristendemokraterne kommer med nogle helt nye argumenter for at sige ja til denne aftale, end der allerede er blevet fremført i dag, for det gør vi ikke. Jeg har såmænd heller ikke noget nyt at tilføje i forhold til, hvad vi har sagt tidligere.

Det har været afgørende for os at få en langsigtet aftale, så man undgår en u hensigtsmæssig udnyttelse af olieressourcerne frem til 2012, hvor den eksisterende koncession udløber. Vi har før været inde på, at hvis den koncession skulle have løbet videre frem til 2012, så ville der dér have været et incitament for A.P. Møller til at skrue op for olieudvindingen, og dette ville så føre til en dårligere udnyttelse af olieforekomsterne og vil ikke ligefrem være til gavn for staten.

Vi mener, at den nye aftale sikrer staten højere indtægter fra Nordsøen, hvilket vi har ønsket og også efterlyst tidligere. Endvidere mener vi altså også, at aftalen sikrer stabile vilkår for olieudvindingen, og det betyder så også gode muligheder for fortsatte investeringer i Nordsøen.

Det er også vigtigt for mig at sige, at Kristendemokraterne baserer sit ja til aftalen på de forudsætninger, som er fremlagt af den danske regering i forbindelse med behandlingen af de her tre forslag: B 7, L 48 og L 62. Hvis disse forudsætninger ændres afgørende, vil vi benytte de muligheder, som aftalen indeholder, til at genforhandle aftalen.

Kristendemokraterne støtter fortsat den indgåede aftale med A.P. Møller.

Kl. 14.35

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det er en historisk beslutning, vi står over for, når vi om, ja, jeg vil ikke sige om lidt, for jeg ved ikke, hvor lang tid det varer, skal stemme om Nordsøaftalen og de tilhørende lovforslag.

Det er også en sag, som har stor betydning for de næste mange års aktiviteter i Nordsøen og for statens indtægter fra aktiviteterne de næste mange år.

Der har været mange store tal og mange ord fremme i debatten. For mig og regeringen har det været vigtigt at sikre staten større indtægter fra Nordsøolien. Det har også været en vigtig drivkraft bag ved aftalen, at vi har kunnet skabe en samlet set større samfundsøkonomisk gevinst til deling mellem staten og selskaberne.

Ud over at skabe en større samfundsøkonomisk gevinst sikrer aftalen også, at en større del af overskuddet i fremtiden vil tilfalde staten.

Aftalen udstikker rammerne for fremtiden i Nordsøen. Der er nu basis for at fortsætte investeringer og for at udvikle og anvende ny teknologi, så vi kan få fat i mere af den olie, som ligger i felterne. Olie kommer ikke af sig selv. Man kan ikke bare stikke sugerøret ned. Der skal ske nye investeringer, så det kan lykkes at få indvundet mere af olien.

Jeg er særdeles godt tilfreds med, at vi har kunnet indgå en god aftale, og jeg glæder mig over, at et bredt flertal bestående af Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne står bag aftalen.

Jeg er ikke så overrasket over, at hverken SF eller Enhedslisten har ønsket at støtte aftalen. Jeg kan godt være noget forundret over, at Socialdemokratiet ikke ønsker at støtte aftalen. Ikke nok med det, men jeg synes faktisk også, at Socialdemokraterne har gjort deres til at forsure debatten, fokusere på elementer, der ikke har meget at gøre med det faktum, at vi med aftalen har opnået, at de tilbageværende ressourcer i Nordsøen udnyttes mere effektivt og giver en større samfundsøkonomisk gevinst. Det er en gevinst, som fremover vil bidrage til at skabe flere arbejdspladser i Danmark.

Jeg er tilfreds med, at staten får et væsentlig større provenu; at staten fremover kan se frem til ca. 61 pct. af overskuddet imod ca. 40 pct. historisk set. Det svarer til et merprovenu på 31 mia. kr. sammenlignet med gældende regler.

Der er skabt en robust løsning med et langt mere stabilt beskatningsgrundlag og en mere effektiv marginalbeskatning på ca. 73 pct. Og sidst, men ikke mindst, vil jeg sige, at den fremtidige forrentning af aktiviteterne i Nordsøen jo ikke adskiller sig fra, hvad der må forventes i branchen.

En kommentar til slut til hr. Keld Albrechtsen: Vi hørte, at DONG var sådan et rigtig godt selskab. Jeg kan sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er jeg fuldstændig enig i, og de beregner sig faktisk den samme forrentning for at gå om bord i Nordsøen.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Nu synes jeg godt nok, at det er ved at være for stærkt, vil jeg sige til ministeren. Men det kan jo skyldes, at ministeren er træt efter et stort stykke arbejde.

Men vi spurgte faktisk ministeren, hvad den forrentning var, som DONG forudsætter ved ny olieproduktion. Og så skriver ministeren tilbage, at når DONG går ind i en forøgelse af sin andel i oliefelterne, så kræver de et afkast på 10 pct. realt efter skat.

Men det var slet ikke det, der var spurgt om. Er det ikke korrekt, at det, der var spurgt om, var: Hvad var afkastkravet ved afgivelse af bud på nye koncessioner?

Det er klart, at der beregner man sig da selvfølgelig en højere risikopræmie. Det har bare ikke noget med den her situation at gøre, for det er ikke nye oliefelter, vi snakker om, det er eksisterende oliefelter uden den risiko. Og er det ikke korrekt, at der beregner olieselskaber sig normalt 3 pct.? 3 pct. og ikke 10 pct.?

Jeg synes, at ministeren skal benytte lejligheden til at komme herop og dementere, jeg vil nærmest sige undskyldte, for det er ren manipulation, og det er misbrug af DONG i en situation, hvor DONG's folk jo ikke har nogen mulighed for her over for Folketinget at korrigere de fejlagtige oplysninger, ministeren kom med.

Jeg synes ikke, det er en værdig afslutning på den her debat, uanset hvilke uenigheder man ellers kan have.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Albrechtsen har sådan en vidunderlig evne til at overse den røde knap. Den har lyst et pænt stykke tid, men lad gå.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Det var såmænd bare den lille krølle, der handlede om, hvordan vi bedst får belyst konsekvenserne for dansk økonomi og energipolitik, når olieproduktionen på et tidspunkt stopper.

Kl. 14.40

Jeg er jo klar over, at økonomi- og erhvervsministeren har haft nok at se til i de sidste par uger og måske ikke har nået at tænke det igennem. Men jeg var da glad for at høre, at ministeren ikke

helt vil afvise ideen og er parat til at kigge konstruktivt på de forskellige muligheder, der kunne være i den sammenhæng.

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det jo har været vigtigt for regeringen, at vi sikrer et solidt og et robust beskatningsgrundlag. Vi må konstatere, at det har vi ikke haft indtil nu. Og når man taler om rentabiliteten, så kan man på de notater og det notat, der ligger om samfundsøkonomien, jo se, at den rentabilitet, der ligger i denne aftale, der rækker fremad, er mindre end den, der var tidligere, og også, hvis man blot havde forlænget aftalen.

Så må jeg også lige sige til det med risiciene: Det er jo forudsat i det scenarie, der ligger om Nordsøen nu, at der skal gøres et fund, et stort eller mellemstort fund, plus at man skal blive bedre til at trække olien ud af felterne. Det er faktisk en del af det mellemscenarie, der ligger.

Så må jeg også sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg ved jo, at Enhedslisten er fuldstændig imod, og at man gerne havde set, at man havde udbudt felterne igen. Vi har været igennem det her utallige gange.

Det, der måske ikke helt er fremgået, er, at et olieselskab jo kan det, man i fagsproget kalder at creame felterne, altså skynde sig at trække så meget ud som overhovedet muligt. Men der var jo et bredt flertal i Folketinget, der mente, at det var en god idé at genforhandle aftalen. Det har vi så gjort, og vi har fået et godt resultat.

Derfor må jeg blot sige til hr. Keld Albrechtsen, at sammenligningerne omkring rentabiliteten kan man sætte mange spørgsmålstejn ved. Det er jo fuldstændig afgørende, hvilken værdi vi går ud fra for at beregne det her. Det har også været under angreb fra hr. Keld Albrechtsen.

Det, vi blot må konstatere, er, at vi - som det er i dag - har halvdelen af olien oppe inden 2012, og om 16 år har vi 80 pct. oppe. Det er derfor, regeringen har været optaget af allerede nu, at vi får en del af pengene ind. Så det der med blot at vente og udbyde har vi jo været dybt imod fra regeringens side.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg fik ikke svar på det spørgsmål, jeg stillede vedrørende oplysningerne fra DONG, som jeg altså mener at ministeren har manipuleret med, og jeg synes, at ministeren skal tage kontakt med DONG og give DONG en undskyldning.

Så vil jeg da bare sige, at det jo ikke er den eneste måde, ministeren har manipuleret med det her på. Det faktuelle er, at A.P. Møller forventes at bogføre en værdi på 30 mia. kr. Hvis man regner ud fra denne realistiske værdi, så vil den fremtidige gennemsnitlige årlige forrentning fra 2004 til 2042 blive på 26,1 pct. Det vil jeg bede ministeren komme herop og bekræfte, for det er faktisk rigtigt, hvorimod den i de foregående år fra 1962 til 2003 kun var 10,4 pct. Der sker altså en voldsom forøgelse af det gennemsnitlige afkast til A.P. Møller som følge af den her aftale. Det forsøgte ministeren også at manipulere ved at ændre beregningsmetoden, som man lagde til grund. Ved at påstå, at A.P. Møllers indre værdier var 60 mia. kr., forsøgte han at borttrylle denne forhøjelse af afkastet, som er det reelle i forløbet. Det vil jeg også godt bede ministeren bekræfte. Jeg synes ikke, det er smukt, at den her sag skal slutte med, at ministeren begynder at doktorere på alle tallene for at få det til at se pænt ud.

(Kort bemærkning). **Martin Lidegaard (RV):**

Jeg forstår, at ministeren er så optaget af diskussionen om DONG, der pludselig kom ind i billedet, så jeg tror, at han blev grebet af iver og derfor glemte det andet spørgsmål, der blev stillet i forhold til kommissionen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lidt mere ro i salen, tak.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Martin Lidegaard, at regeringen selvfølgelig også er optaget af, hvad der sker på energiområdet for Danmark, når nu olieproduktionen på Nordsøen falder. Det ved jeg også at vi allerede i Energistyrelsen sidder og arbejder på.

Kl. 14.45

Jeg skal ikke fortsætte hele den diskussion, som hr. Martin Lidegaard har taget hul på her inden for de sidste par dage, men blot sige, at vi jo godt er klar over, at produktionen topper inden for de kommende par år, og så går det ellers ned ad pyramiden. Det er derfor, vi faktisk har været interesseret i at få lavet en aftale, der allerede nu får mere ud.

Så vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen: Det er jo Enhedslisten, der manipulerer omkring terminalværdien af aktiviteterne på Nordsøen. Jamen det er da rigtigt, at de i dag er bogført til 30 mia. kr., men der er vel heller ingen, der vil sælge NESA til den bogførte værdi. I øvrigt kan jeg sige, at afskrivningerne derude kører over 15 år, det vil sige, at når noget er fuldt afskrevet, så er der stadig væk værdierne i det.

Hertil kommer knowhow. Vi ved, at A.P. Møller-Maersk er eksperter i tværgående borer, og i det hele taget kan man jo ikke bare regne ud fra 30 mia. kr., som Enhedslisten gerne vil. Der er jo ingen almindelige mennesker, der går ud og siger, at det, vi regner med, er den bogførte værdi. Det må hr. Keld Albrechtsen også vide. Det er jo igen blot for at manipulere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen for den sidste korte bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning). **Keld Albrechtsen (EL):**

Det er altså meget mærkeligt nu at skulle beskyldes for at manipulere med tallene, når det tal, jeg bruger, er et, ministeren har oplyst til mig, da jeg i udvalget bad om at få at vide, hvad værdien er. Der sagde ministeren, at det er den bogførte værdi, og at man regner med, at den bliver angivet til 30 mia. kr.

Jeg går da ud fra, at det må være rigtigt, når A.P. Møller selv siger det. Ellers står vi i den situation, at det i hvert fald ikke er retvisende oplysninger, der kommer fra A.P. Møller vedrørende værdien. Så får ministeren lige pludselig lavet tallet om til 60 mia. kr., for så viser det jo et lavere afkast, end det gør ud fra det, A.P. Møller har oplyst, nemlig 30 mia. kr. Så jeg vil da til gengæld spørge ministeren: Hvor kommer så det tal på 60 mia. kr. dumpende ned fra? Jeg kan såmænd godt besvare spørgsmålet. De 60 mia. kr. opstår på den måde, at det er det tal, ministeren har brug for i sin regnemaskine for at få det til at se ud, som om A.P. Møller får et lavere afkast i fremtiden og ikke et større, sådan som realiteten er. Det er da det korte af det lange i det. Hvis jeg har manipuleret med et tal, så skyldes det alene det forhold, at jeg har fået tallet af ministeren. Så det er lidt uforståeligt, at det skulle være mig, der manipulerer.

(Kort bemærkning). **Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):**

Det, jeg kan sige til hr. Keld Albrechtsen, er jo, at de 80 mia. kr. - det fremgår også af de notater, der er fremsendt - er værdien af de samlede investeringer. Og så forholder hr. Keld Albrechtsen sig jo ikke til, hvad prisen egentlig er, hvad den faktiske værdi er. Det er jo det, man reelt skal kunne

svare på. Hvad vil det koste at købe de værdier, som DUC har i Nordsøen i dag? Det er ud fra det skøn, at man når til værdien på de 60 mia. kr.

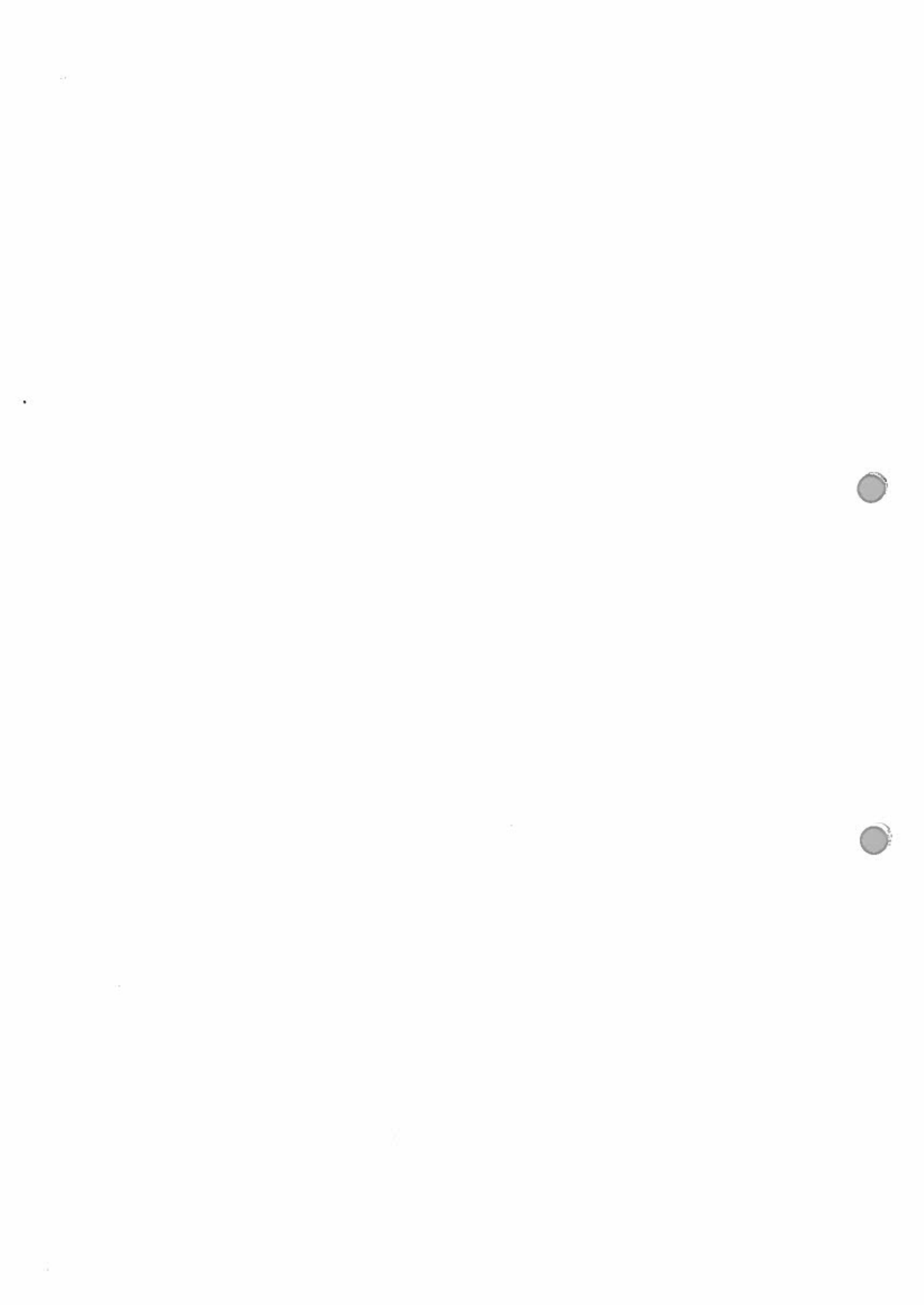
Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 64 stemmer (V, DF, KF, RV og KD) mod 43 (S, SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Økonomi- og erhvervsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Besvarelse af spørgsmål 1-130 vedrørende B 7 fra Enerkipolitisk Udvalg

Spørgsmål 1:

"Hvad skønner ministeren det samlede overskud i DUC's felter til at være i 2004 til 2042 - målt i faste 2003-kr. (altså ikke den såkaldte nutidsværdi) og under den forudsætning, at der vælges det høje scenarie for produktionen og tages udgangspunkt i den dagsaktuelle oliepris for perioden 2004 til 2010 og fra 2011 stigende med 0,4 USD pr. år?"

Svar:

Ved en oliepris på 28 USD pr. tønde i stedet for 22,35 USD pr. tønde i 2004-10 og fra 2011 stigende med 0,4 USD pr. år og en dollarkurs på 6,4 DKK pr. USD i stedet for 6,95 DKK pr. USD samt statens høje scenarium for produktion skønnes det samlede overskud med aftalen for perioden 2004-2042 at udgøre ca. 490 mia. kr. i 2003-priser. Heraf skønnes staten af få ca. 320 mia. kr. eller ca. 65 pct.

Spørgsmål 2:

"Vedrørende aftalens punkt VI om kompensationsbestemmelse bedes det oplyst, om "balancen" i aftalen udelukkende gælder den procentvise fordeling af overskuddet, eller vil staten kunne kræve kompensation, hvis nye forekomster eller ny teknik f.eks. øger bevillingshaverens indtjening målt i kroner."

Svar:

Baggrunden for kompensationsbestemmelsen er, at DUC-selskaberne nu er underlagt skærpede vilkår for den fremtidige udnyttelse af den gældende eneretsbevilling. Det er sket ud fra en forudsætning om, at staten ikke ved indgreb i form af gennemførelse af lovgivning og andre regler af specifik betydning for DUC-selskaberne forringer de økonomiske vilkår der danner baggrund for aftalen af 29. september 2003.

Kompensation kan kræves i den udstrækning der indføres nye eller ændrede love og regler som specifikt rammer producenter af olie og gas på dansk område, mens generelle og ikke-diskriminerende ændringer ikke medfører ret til kompensation.

I tilfælde, som er nævnt i spørgsmålet, hvor nye forekomster eller ny teknik øger DUC-selskabernes indtjening, vil statens andel af overskuddet også øges.

Skal der udbetales kompensation, skal denne fastsættes med henblik på, at der sker en genopretning af den økonomiske balance mellem staten og selskaberne i DUC, således at formålet med og følgen af kompensation skal være at stille DUC-selskaberne økonomisk på samme måde, som de ville være stillet, såfremt der ikke var gennemført ændringer i retstilstanden.

Ved beregning af kompensation, skal der ses på den samlede konkrete nettoeffekt for DUC-selskaberne af såvel øgede byrder som lempelser ved nye eller ændrede love og regler, der kan tages i betragtning i relation til kompensation.

Den samlede kompensation kan dog maksimalt udgøre den nettofordel, som staten opnår ved aftalen af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevillingen af 8. juli 1962.

Spørgsmål 3:

"Vil Folketinget i forhold til kompensationsbestemmelsen kunne hæve beskatningen, så bevillingshavernes andel målt i kroner er uændret, uden at det fører til berettigede krav fra bevillingshaverne om kompensation?"

Svar:

Olie og gas er knappe naturressourcer, der i sig selv har en værdi. Ved indvinding af olien og gassen opnås et overskud, der er sammensat af et normalt afkast og en overnormal profit - ressourcerenten. Værdierne i Nordsøen kan ses som en ressourcerente, som staten via forskellige instrumenter kan få andel i. Det er også baggrunden for, at staten kræver at få en væsentlig større andel af overskuddet sammenlignet med andre erhvervsvirksomheder, der alene betaler selskabsskat.

Med aftalen vil det statslige provenu fortsat blive opnået ved hjælp af forskellige instrumenter, hvor nogle retter sig mod beskatning af kapital og andre direkte mod beskatning af ressourcerenten. Sammenlignet med situationen før aftalen er det en væsentlig ændring, at en større del af provenuet bliver inddrevet ved hjælp af instrumenter, der retter sig direkte mod ressourcerenten, fx statsdeltagelse. Med aftalen er der også opnået enighed om, at ressourcerenten fremover skal fordeles således, at en væsentlig større andel tilfalder staten.

Det følger af den detaljerede aftale om kompensation, at kompensation retter sig mod de situationer, hvor beskatning specifikt retter sig mod bevillingshaverne, som producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen, hvorimod forhøjelse af generel beskatning ikke er omfattet af kompensation. Dette fremgår af kompensationsaftalens § 2 stk. 2:

..."Nye eller ændrede love og regler, som nævnt i stk. 1, giver kun ret til kompensation i den udstrækning, sådanne ændringer af retstilstanden specifikt rammer producenter af kulbrinter på dansk område, mens generelle og ikke-diskriminerende ændringer af retstilstanden ikke medfører ret til kompensation. Det anses ikke i sig selv for diskriminerende, at en ændring af generelle beskatningsregler får større økonomisk betydning for bevillingshaverne og deres partnere i DUC end for andre." ...

Når det drejer sig om lempelse eller omlægning af generel beskatning, fx selskabsskatten og erhvervslivets finansiering af denne, er der i aftalen indsat en bestemmelse, der giver mulighed for, at man til finansiering af skattelettelsen kan øge kulbrinteskatten uden kompensation, men under forudsætning af, at DUC og deres partnere ikke belastes forholdsmæssigt hårdere end gennemsnittet af danske erhvervsvirksomheder. Dette fremgår kompensationsaftalens § 3 stk. 2:

"Hvis der som led i en samlet lovgivningspakke om omlægning af beskatning gennemføres såvel generelle skattelempelser for erhvervslivet som helhed som øget beskatning herunder beskatning, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i Nordsøen, er der dog højst adgang i forbindelse med den konkrete anledning til kompensation i den udstrækning, lovgivningspakken set som en helhed giver bevillingshaverne og deres partnere i DUC en relativ mindre økonomisk lempelse end gennemsnittet af alle danske erhvervsvirksomheder."

Der er med den detaljerede aftale om kompensation søgt fundet en balance, hvor bevillingshaverne ikke stilles bedre, men bærer sin andel af finansieringen, men heller ikke skal stilles dårligere end resten af erhvervslivet.

Det kan i øvrigt bemærkes, at såfremt selskabsskatten nedsættes, vil DUC-selskaberne kun få glæde af ca. halvdelen af nedsættelsen, fordi resten samles op af øget indtægter fra kulbrintebeskatning.

Dertil kommer, at med aftalen tilfalder 20 pct. af overskuddet staten inden selskabsskatten beregnes. Derfor er virkningerne af en nedsættelse af selskabsskatten mindre end i de historiske fortilfælde, senest med pinsepakken i '98.

Spørgsmål 4:

"Vil det være i strid med aftalen, hvis staten i forhold til kompensationsbestemmelsen kun yder delvis kompensation – f.eks. 10 pct. – for nye regler på området? Hvor går grænsen i givet fald?"

Svar:

I tilfælde hvor der kan ydes kompensation, skal denne fastsættes med henblik på, at der sker en genopretning af den økonomiske balance mellem staten og selskaberne i DUC, således at formålet med og følgen af kompensation skal være at stille DUC-selskaberne økonomisk på samme måde, som de ville være stillet, såfremt der ikke var gennemført ændringer i retstilstanden.

Der skal således ydes fuld kompensation for den konkrete nettoeffekt, idet dog den samlede kompensation maksimalt kan udgøre den nettofordel, som staten har opnået ved aftalen af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller – Mærsk.

Spørgsmål 5:

"Gælder kompensationsbestemmelsen også i tilfælde af, at producenten rammes af udgifter, der ikke skyldes beskatning, men f.eks. udgifter til opfyldelse af nye krav på miljø- eller arbejdsmiljøområdet, generelle arbejdsgiverbidrag, "bruttoskat" og lignende?"

Svar:

Der kan indføres nye love og regler om beskyttelse af miljøet og på arbejdsmiljøområdet, uden at det medfører krav om kompensation.

Selv om en ændret eller ny lov eller regel indføres for olie- og gasproducenter, udløser den ikke ret til kompensation, når den gennemføres som led i en mere generel og ikke-diskriminerende regulering med et adfærdsregulerende, ikke-fiskalt sigte, eksempelvis tiltag som led i en generel politik til beskyttelse af miljøet, forbedring af arbejdsmiljø- og sikkerhedsregler.

Regulering af forhold mellem arbejdsgivere og ansatte kan heller ikke medføre krav om kompensation.

Generelle og ikke-diskriminerende ændringer af retstilstanden kan således ikke medføre krav om kompensation.

Spørgsmål 6:

"Vil staten i tilfælde af en sænkning af selskabsskatten – måske som følge af tilnærmelse til satser i det øvrige EU – have mulighed for at opretholde aftalens balance ved at fastholde eller hæve den eksisterende selskabsskat specifikt for denne aftales bevillingshavere?"

Svar:

Der henvises til besvarelse af spørgsmål 3 (B7 - bilag 4).

Spørgsmål 7:

"Vil staten i tilfælde af nedsættelse af selskabsskatten med henvisning til aftalens begreb "balance" kunne øge "beskatningen", så balancen genoprettes f.eks. gennem en forhøjelse af OD-procenten til mere end 20?"

Svar:

Størrelsen af overskudsdeling fremgår af aftalen af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne. Staten kan ikke hæve OD-procenten uden bevillingshavernes tilslutning hertil i en ny aftale.

Der henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål 3 (B7 – bilag 4).

Spørgsmål 8:

"Vil bevillingshaverne kunne kræve kompensation med henvisning til balancen i tilfælde af en almindelig forhøjelse af selskabsskatten?"

Svar:

En almindelig forhøjelse af selskabsskatten, som også vil ramme andre end producenter af olie og gas på dansk område, vil ikke kunne medføre krav om kompensation.

Spørgsmål 9:

"Skal den "nettofordel", som omtales i kompensationsbestemmelsen, måles i procent eller i de beløb, som ministeriet angiver i forbindelse med forhandlingerne om aftalen, f.eks. mindst 2 mia. kr. årligt i perioden frem til 2012? Eller som det fremgår af de seneste tal fra ministeriet godt 3 mia. kr.?"

Svar:

I tilfælde af kompensation, vil kompensationen ikke kunne overstige den nettofordel ved aftalen, som staten løbende opnår fra og med den 1. januar 2004. Dette kompensationsmaksimum opgøres i den detaljerede aftale om kompensation som værdien for staten af:

overskudsdeling/statsdeltagelse
+ ikke-anvendelse af muligheder for overvæltning på DONG
- mistet royalty
<hr/>
= Statens nettofordel ved aftalen
<hr/>

Hvis f.eks. staten ønsker at hæve kulbrinteskatten fra de aftalte 52 pct. med virkning fra 1. januar 2013 vil årene 2004-12 danne grundlag for bestemmelse af kompensationsmaksimum.

Værdien af overskudsdeling i 2004-12 opgøres som statens faktiske provenu heraf.

Under hidtil gældende regler har DUC-selskaberne mulighed for at overvælte visse skattestramninger på DONG, hvilket i givet fald mindsker DONGs overskud og dermed statens provenu fra DONG. Med aftalen har DUC-selskaberne fraskrevet sig denne mulighed, hvilket for alle årene 2004-12 skal indregnes i statens nettofordel.

Mistet royalty udgør den royalty, som DUC-selskaberne skulle have betalt efter hidtil gældende regler anvendt på værdien af den faktiske produktion i alle årene 2004-12.

Det bemærkes, at statens samlede nettogevinst ved aftalen (af 29. september 2003) i bred forstand er væsentlig større, idet det samlede overskud til fordeling mellem staten og DUC-selskaberne stiger som direkte følge af aftalen, da produktionen nu kan optimeres på langt sigt.

Spørgsmål 10:

"Vil det være i overensstemmelse med princippet om ikke at diskriminere gennem lovgivningen at øge beskatningen for øvrige bevillingshavere, men ikke for DUC?"

Svar:

Der ligger ikke i aftalen af 29. september 2003 (mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 2003) nogen diskriminering af selskaber.

Hvis det eksempelvis besluttet yderligere at stramme kulbrinteskatten, vil det gælde for alle - også for DUC-selskaberne. Men DUC-selskaberne vil kunne opnå kompensation i henhold til aftalen herom, hvilket skal ses i lyset af de skærpede vilkår for den fremtidige udnyttelse af eneretsbevillingen.

Som det fremgår af "Redegørelse til Folketinget om Nordsøen", oktober 2003, og forslag til ændring af kulbrinteskatteloven, vil andre selskaber med ret til efterforskning og indvinding af olie og gas i Danmark, have mulighed for at tilslutte sig de samme økonomiske/beskatningsmæssige vilkår som følger af aftalen af 29. september 2003.

Spørgsmål 11:

"Vedrørende aftalens punkt V om ændringer i kulbrintebeskatningen bedes det oplyst, om ordene "med virkning for denne aftale" betyder, at ministeren agter at gennemføre særlovgivning for en bestemt bevillingshaver, mens de gældende takster og regler fortsat skal gælde for alle andre bevillingshavere, selv om staten hos disse har medejerskab i et omfang svarende til de 20 pct. OD-retigheder i DUC."

Svar:

Der vil ikke være tale om indførelse af særlovgivning. De nye regler der nu indføres vil gælde for såvel forlængelsen af eksisterende bevillinger som for fremtidige nye tilladelser til efterforskning og produktion af olie og gas.

Jævnfør svaret på spørgsmål 10 (B7 – bilag 4), vil alle andre nuværende rettighedshavere (med ret til efterforskning og produktion af olie og gas) i Danmark blive tilbudt at overgå på samme økonomiske/beskatningsmæssige vilkår, som for fremtiden vil gælde for DUC-selskaberne.

Desuden vil de ændringer i de beskatningsmæssige vilkår, der nu indføres, også være gældende for nye tilladelser til efterforskning og indvinding af olie og gas eksempelvis i forbindelse med afholdelse af en ny udbudsrunde.

Spørgsmål 12:

"Hvor store uudnyttede afskrivninger åbner ophævelsen af feltaftaler mulighed for? Beløbet samt skattefordelen ønskes oplyst."

Svar:

Efter den gældende kulbrintebeskatning skal der foretages en opgørelse felt for felt, og i den forbindelse kan der afskrives fuldt ud med årlige saldoafskrivninger på maksimalt 25 pct. og årlige kulbrintefradrag på 25 pct. vedrørende investeringer i det enkelte felt. Afskrivningerne kan medføre underskud i det pågældende felt. Med aftalen foreslås feltafgrænsningen ophævet, således at der fremover foretages en samlet opgørelse for alle felterne under ét.

Afskaffelse af feltafgrænsningen giver ikke nye afskrivningsmuligheder, og overgangsreglen er fastsat med sigte på at opretholde samme grad af udnyttelse som under gældende regler.

Nutidsværdien af de samlede feltunderskud fra den eksisterende ordning udgør i størrelsesordenen 8 mia. kr. Dette underskud kan fradrages under overgangsordningen. Med den nye kulbrinteskattesats på 52 pct. har fradraget en skatteværdi på i størrelsesordenen 4 mia. kr. Der henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål 13 (B7 – bilag 4).

Spørgsmål 13:

”Hvor stor en del af ovenstående beløb ville bevillingshaverne have haft mulighed for at afskrive uden den ny aftale, og hvilken skattemæssig værdi ville disse fradrag have haft? Svarene ønskes i kronebeløb og i procenter.”

Svar:

Hvor stor en del af de fremførte feltunderskud, bevillingshaverne ville kunne udnytte uden den nye aftale, hviler bl.a. på den fremtidige udvikling i olieprisen, dollarkursen og produktionen. Med denne usikkerhed in mente anslås det med betydelig usikkerhed, at bevillingshaverne ville kunne udnytte et beløb i størrelsesordenen 8 mia. kr. i nutidsværdi, hvilket med den nuværende kulbrinteskattesats på 70 pct. har en skatteværdi på i størrelsesordenen 5,5 mia. kr. Dette svarer til en udnyttelse på omkring 70 pct. af underskuddene.

Spørgsmål 14:

”Kan ministeren give et skøn over, hvilke yderligere investeringer bevillingshaverne ville have haft i den resterende del af bevillingsperioden frem til 2012, forudsat at bevillingen ikke blev forlænget yderligere, og vil ministeren på den baggrund oplyse, hvilke beløb beskatningen under den gældende aftale ville have indbragt, samt oplyse de tilsvarende tal efter den nye aftale? Der ønskes beløb på grundlag af historiske tal særskilt for hvert af de seneste tre år og skøn for den resterende del af perioden år for år.”

Svar:

Det er skønsmæssigt forudsat, at investeringerne for perioden 2004-2012 vil være ca. 20 mia. kr. i 2003-priser for det tilfælde, at eneretsbevillingen udløb i 2012.

I tabel A er vist provenuvirkningen ved at indføre aftalen i 2001 sammenlignet med at indføre aftalen i 2004. I statens provenu under gældende regler er der beregnet kulbrinteskat på i størrelsesordenen 12 mia. kr. frem til 2012. Dette provenu fra kulbrinteskatten er højest usikkert som følge af incitamenterne til skattemotiverede investeringer.

Tabel A. Statens provenu uden og med aftalen, indkomstårene 2001-2012, mia. kr. 2003-priser

År	Gældende regler		Aftalen
	I alt	Heraf beregnet kulbrinteskatt	I alt
2001	8,8	0,0	10,7
2002	9,2	0,1 ^{*)}	13,4
2003	7,9	0,4 ^{*)}	9,3
2004	8,7	1,4	9,7
2005	9,8	1,7	11,8
2006	9,6	1,6	11,7
2007	9,5	1,6	12,2
2008	9,4	1,6	12,2
2009	8,5	1,4	11,2
2010	7,6	1,3	10,6
2011	6,9	1,2	9,5
2012	3,7	0,0	9,1

Anm.: Faldet i provenu i 2003 skyldes primært ændring i dollarkursen. Tallene for 2001 og 2002 er revideret i størrelsesorden 0,1-0,2 mia. kr. i forhold til tabel 2 i "Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen" som følge af nye historiske oplysninger.

*) Acontobetaling.

For perioden 2004-12 er merprovenuet ved aftalen i tabel A (dvs. som tankeeksperiment gennemført med virkning fra 2001) med ca. 24 mia. kr. i 2003-priser godt 2 mia. kr. større end merprovenuet ved aftalen gennemført med virkning fra 2004. For 2001-2003 beløber merprovenuet sig til ca. 7,5 mia. kr.

Spørgsmål 15:

"Vil ministeren oplyse – belyst gennem beløb og nødvendigt beregningsgrundlag år for år – hvorledes ministeriet er kommet til den opfattelse, at resultatet vil blive en fordeling på ca. 40 pct. til bevillingshaverne og 60 pct. til staten? Vil ministeren i samme forbindelse gøre rede for det indtjeningsbegreb, som lægges til grund for antagelsen?"

Svar:

I tabel B er vist fordelingen af overskuddet for staten og DUC år for år frem til 2042.

Det benyttede indtjeningsbegreb er det samlede overskud, der teknisk ofte benævnes grundrenten. Den er defineret som bruttoindtægterne fratrukket driftsudgifter til produktion, administration, transport, forsikringer mv. samt omkostninger til investeringer i driftsmidler og efterforskning. Det vil sige det overskud, som er tilbage efter, at alle omkostninger er afholdt.

Table B. State's revenue with the agreement and DUC's surplus for income tax years 2004-2042, mio. kr. present value 2003-level.

År	Samlet overskud	Statens andel	DUCs andel
2004	16,9	9,4	7,5
2005	19,4	11,0	8,5
2006	17,0	10,2	6,9
2007	18,1	10,2	7,9
2008	17,2	9,7	7,5
2009	15,4	8,5	6,9
2010	13,7	7,7	6,0
2011	10,7	6,7	4,0
2012	10,4	6,3	4,1
2013	10,1	6,5	3,6
2014	8,7	5,6	3,1
2015	7,8	5,0	2,8
2016	7,5	4,6	2,9
2017	6,5	4,2	2,2
2018	5,8	3,7	2,1
2019	4,8	3,1	1,7
2020	4,4	2,9	1,5
2021	3,7	2,5	1,2
2022	3,1	2,1	1,0
2023	2,9	1,9	1,0
2024	2,5	1,7	0,8
2025	2,4	1,7	0,7
2026	2,0	1,4	0,6
2027	1,6	1,1	0,5
2028	1,1	0,8	0,3
2029	1,0	0,7	0,3
2030	0,9	0,6	0,2
2031	0,7	0,5	0,2
2032	0,7	0,5	0,2
2033	0,6	0,4	0,2
2034	0,5	0,4	0,1
2035	0,5	0,3	0,1
2036	0,4	0,3	0,1
2037	0,4	0,3	0,1
2038	0,3	0,2	0,1
2039	0,3	0,2	0,1
2040	0,2	0,2	0,1
2041	0,2	0,1	0,1
2042	0,2	0,1	0,1
Nutidsværdi 2004-2042	220,3	133,4	86,9

Anm.: Der kan forekomme afvigelser fra totalen pga. afrundinger.

Spørgsmål 16:

"Flere steder i aftalen nævnes, at beslutninger om udnyttelse, nedlukning m.v. skal træffes på den baggrund, at det skal være både virksomhedsøkonomisk og samfundsøkonomisk forsvarligt. Betyder det, at staten må opgive udnyttelse af visse forekomster, skønt de er samfundsøkonomisk gunstige, men ikke er det forretningsmæssigt?"

Svar:

Ved vurdering af opretholdelse af produktion eller aktiviteter på felterne i Nordsøen i øvrigt skal det vurderes, hvorvidt aktiviteterne kan finde sted på et både for samfundet som bevillingshavernes økonomisk forsvarligt grundlag. I tilfælde af uenighed herom afgøres tvisten ved voldgift.

I den fremtidige beskatning udfases og fjernes bruttoafgifterne royalty og rørledningsafgift. Det vil betyde, at der bliver større overensstemmelse mellem, hvornår det er samfundsøkonomisk og selskabsøkonomisk fornuftigt at udnytte en forekomst.

Som det fremgår af svaret på spørgsmål 18 (B7 – bilag 4), indeholder undergrundsloven muligheder for at regulere indvindingen af olie og gas. Disse muligheder gælder fortsat.

Spørgsmål 17:

"Skal ovennævnte vurdering ske for hver forekomst, boring, felt for felt, eller kan der anlægges en samlet vurdering baseret på bevillingshaverens samlede område, således at staten kan kræve udnyttelse af enkelte forekomster, selv om de ikke isoleret set er til fordel for virksomhedens økonomi?"

Svar:

I forhold til udnyttelse af forekomster har der indtil nu ikke været situationer, hvor myndighederne har haft den vurdering, at der samfundsmæssigt var basis for udnyttelse, og bevillingshaveren har haft den vurdering, at der ikke var basis for en selskabsøkonomisk fornuftig udnyttelse.

Vurderinger i forbindelse med overvejelser om nedlukning af produktion fra olie/gasfelter er endnu ikke gennemført i Danmark. I forbindelse med nedlukning af produktion skal der ske en vurdering for hver enkelt produktions- eller injektionssystem eller delsystem. Hvorledes dette defineres afgøres konkret fra sag til sag.

I henhold til aftalen af 29. september 2003 skal A.P. Møller – Mærsk fremover i tillæg til den årlige redegørelse til Energistyrelsen om den fremtidige produktion af olie og gas, angive planer for fremtidig nedlukning af felter.

Spørgsmål 18:

"Hvilke muligheder vil staten have for at pålægge bevillingshaverne at udnytte forekomster, som samfundsøkonomisk set er gunstige, men ikke er det virksomhedsøkonomisk?"

Svar:

I det eksisterende beskatningssystem anvendes bruttoafgifter (royalty/produktionsafgift og rørledningsafgift), der i praksis fungerer som en ekstra omkostning ved produktionen. Derfor kan de betyde mindre produktion og hæmme udnyttelse af marginale forekomster. Bruttoafgifterne kan tilskynde til at lukke felterne tidligere, end hvad der må betragtes som samfundsøkonomisk fornuftigt.

I det eksisterende system ville det være muligt at nedsætte eller fjerne bruttoafgifterne således at der blev en bedre overensstemmelse imellem samfunds- og selskabsøkonomiske vurderinger.

For netop at opnå denne effekt, er det aftalt, at bruttoafgifterne i det eksisterende beskatningssystem for eneretsbevillingen af 8. juli 1962 udfases og fjernes.

Indvinding af olie og gas skal fortsat ske i overensstemmelse med undergrundslovens bestemmelser.

Undergrundsloven rummer muligheder for, at økonomi- og erhvervsministeren kan foretage ændringer af godkendte indvindingsplaner og regulere indvindingen, såfremt hensynet til en forsvarlig og hensigtsmæssig indvinding taler herfor, eller tungtvejende samfundsmæssige hensyn nødvendiggør dette (undergrundslovens § 15).

Spørgsmål 19:

"Vedrørende ophævelsen af DUC's betaling for transport gennem statens rørledning bedes det oplyst, om det er tanken, at afgiften på samme måde skal ophæves for andre producenter i Nordsøen. Hvis dette ikke er tilfældet, bedes det oplyst, om det er i overensstemmelse med reglerne og EU's bestemmelser om lige konkurrence at undtage én producent for denne afgift, men opretholde den for andre producenter."

Svar:

Der vil blive fremsat forslag til ændring af lovgivningen, således at der i ordningen med det nye beskatningssystem for olie- og gasproduktionen, frem til 9. juli 2012 vil ske en modregning af rørledningsafgiften ved beregning af kulbrinteskatten, samt fastlagt at rørledningsafgiften afskaffes i det nye beskatningssystem fra 9. juli 2012.

Partnerne i DUC har hidtil betalt følgende til DONG Dansk Olie og Naturgas A/S, som ejer og driver olierørledningen:

1. Et beløb til dækning af kapitalomkostninger vedrørende finansiering af anlægget af olierørledningen mellem Nordsøen og Fredericia.
2. Et beløb til dækning af øvrige omkostninger ved driften af rørledningen.
3. Et fortjenesteelement på 5 pct. (den såkaldte rørledningsafgift) af værdien af den olie DUC-partnerne transporterer i olierørledningen.

DUC-partnerne skal som følge af aftalen af 29. september 2003 fortsat betale anlægs- og driftsomkostninger i henhold til punkt 1 og 2 ovenfor. Fra 9. juli 2012 ophæves betaling af rørledningsafgiften. Frem til dette tidspunkt modregnes rørledningsafgiften i kulbrinteskatten.

Alle andre nuværende rettighedshavere i Danmark vil blive tilbudt at overgå på samme økonomiske/beskatningsmæssige vilkår, som for fremtiden vil gælde for A.P. Møller – Mærsk' eneretsbevilling fra 1962.

Der vil således ikke være tale om forskelsbehandling.

Spørgsmål 20:

"Ministerens bedes oplyse, om en eventuel genindførelse af rørledningsafgiften, så den bringes på linje med, hvad andre producenter må betale, ifølge aftalen vil betyde, at der skal ydes kompensation til A.P. Møller – Mærsk som bevillingshaver og i givet fald i hvilket omfang."

Svar:

Det fremgår af lovforslaget om ændring af kulbrintebeskatningen, at der ikke vil være forskelsbehandling af producenter under det nye system. Rørledningsafgiften afskaffes for alle producenter i det nye beskatningssystem fra 9. juli 2012.

Genindførelse af betaling af rørledningsafgift for selskaberne i medfør af Eneretsbevillingen af 1962 vil medføre krav om betaling af kompensation. Det er en del af aftalen.

Spørgsmål 21:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilken værdi forlængelsen af koncessionen forventes at have for DUC."

Svar:

For DUC forventes en forlængelse af koncessionen frem til 2042 at have en værdi på ca. 12 mia. kr. (i hele perioden 2004-2042, bedømt på de middelforudsætninger, der fremgår af redegørelsen) i nutidsværdi i forhold til situationen, hvor DUC's koncession udløber i 2012.

Spørgsmål 22:

"Ministeren bedes redegøre for, hvorfor statens andel af overskuddet stiger over tid, selv om produktionen forventes at falde."

Svar:

Statens andel af overskuddet stiger over tid af flere grunde. For det første på grund af udløbet af overgangsreglerne for gamle feltunderskud og gamle kulbrinteafdrag. For det andet fordi at hovedparten af investeringerne ligger tidligt i perioden. Senere i perioden, hvor investeringerne er få og kulbrinteafdragene dermed mindre, vil statens andel stige. Det er baggrunden for, at statens andel stiger fra i gennemsnit 57 pct. i perioden fra 2004 til 2012 til i gennemsnit 66 pct. fra 2012 til 2042.

Spørgsmål 23:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke investerings- og omkostningsforudsætninger Energistyrelsen lægger til grund for de 3 opstillede scenarier."

Svar:

Nedenstående tabel C viser, hvilke investerings- og omkostningsforudsætninger Energistyrelsen har lagt til grund for de 3 opstillede scenarier i figur 1 i redegørelsen.

Tabel C: Investerings- og omkostningsforudsætninger til grund for de tre opstillede scenarier, 2004 - 2042

Mia. kr., 2003-priser	Lavt scenariet	Middel scenariet	Højt scenariet
Investeringer	19	34	50
Driftsomkostninger	40	68	98
Fjernelsesomkostninger	8	8	8

Spørgsmål 24:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilken rentabilitet der forventes for DUC's investeringer i perioderne 1962-2003 og 2004-2042 i de tre af Energistyrelsens opstillede scenarier."

Svar:

Økonomi- og Erhvervsministeriets beregninger af den historiske forrentning af aktiviteterne i Nordsøen er baseret på Handelshøjskolens rapport herom suppleret med oplysninger fra Energistyrelsen for regnskabsårene 2002 og 2003.

Som det fremgår af Handelshøjskolens rapport og notat vedrørende rentabilitetsanalyser af olie- og gasaktiviteterne i den danske del af Nordsøen (B7 - bilag 2), er det ikke helt enkelt at beregne rentabiliteten, bl.a. fordi, der må gøres nogle antagelser om værdien af de investeringer, der er foretaget i Nordsøen. For at vurdere rentabiliteten er der lavet en såkaldt pengestrømsanalyse og på den baggrund beregnet en gennemsnitligt nominel forrentning. Analyserne peger på, at den gennemsnitlige nominelle forrentning efter skat af aktiviteterne i Nordsøen for DUC har ligget mellem 16 og 18 pct. i perioden 1962 til 2003 afhængig af, hvilken værdi aktiverne i Nordsøen har i 2003, jf. notat vedrørende rentabilitetsanalyser af olie- og gasaktiviteterne i den danske del af Nordsøen (B7 - bilag 2).

Når det drejer sig om beregninger af de forventede fremtidige forrentninger, er der endog meget store usikkerheder. Disse knytter sig ikke mindst til at opgøre værdien af anlæg og andet udstyr i Nordsøen ved indgangen til 2004. Afhængig af, hvilken værdi disse aktiver gives svinger den forventede fremtidig forrentning betydeligt.

Derfor kan den fremtidige forrentning kun beregnes ved at ansætte aktiverne i Nordsøen til en skønsmæssig værdi.

I DUC's regnskaber er værdien af aktiverne opgjort til 30 mia. kr. ved udgangen af 2003. Det er imidlertid ganske lavt sat. Således indeholder de regnskabsmæssige værdier ikke den forskning og udvikling, der er foretaget i Nordsøen. På samme måde indeholder regnskabsopgørelserne heller ikke den knowhow om f.eks. vandrette borer som er udviklet og de nye teknologier hertil. Endvidere må værdien af aktiverne naturligvis ses i forhold til, hvilken indtægt de ville kunne skaffe i fremtiden.

De investeringer, som DUC har foretaget i Nordsøen fra 1962 til 2003, kan eksklusiv udgifter til forskning og udvikling opgøres til samlet 80 mia. kr. i 2003 priser. Da nogle af investeringerne er gamle, er værdien af aktiverne ikke lig med værdien af de samlede investeringer. Så værdien af aktiverne i Nordsøen vurderes at ligge over 30 mia. kr. og under 80 mia. kr. i 2003 priser.

Hvis værdien af aktiverne sættes til 60 mia. kr., vil den forventede fremtidige nominelle forrentning efter skat i gennemsnit være ca. 9 pct. i statens lavscenarium, ca. 12 i statens middelscenarium og ca. 13 pct. i statens højscenarium i perioden 2004 til 2042 under aftalens forudsætninger. Altså en forrentning, der ligger et stykke under det, der er realiseret historisk og væsentligt under den forrentning, som er opnået de seneste år.

Det skal i øvrigt bemærkes, at set fra et samfundsøkonomisk synspunkt er det bedst, at staten opnår en større andel af det samlede overskud samtidig med, at det fortsat er attraktivt at indvinde olie og gas fra Nordsøen for selskaberne, altså at de har en god forrentning. Beskatning, der direkte går efter

at nedsætte afkastet, kan ikke undgå at virke forvridende og dermed reducere den samfundsøkonomiske værdi af værdierne i Nordsøen. Derfor har regeringen lagt vægt på:

- at aftalen giver en samfundsøkonomisk sund og robust løsning - dvs. et stabilt skattegrundlag i modsætning til de nuværende vilkår
- at staten får en betydelig større andel af det samlede overskud fra Eneretsbevillingen, end staten har opnået historisk, og end staten ellers ville have fået fremover

Spørgsmål 25:

”Ministerens bedes opstille en tabel - svarende til tabel 7 i redegørelsen til Folketinget vedrørende Nordsøen - der viser følsomhedsberegninger på de eksisterende skatteregler frem til 2042.”

Svar:

En fremskrivning af statens provenu med de eksisterende skatteregler er behæftet med væsentlig usikkerhed. En sådan fremskrivning tager ikke hensyn til, at der med det nuværende kulbrinte-fradrag på 250 pct. er mulighed for skattetænkning i forbindelse med investeringerne. I praksis betyder det, at statens indtægter i fremskrivningen på uændrede vilkår og med et operatørskifte i 2012 overvurderer statens provenu. I perioden 2004 til 2012 indregnes således 12 mia. kr. i kulbrinteskatteindtægter. Det er højst usikkert, om disse indtægter vil kunne realiseres. Det giver derfor næsten ikke mening at foretage følsomhedsberegninger på fremskrivninger, som i forvejen er behæftet med så store usikkerheder.

Gøres det alligevel, tyder beregningerne på, at statens andel af overskuddet set over perioden som helhed i alle følsomhedsberegninger bliver væsentligt større med den nye aftale. I visse af følsomhedsberegningerne er der i perioden 2013-2042 tilfælde med lidt højere andel til staten med de nuværende regler. Men dette beror som omtalt på betydelige beregningsmæssige provenuer fra kulbrinteskatten, hvilket er urealistisk.

Tabel D. Følsomhedsberegninger for statens provenu efter gældende regler (statsandel i parentes)

Mia. kr. 2003-priser	Årligt gns. 2004-2012	2004 -2012	2013 -2042	2004 -2042	Heraf kulbrinte- skat 2004-2042
		- Mia. kr. nutidsværdi -			
1. Basisscenarium*)	8,2 (45%)	62 (45%)	40 (72%)	102 (53%)	25
<i>Følsomheder over for ændret produktion</i>					
2. Som 1, men lavt produktionsscenarium	8,1 (45%)	61 (45%)	21 (75%)	83 (50%)	19
3. Som 1, men højt produktionsscenarium	8,2 (45%)	62 (45%)	54 (70%)	116 (54%)	28
<i>Følsomheder over for oliepriser</i>					
4. Som 1, men oliepris -20% (2004-10: 17,9 USD/t)	5,1 (38%)	39 (38%)	29 (68%)	68 (47%)	10
5. Som 1, men oliepris -10% (2004-10: 20,1 USD/t)	6,6 (42%)	50 (42%)	35 (71%)	85 (50%)	17
6. Som 1, men oliepris +10% (2004-10: 24,6 USD/t)	9,8 (48%)	74 (48%)	46 (73%)	120 (55%)	33
7. Som 1, men oliepris +20% (2004-10: 26,8 USD/t)	11,4 (50%)	87 (50%)	52 (74%)	138 (57%)	41

Anm.: En 10 pct. ændring i dollarkursen har samme virkning på statens provenu som en 10 pct. ændring i olieprisen. En 10 pct. højere dollarkurs svarer til en dollarkurs på 7,65 (i stedet for 6,95). Historisk har olieprisen udvist langt større relative udsving end dollarkursen.

*) Statens forudsætninger omfatter, bl.a. oliepris: 22,355 USD/t i 2004-10 herefter gradvist stigende til 36 USD/t i 2042 (2003-priser); dollarkurs på 6,95; middel produktionsscenarium uden en aftale. Primo oktober 2003 er olieprisen over 27 USD/t. Endvidere forudsættes det, at selskaberne bringer sig i fuld kulbrinteskatteposition og dermed ikke investere sig ud af kulbrinteskatten, som der ellers er mulighed for med fradraget på 250 pct. Således har der stort set ikke været indtægter fra kulbrinteskatten historisk.

Spørgsmål 26:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke 2 underliggende produktionsforløb, herunder investeringer og øvrige omkostninger, der ligger til grund for resultaterne i tabel 5 i Redegørelsen til Folketinget vedrørende Nordsøen."

Svar:

Nedenstående tabeller viser, hvilke produktionsforløb, investerings- og omkostningsforudsætninger, Energistyrelsen har lagt til grund for resultaterne i tabel 5 i redegørelsen.

Tabel E: Produktionsforløb (Middelscenarium)

	Olie (mio. m3)	
	Med aftale	Uden aftale
2004-2042	357	303
Heraf nyt fund	19	19

NB: For naturgassen, der udgør klart den mindste del, er der i begge produktionsforløb teknisk antaget 74 mia. Nm³. Men reelt må det forventes, at gasproduktionen også vil give et lidt højere forløb med aftale.

Tabel F: Investerings- og omkostningsforudsætninger til grund for tabel 5 i redegørelsen, 2004 - 2042

Mia. kr., 2003-priser	Med aftale	Uden aftale
Investeringer	34	29
Driftsomkostninger	68	59
Fjernelsesomkostninger	8	8

Spørgsmål 27:

”Der ønskes en opstilling svarende til tabel 3 i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen for perioden 2004-12, men

- a) med den gældende aftale og lovgivning
- b) som a) men med afskaffelse af kulbrintefradraget fra 2004 og frem.”

Svar:

Ifølge aftalen vil der med virkning fra 2004 være et kulbrintefradrag for nye investeringer på 5 pct. årligt i 6 år eller i alt 30 pct.

Den første af de to nedenstående tabeller - tabel G1 - svarer til tabel 3 i Redegørelsen til Folketinget vedrørende Nordsøen.

I den anden tabel - tabel G2 - er vist statens provenu med aftalen, men uden kulbrintefradraget på 30 pct. for fremtidige investeringer.

Begge tabeller er beregnet med de samme forudsætninger på baggrund af statens middelscenarie.

Tabel G1 - Aftalen med 30 pct. kulbrintefradrag (opgjort i nutidsværdi)

Mia. kr.	Historisk 1962 – 2003*	Aftalen med 30 pct. kulbrintefradrag	
		2004-12	
	I alt	I alt	Årlig gns.
	----- mia. kr. -----		
Overskud i alt	166	139	15,4
Statens indtægter	78	80	8,9
Heraf			
-	0	26	2,9
Overskudsdeling/statsdeltagelse			
- Selskabsskat	43	32	3,5
- Royalty	24	0	0
- Rørledningsafgift	10	7	0,8
- Kulbrinteskate	1	15	1,7
	----- pct. -----		
Fordeling: Staten:DUC	47 : 53	57 : 43	

Tabel G2 - Aftalen, men uden kulbrintefradrag**

Mia. kr.	Historisk 1962 – 2003*	Aftalen, men uden kulbrintefradrag**	
		2004-12	
	I alt	I alt	Årlig gns.
	----- mia. kr. -----		
Overskud i alt	166	139	15,4
Statens indtægter	78	82	9,1
Heraf			
-	0	26	2,9
Overskudsdeling/statsdeltagelse			
- Selskabsskat	43	32	3,5
- Royalty	24	0	0
- Rørledningsafgift	10	7	0,8
- Kulbrinteskate	1	17	1,9
	----- pct. -----		
Fordeling: Staten:DUC	47 : 53	59 : 41	

Anm.: Der kan forekomme afvigelser fra totaler som følge af afrunding.

*) 2003-priser

**) Kulbrintefradraget på 30 pct. for alle nye investeringer afskaffes med virkning fra 2004.

Som det fremgår vil statens andel af overskuddet selvsagt blive lidt højere - 2 mia kr. - uden kulbrintefradrag som beregnet i tabel G2, end med kulbrintefradrag som beregnet i tabel G1.

Det skal dog samtidig bemærkes, at en fjernelse af kulbrintefradraget vil have negative virkninger for DUC-selskabernes efterforskning og investeringer, og må forventes at medføre lavere produktion og beskatningsgrundlag end beregnet. Forskellen i det statslige provenu må derfor forventes at blive mindre end angivet ovenfor.

Spørgsmål 28:

”Der ønskes en tabel svarende til tabel 7 med to ekstra rækker: En oliepris på 50 USD/t og en på 100 USD/t. Desuden ønskes en tilsvarende udvidet tabel 7, hvor det er DUC’s overskud, der fremgår.”

Svar:

Tabel H og tabel I nedenfor viser følsomhedsberegninger for henholdsvis statens og DUC’s provenu. Følsomhedsberegningerne under punkt 8 og 9 forudsætter en oliepris på henholdsvis 50 dollar pr tønde og 100 dollar pr tønde i 2004-10. I begge tilfælde stiger olieprisen med ca. 0,4 dollar pr. tønde årligt fra 2011 ligesom i grundberegningen.

Det skal samtidigt oplyses, at opgørelser af olieprisen helt tilbage til 1861 viser, at olieprisen ikke på noget tidspunkt har nået et niveau på 100 dollar pr tønde og alene har ligget over 50 dollar pr tønde i en kortere årrække i starten af 1980erne.

Table H. - Sensitivity calculations for state revenue (share in parentheses)

Mia. kr. 2003-priser	2004	2005	2006	2007	2008	Årligt gns. 2004-2012	2004 -2012	2013 -2042	2004 -2042
	----- Mia. kr. 2003-priser -----						- Mia. kr. nutidsværdi -		
1. Aftale på statens middelscenarium*)	9,8	11,9	11,4	11,9	11,8	10,6 (57%)	80 (57%)	54 (66%)	133 (61%)
<i>Følsomheder overfor ændret produktion</i>									
2. Som 1 men lavt produktionsscenarium	9,8	11,9	11,5	11,3	10,6	9,6 (56%)	73 (56%)	25 (65%)	98 (58%)
3. Som 1 men højt produktionsscenarium	9,8	11,9	11,2	11,9	11,6	11,4 (58%)	85 (58%)	80 (67%)	165 (62%)
<i>Følsomheder overfor oliepriser</i>									
4. Som 1 men oliepris -20% (2004-10: 17,9 USD/t)	6,2	7,9	7,5	8,0	8,0	7,1 (52%)	53 (52%)	40 (64%)	93 (56%)
5. Som 1 men oliepris -10% (2004-10: 20,1 USD/t)	8,0	9,9	9,5	9,9	9,9	8,9 (55%)	66 (55%)	47 (65%)	113 (59%)
6. Som 1 men oliepris +10% (2004-10: 24,6 USD/t)	11,6	13,9	13,4	13,9	13,7	12,4 (59%)	93 (59%)	61 (67%)	154 (62%)
7. Som 1 men oliepris +20% (2004-10: 26,8 USD/t)	13,4	15,8	15,3	15,8	15,6	14,1 (61%)	106 (61%)	68 (67%)	174 (63%)
8. Som 1 men oliepris på 50 USD/t i 2004-10 (og herefter gradvist stigende)	31,9	36,5	35,5	36,2	35,3	32,5 (67%)	244 (67%)	140 (70%)	384 (68%)
9. Som 1 men oliepris på 100 USD/t i 2004-10 (og herefter gradvist stigende)	71,9	80,9	79,1	80,1	77,7	71,9 (70%)	541 (70%)	297 (72%)	838 (71%)

Anm.: En 10 pct. ændring i dollarkursen har samme virkning på statens provenu som en 10 pct. ændring i olieprisen. En 10 pct. højere dollarkurs svarer til en dollarkurs på 7,65 (i stedet for 6,95). Historisk har olieprisen udvist langt større relative udsving end dollarkursen.

*) Statens middelforudsætninger, bl.a. oliepris: 22,355 USD/t i 2004-10 herefter gradvist stigende til 36 USD/t i 2042 (2003-priser); dollarkurs på 6,95; middel produktionsscenarium. Primo oktober 2003 er olieprisen over 27 USD/t.

Tabel I. - Følsomhedsberegninger for DUC (DUCs andel i parentes)

Mia. kr. 2003-priser	2004	2005	2006	2007	2008	Årligt gns. 2004-2012	2004 -2012	2013 -2042	2004 -2042
	----- Mia. kr. 2003-priser -----						- Mia. kr. nutidsværdi -		
1. Aftale på statens middelscenarium*)	7,8	9,1	7,7	9,2	9,1	7,9 (43%)	59 (43%)	28 (34%)	87 (39%)
<i>Følsomheder overfor ændret produktion</i>									
2. Som 1 men lavt produktionsscenarium	7,8	9,1	7,9	9,1	8,7	7,7 (44%)	58 (44%)	13 (35%)	72 (42%)
3. Som 1 men højt produktionsscenarium	7,8	9,1	7,6	9,2	7,9	8,2 (42%)	62 (42%)	39 (33%)	101 (38%)
<i>Følsomheder overfor oliepriser</i>									
4. Som 1 men oliepris -20% (2004-10: 17,9 USD/t)	6,4	7,6	6,2	7,7	7,7	6,5 (48%)	49 (48%)	23 (36%)	72 (44%)
5. Som 1 men oliepris -10% (2004-10: 20,1 USD/t)	7,1	8,4	7,0	8,5	8,4	7,2 (45%)	54 (45%)	25 (35%)	79 (41%)
6. Som 1 men oliepris +10% (2004-10: 24,6 USD/t)	8,4	9,9	8,4	9,9	9,8	8,5 (41%)	64 (41%)	30 (33%)	94 (38%)
7. Som 1 men oliepris +20% (2004-10: 26,8 USD/t)	9,1	10,6	9,2	10,7	10,5	9,2 (39%)	69 (39%)	33 (33%)	102 (37%)
8. Som 1 men oliepris på 50 USD/t i 2004-10 (og herefter gradvist stigende)	16,0	18,3	16,7	18,2	17,8	16,0 (33%)	120 (33%)	60 (30%)	180 (32%)
9. Som 1 men oliepris på 100 USD/t i 2004-10 (og herefter gradvist stigende)	30,9	34,8	32,9	34,6	33,6	30,7 (30%)	231 (30%)	117 (28%)	348 (29%)

Anm.: En 10 pct. ændring i dollarkursen har samme virkning på statens provenu som en 10 pct. ændring i olieprisen. En 10 pct. højere dollarkurs svarer til en dollarkurs på 7,65 (i stedet for 6,95). Historisk har olieprisen udvist langt større relative udsving end dollarkursen.

*)Statens middelforudsætninger, bl.a. oliepris: 22,355 USD/t i 2004-10 herefter gradvist stigende til 36 USD/t i 2042 (2003-priser); dollarkurs på 6,95; middel produktionsscenarium. Primo oktober 2003 er olieprisen over 27 USD/t.

Spørgsmål 29:

"Rækkevidden af klausulen vedrørende kommende ændringer i lovgivningen såsom skatter og afgifter bedes belyst. Vil det være muligt at indføre nye miljøafgifter, der gælder alle eller de fleste erhverv, også selv om de måtte ramme olie- og gasindvinding særlig hårdt, fordi det pågældende miljøproblem er særligt stort for dette erhverv? Vil det være muligt at flytte kategoriseringen af olie- og gasindvinding, når det gælder CO₂-afgift (altså om der er tale om tung proces, let proces etc.)? Vil det være muligt – uden berettiget erstatningskrav – at ophæve diskriminerende bestemmelser i skattelovgivningen, der i dag favoriserer olie- og gasindvinding?"

Svar:

Det vil være muligt at indføre nye generelle og ikke-diskriminerende miljøafgifter, uden at det vil medføre krav om kompensation. Det anses ikke i sig selv for diskriminerende, at en ændring af generelle beskatningsregler får større økonomisk betydning for bevillingshaverne og deres partnere i DUC end for andre.

Indførelse af en CO₂-kvote regulering, der er en generel ordning, der også rammer andre end producenter af olie og gas i den danske del af Nordsøen, vil således ikke kunne medføre krav om kompensation.

Selv om en ændret eller ny lov er formuleret således, at den alene er rettet mod producenter af olie og gas i Danmark, udløser den ikke ret til kompensation, når den gennemføres som led i en mere generel og ikke-diskriminerende regulering med adfærdsregulerende, ikke-fiskalt sigte, eksempelvis tiltag som led i en generel politik til beskyttelse af miljøet.

Vedrørende den sidste del af spørgsmålet om at ophæve diskriminerende bestemmelser i skattelovgivningen må der tages stilling til konkrete forslag. Kompensation efter bestemmelserne i aftalen herom omfatter eksempelvis skærpelse af den danske kulbrintebeskatning eller indførelse af andre fiskale skærper, der alene vedrører selskaber der producerer olie og gas på dansk område.

Omkring rækkevidden af kompensationsbestemmelsen henvises i øvrigt til svarene på spørgsmål 5, 6, 8, 20 (B7 – bilag 4) og 30 (B7 – bilag 5).

Spørgsmål 30:

”Hvordan påvirker aftalen muligheden for at pålægge DUC en CO₂-kvote?”

Svar:

Det fremgår af § 2, stk. 4, i aftalen om kompensationsordningen, at der ikke kan kræves kompensation ved ændringer i retstilstanden, der også gælder for andre virksomheder end producenter af olie og gas i den danske del af Nordsøen.

Indførelse af CO₂-kvoter, der er undervejs i medfør af EU-beslutninger, vil således ikke kunne medføre krav om kompensation.

Spørgsmål nr. 31:

”Hvor stor risiko påtager staten sig gennem sit medejerskab fra 2012?”

Svar:

Fra 9. juli 2012 deltager staten som partner i DUC i alle rettigheder og forpligtigelser i forhold til sin 20 pct. andel.

Ved indtrædelse i DUC som partner, overtager staten en andel på 20 pct. af anlæggene (platforme, behandlingsanlæg, rørledninger m.v.). Staten indtræder i DUC uden betaling, og påtager sig derfor også en mindre risiko end de øvrige partnere for så vidt angår allerede foretagne investeringer. For nye investeringer påtager staten sig en del af risikoen i DUC på lige fod med de øvrige partnere, det vil sige i forhold til sin andel.

Det bemærkes desuden, at udgifter til fjernelse af anlæggene er medregnet i de vurderinger af statens indtægter mv., der fremgår af blandt andet ”Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen” oktober 2003.

Spørgsmål 32:

”Har aftalen miljømæssige konsekvenser?”

Svar:

Aftalen omhandler ikke ændringer i vilkårene for de tekniske og miljømæssige aspekter af olie- og gasaktiviteterne i Nordsøen.

Alle konkrete aktiviteter vedrørende olie- og gasproduktion i Nordsøen skal fortsat godkendes efter gældende lovgivning.

Projekter skal blandt andet godkendes efter undergrundslovens bestemmelser. Hvis projekter må antages at påvirke miljøet i væsentlig grad, vil godkendelser blive meddelt på baggrund af en vurdering af de miljømæssige konsekvenser gennem en VVM-procedure.

Spørgsmål 33:

"Der ønskes et responsum fra Justitsministeriet, der kommenterer forholdet mellem grundloven og bestemmelser, der binder fremtidige Folketing med hensyn til de jure og de facto skatteudskrivningsretten."

Svar:

Justitsministeriet har udarbejdet vedlagte "Notits om forholdet mellem grundloven og en kompensationsbestemmelse i aftalen af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962", dateret 7. november 2003.

Spørgsmål 34:

"Der ønskes en kommentar til professor, dr. jur. Henrik Zahles vurdering, som (i Jyllands-Postens udlægning den 2. oktober 2003) lyder: "Dermed kan kommende Folketing på trods af aftalen øge beskatningen af A.P. Møller. Hvis det viser sig, at oliestrømmen stiger eller olieprisen ryger voldsomt i vejret, kan olieskatten hæves" – underforstået uden fuld erstatning. Er ministeren enig heri? Hvor meget skal olieprisen eller oliestrømmen stige? Vil en pris på f.eks. 50 USD/t (renset for almindelig inflation) og en produktion som i dag berettiger til en øget skat – udover de 71 eller 73 pct. som ministeren har oplyst er marginalskatten?"

Svar:

Ifølge Aftalens punkt VI, skal DUC-selskaberne kompenseres for virkningerne af ændringer i eksisterende eller af nye love og andre regler, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen. Baggrunden for kompensationsaftalen er, at DUC-selskaberne er indgået på skærpede vilkår for den fremtidige udnyttelse af den gældende eneretsbevilling. Dette har de gjort ud fra en forudsætning om, at staten ikke ved gennemførelse af andre regler af specifik betydning for DUC-selskaberne forringer de økonomiske vilkår, der danner baggrund for aftalen af 29. september 2003.

En fremtidig skærpelse af den danske kulbrintebeskatning eller indførelse af andre fiskale skærpselser, der alene vedrører producenter af olie og gas på dansk område, vil kunne medføre krav om kompensation.

Spørgsmål 35:

"Hvad er det "noget", som DUC yder, hvis olieprisen stiger til f.eks. 50 USD/t, og som berettiger, at DUC skal tjene "noget" ekstra – mange milliarder kroner?"

Svar:

Staten får en større andel af den samfundsøkonomiske værdi af olie- og naturgasproduktionen i Nordsøen. Sammenlignet med de nuværende regler er der alt i alt skabt et mere robust beskatningsgrundlag, som sikrer staten en højere andel af værdierne uanset om olieprisen er høj eller lav. Med aftalen får staten en tilfredsstillende andel af overskuddet uanset udviklingen i oliepris, dollarkurs, produktion, teknologiudvikling mv.

Hvis olieprisen stiger til 50 USD/t i 2004 til 2042, vil det samlede overskud for hele perioden til fordeling mellem staten og DUC stige til 564 mia. kr. (beregnet på statens middelscenarie) og andelen til staten stiger til 68 pct. At andelen til staten stiger skyldes, at aftalen i kraft af den sammensatte marginalsat på 73 pct., er sådan indrettet at den gennemsnitlige beskatningsprocent vokser med stigende overskud.

Spørgsmål 36:

”Hvor stor andel af overskuddet på olie- og gasindvinding modtager den norske henholdsvis den hollandske stat?”

Svar:

Modelfeltsberegninger af gennemsnitsbeskatningen med norske og hollandske regler viser, at den norske stat modtager ca. 80 pct. af overskuddet fra olie- og gasindvinding, mens den hollandske stat modtager ca. 70 pct.

Tilsvarende beregninger med aftalens regler viser en andel til den danske stat på ca. 70 pct.

Den norske stats høje andel af overskuddet fra olie- og gasindvinding skal ses i lyset af, at Norge har meget større felter. Herudover er der bedre geologiske forhold end i Danmark, hvilket gør det lettere at hente olien op.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslag om ændring af kulbrinteskatteloven og lov om ansættelse og opkrævning m.v. af skat ved kulbrinteindvinding (L 62).

Spørgsmål 37:

”Kan ministeren redegøre for, hvorledes staten vil varetage medejerskabet i DUC fra 2012, hvis DONG på det tidspunkt

- a) fortsat ejes af staten
- b) er solgt?”

Svar:

Der er ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til, hvordan statens medejerskab i DUC skal varetages.

Aftalen med A.P. Møller – Mærsk giver således staten mulighed for i de kommende år at overveje, hvilken model der bedst tilgodeser samfundets interesse. Når vi kommer tættere på 2012, hvor staten skal indtræde som partner, må det nærmere vurderes, hvilken selskabsmæssig konstruktion der vil være at foretrække.

Folketinget vil til den tid blive inddraget.

Spørgsmål 38:

”Ministeren bedes redegøre for forholdene omkring søledningerne, såfremt DONG sælges.”

Svar:

Det fremgår af regeringens debatoplæg om liberalisering af energimarkedene, at regeringen på både gas- og elområdet ønsker ejermæssig adskillelse mellem systemansvar og transmission på den ene side og konkurrenceudsatte aktiviteter på den anden. De nuværende søledninger, der forbinder gasproduktionsanlæggene med transmissionsnettet, indtager en særstilling.

Således er der indgået frivillig aftale mellem DONG A/S, DUC-selskaberne, EU-Kommissionen og de danske konkurrencemyndigheder i april 2003, der bl.a. omfatter adgangsvilkårene til søledningerne, og som vil bidrage til etableringen af et konkurrencebaseret dansk engrosmarked for naturgas. Søledningernes fremtidige status vil endvidere indgå i regeringens overvejelser og analyser af mulighederne for at privatisere DONG A/S.

Spørgsmål 39:

”Ministeren bedes redegøre for vilkår, beskatningsforhold m.v. for henholdsvis DUC-selskaberne og de øvrige selskaber med tilladelser til efterforskning og indvinding af olie og gas i den danske del af Nordsøen. Redegørelsen bedes ledsaget af en oversigt, der punkt for punkt viser fordele og ulemper for de to grupper af selskaber.”

Svar:

Nedenstående tabel giver en oversigt over vilkår og skatteforhold for Eneretsbevillingen og øvrige tilladelser til efterforskning og indvinding af kulbrinter.

Tabel J.: Oversigt over vilkår og skatteforhold for Eneretsbevillingen og øvrige tilladelser til efterforskning og indvinding af kulbrinter.

	Eksisterende koncessioner	Nye eller forlængede koncessioner*
Royalty	Nej**	Nej
Overskudsdeling/ statsdeltagelse***	20 pct.	20 pct.
Rørledningsafgift	5 pct. Med fradrag i grundlaget for skatterne.	5 pct. frem til 8. juli 2012 (modregnes i kulbrinteskatten). Herefter afskaffet.
Selskabsskat	30 pct.	30 pct.
Kulbrinteskattesats	70 pct.	52 pct.
Kulbrintefradrag	25 pct. i 10 år i alt 250 pct.	5 pct. i 6 år i alt 30 pct.
Feltafgrænsning	Opgørelse felt for felt vedr. grundlaget for kulbrinteskatten.	Samlet opgørelse for alle felter under ét vedr. grundlaget for kulbrinteskatten.
Fjernelsesomkostninger	Ingen carry back.	Carry back i kulbrinteskatten for afviklingsomkostninger
Tilladelser i produktionsfasen	Lulita, Syd Arne, Siri (1995), Nini (1995) og Cecilie (1998)	Eneretsbevillingen

*Med virkning fra 2004

** Der betales dog royalty i Lulita-tilladelsen (2. runde) og det efter en såkaldt glideskala, hvilket indebærer at afgiftssatsen vokser med produktionens størrelse efter nærmere fastsatte intervaller.

***Frem til 8. juli 2012 er der for Eneretsbevillingen tale om overskudsdeling.

Med forslag om lov om ændring af kulbrinteskate får de øvrige selskaber med tilladelser uden for eneretsbevillingen mulighed for overgang til de ”nye” skatteregler. Det er derfor ikke relevant at diskutere fordele og ulemper for de to grupper af selskaber.

Spørgsmål 40:

"Ministeren bedes oplyse, hvilke beregninger og opgørelser, der ligger til grund for oplysningen om, at DUC's overskud vil falde med 5,8 mia. kr. i 2004 som følge af aftalen med A.P. Møller-Mærsk, jf. vedlagte artikel fra Reuters Finans den 3. november 2003: "APM og VK nær aftale om skattekompensation"."

Svar:

Det fremgår af tabel 2 i "Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen", at DUC's overskud i 2003 forventes at udgøre 13,6 mia. kr. i 2003-priser. Under aftalen og med redegørelsens sædvanlige middelforudsætninger om produktion, oliepris, dollarkurs osv. skønnes DUC's overskud i 2004 at udgøre 7,8 mia. kr. i 2003-priser. Der er tale om skøn, som er underkastet en betydelig usikkerhed.

Det skønnede fald i overskuddet på 5,8 mia. kr. fra 2003 til 2004 afspejler ikke alene virkningen af aftalen, men også at en række andre forhold påvirker udviklingen i de årlige overskud, der erfaringsmæssigt af samme grund kan svinge betydeligt fra år til år.

Spørgsmål 41:

"Vil ministeren redegøre for de fordele og ulemper – af økonomisk eller anden art – der er forbundet med, at staten efter 2012 får en ejerandel på 20 pct. i DUC? Dette skal ses i forhold til den statsdeltagelse på 20 pct., som indgår i de nuværende udbudsvilkår for koncessioner, der ligger uden for aftalens eneretsområde."

Svar:

Ved udstedelse af nye tilladelser til efterforskning og produktion af olie og gas deltager staten fra starten med en andel på typisk 20 procent. Nye tilladelser udstedes normalt til en gruppe selskaber, som i fællesskab er indehavere af selve tilladelsen (i overensstemmelse med deres procentvise andel). I denne situation deltager staten via den statslige deltagelse i alle udgifter til efterforskning i overensstemmelse med statsdeltagelsens andel af tilladelsen. I tilfælde hvor der gøres kommercielle fund af olie og gas, og der skal etableres anlæg til indvinding af olie og gas, afholdes også udgifter hertil via den statslige deltagelse.

I situationen omkring A.P. Møllers eneretsbevilling fra 1962 er forholdene og udgangspunktet helt anderledes. Eneretsbevillingen fra 1962 er udstedt til A.P. Møller-selskaber, som således er indehavere af bevillingen. Til udnyttelse af denne bevilling er etableret DUC – Dansk Undergrunds Consortium - som i dag består af A.P. Møller-selskaber, Shell og Texaco.

I forbindelse med aftalen af 29. september 2003 er det aftalt, at bevillingshaverne (A.P. Møller-selskaberne) og deres partnere (Shell og Texaco) betaler 20 procent af overskuddet fra udnyttelsen af bevillingen. Fra og med den 9. juli 2003 deltager staten som partner i DUC og staten overtager en andel på 20 procent af anlæggene. Staten indtræder således på lige fod med de øvrige partnere i DUC, mens selve bevillingen, som er en fortsættelse af 1962-bevillingen, fortsat vil være udstedt til A.P. Møller-selskaber.

I nye tilladelser er staten således medindehaver af tilladelsen, mens der for fortsættelsen af 1962-bevillingen er tale om, at staten er partner i den gruppe selskaber (DUC), der indgår i samarbejdet om drift og udnyttelse af bevillingen med tilhørende rettigheder og forpligtelser. Denne forskel på organiseringen af den statslige deltagelse har ingen praktisk betydning for staten.

Der er ingen nævneværdig økonomisk forskel på, om staten har en ejerandel på 20 procent i DUC eller deltager via statsdeltagelse på 20 procent som i de nuværende udbudsvilkår for koncessioner, der ligger udenfor aftalens eneretsområde.

Staten vil efter sin indtræden som partner i DUC fra 2012 i praksis opnå alle de fordele, som DONG's deltagelse i koncessioner siden 1984 har indebåret. Indtrædelsen er vederlagsfri og fordelene består i, at staten på lige fod med de øvrige parter indtræder i rettigheder og forpligtelser i forhold til sin 20 procent andel på samme måde som DONG A/S i de nyere koncessioner. Det betyder, at staten deltager fuldt ud i beslutningsprocessen i gruppen gennem sin tilstedeværelse i de besluttende organer, har medbestemmelse i alle afgørelser samt får sin andel af indtægterne fra koncessionen.

Spørgsmål 42:

"Hvilke forudsætninger ligger til grund for de i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen opgivne tal om, hvad regeringens nye aftale vil indbringe for staten, for så vidt angår

- olie og gasproduktionens størrelse, år for år,
- priser og prisudviklingen for olie og gas, år for år, herunder effekt af dollarkurs, inflation m.m.,
- investeringsniveau for selskaberne i DUC, år for år, og
- driftsomkostninger, år for år?"

Svar:

I tabel K er vist olie- og gasproduktion, investeringsniveau og driftsomkostninger for DUC år for år i statens middelscenarie, som ligger til grund for de i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen opgivne tal om, hvad regeringens nye aftale vil indbringe for staten.

Tabel K. Olie- og gasproduktion, investeringer, driftsomkostninger og oliepris i statens middelscenarie for årene 2004-2042

År	Olieproduktion, mill. m3	Gasproduktion, mill. m3	Driftsomkostninger, DKK. pr. m3*, 2003-priser	Investeringer, mill. kr. , 2003-priser	Oliepris DKK/l, 2003- priser
2004	20	8000	97	4260	155
2005	22	8500	101	3506	155
2006	22	8500	110	4883	155
2007	22	8500	114	2903	155
2008	21	8500	119	2250	155
2009	20	7500	130	1500	155
2010	18	6500	144	1000	155
2011	17	5500	166	2600	158
2012	18	4000	194	1750	161
2013	18	3000	192	2000	164
2014	17	2250	194	2000	167
2015	16	1750	200	2000	170
2016	14	1100	206	1000	173
2017	13	600	212	1000	176
2018	12	0	218	500	179
2019	10	0	230	500	182
2020	9	0	244	250	185
2021	8	0	265	250	188
2022	7	0	294	250	191
2023	7	0	291	0	194
2024	6	0	291	0	197
2025	6	0	294	0	200
2026	5	0	300	0	203
2027	4	0	305	0	206
2028	3	0	311	0	209
2029	3	0	323	0	212
2030	2	0	339	0	215
2031	2	0	362	0	218
2032	2	0	392	0	220
2033	2	0	393	0	223
2034	2	0	394	0	226
2035	2	0	400	0	229
2036	1	0	407	0	232
2037	1	0	413	0	235
2038	1	0	420	0	238
2039	1	0	432	0	241
2040	1	0	449	0	244
2041	1	0	472	0	247
2042	1	0	502	0	250

*) Inkl. finansielle omkostninger. Når enhedsomkostningerne ganges på den producerede mængde gas, skal den oplyste gasproduktion divideres med 1000.

Der er anvendt en oliepris, der bygger på det Internationale Energiagenturs prognose for olieprisen på 22,355 dollar pr. tønde i perioden 2004 til 2012, hvorefter olieprisen stiger med 0,4 dollar pr. tønde pr. år til 36 dollar pr. tønde i 2042 (2003-priser).

Gasprisen (i DKK. pr. m³) svarer til en faktor 0,004 af olieprisen (i DKK pr. tønde).

Der benyttes en dollarkurs på 6,95 kr. pr. dollar ligesom i Finansministeriets mellemfristede fremskrivninger, inflationen er fastsat til 2 pct. pr. år og endelig regnes der med en diskonteringsrente på 6 pct., jf. "Vejledning i udarbejdelse af samfundsøkonomiske konsekvensvurderinger", Finansministeriet 1999.

Spørgsmål 43:

"Hvad indbringer kulbrintebeskatningen efter regeringens aftale, år for år, ved oliepriser som forudsat i tabel 7 i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen, ved en produktion som prognosticeret af Energistyrelsen (bedes angivet år for år) og ved forskellige investeringsniveauer (bedes angivet)? Virkningen af de forskellige beskatnings- og fradragselementer bedes angivet."

Svar:

I tabel L er vist en oversigt over statens indtægter for indkomstårene 2004-2042 for forskellige oliepriser og produktionsscenarier. Der er i den forbindelse valgt et lavt, mellem og højt produktionsscenarie, som afspejler forskellige investeringsniveauer, jf. svarene på spørgsmål 42 og 67.

Virkningen af de enkelte beskatnings- og fradragselementer er angivet i form af en opdeling af statens samlede indtægter på indtægtskilder.

Tabel L.1. Statens indtægter ved forskellige oliepriser og produktionsscenarioer, i perioden 2004-2012 og 2004-2042

Mia. kr. i nutidsværdi 2003-niveau			
År		2004-2012	2004-2042
Aftalen på statens middelscenario			
Oliepris 22,35 USD/t.	I alt	79,7	133,3
	Rørledning	6,9	6,9
	OD/SD	26,2	42,5
	Selskabsskat	31,5	49,6
	Kulbrinteskatt	15,2	34,7
Oliepris - 20 pct.	I alt	53,1	92,8
	Rørledning	5,5	5,5
	OD/SD	19,3	31,8
	Selskabsskat	22,6	35,9
	Kulbrinteskatt	5,9	19,5
Oliepris -10 pct.	I alt	66,3	113
	Rørledning	6,1	6,1
	OD/SD	22,7	37,1
	Selskabsskat	26,9	42,6
	Kulbrinteskatt	10,6	27,4
Oliepris +10 pct.	I alt	92,9	153,5
	Rørledning	7,6	7,6
	OD/SD	29,9	48,1
	Selskabsskat	36,1	56,4
	Kulbrinteskatt	19,9	42,2
Oliepris +20 pct.	I alt	106,5	177,9
	Rørledning	8,3	8,3
	OD/SD	33,3	53,7
	Selskabsskat	40,2	62,6
	Kulbrinteskatt	24,5	49,7
Andre scenarier			
Lavt	I alt	73,1	98,1
	Rørledning	6,2	6,2
	OD/SD	24,4	31,9
	Selskabsskat	29,1	37,5
	Kulbrinteskatt	13,1	21,7
Højt	I alt	85,1	165,1
	Rørledning	7,5	7,5
	OD/SD	27,8	51,6
	Selskabsskat	33,4	60,1
	Kulbrinteskatt	16,7	46,3

Anm.: Der kan forekomme afvigelser fra totaler pga. afrundinger

I scenarierne med lav og høj produktion er der anvendt en oliepris og en dollarkurs som beskrevet i svaret på spørgsmål 42. Den aktuelle oliepris er knap 30 dollar pr. tønde, mens dollarkursen er 6,30.

Spørgsmål 44:

”Der ønskes en total fortegnelse over DUC’s fradragsmuligheder – både før og efter regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk.”

Svar:

Table M giver en skematisk oversigt over særlige fradrag under såvel gældende kulbrinteskatteregler som under reglerne i henhold til aftalen af 29. september 2003.

Udgangspunktet er selskabernes overskud (indtægter minus omkostninger) som opgjort efter selskabsbeskatningens almindelige regler, herunder med anvendelse af de almindelige fradrag.

Grundlaget for kulbrinteskatten opgøres ikke længere felt for felt – dvs. feltafgrænsningen ophæves, men med overgangsregler for udnyttelsen af de historiske feltunderskud.

Fjernelsesomkostningerne er under gældende regler fradragsberettigede i grundlaget for selskabsskatten (og dermed også i grundlaget for kulbrinteskatten), hvilket videreføres under aftalen. Med aftalen gives fradrag for fjernelsesomkostninger også for de ”sidste” felter ved ophør af produktionen. Formålet hermed er at løse problemet med de gældende regler, hvor selskaberne ikke kan udnytte fradraget i situationer, hvor der ikke er positiv indkomst at modregne udgifterne i, hvilket kan give incitamentet til at lukke felter for tidligt med henblik på at udnytte fradraget. Ordningen indebærer, at staten bærer en andel af fjernelsesomkostningerne svarende til, at de havde været fradraget i grundlaget for kulbrinteskatten, jf. svaret på spørgsmål 57 (B7 – bilag 12).

Tabel M: Skematisk oversigt over særlige fradrag i beskatningen af kulbrintevirksomhed efter gældende regler samt efter aftalen

<i>Gældende regler</i>	<i>Aftalen</i>
Udgangspunkt Overskud (overskud er indtægter minus omkostninger) Særlige fradrag i grundlag for selskabsskat 8,5 pct. royalty 5,0 pct. rørledningsafgift Yderligere fradrag i grundlag for kulbrinteskatt Kulbrintefradrag for investeringer, i alt 250 pct. Selskabsskat	Udgangspunkt Overskud med fradrag af 20 pct. overskudsdeling til staten* (overskud er indtægter minus omkostninger) Yderligere fradrag i grundlag for kulbrinteskatt Kulbrintefradrag for investeringer, i alt 30 pct.** Selskabsskat (Rørledningsafgift fradrages i selve kulbrinteskatten)

*Overskudsdeling beregnes som 20 pct. af den selskabsskattepligtige indkomst uden fradrag for nettorenteudgifter.

**For investeringer afholdt inden 1. januar 2004 nedsættes kulbrintefradraget med virkning fra 1. januar 2004 fra 25 pct. til 10 pct. årligt. Fradragsretten bortfalder, når investeringen er 10 år gammel.

Spørgsmål 45:

"Det ønskes belyst, hvilke indtægter staten ville få, år for år, i perioden 2003-2012 efter Eneretsbevillingen af 1962, såfremt der indføres neutral kulbrintebeskatning efter de retningslinjer, der foreslås i "Rapport fra Kulbrintebeskatningsudvalget fra oktober 2001 (betænkning nr. 1408)", med en kulbrinteskattesats på 70 pct. (der henvises til eksempel tabel 5.8, side 106, der viser merprovenu) og ved at anvende de forudsætninger om produktion og udnyttelsesgrad, der ligger til grund for skønnet over skatteindtægter med aftalen med A.P. Møller – Mærsk, samt med og uden en statslig ejerandel på 20 pct."

Svar:

Indførelse af en neutral kulbrintebeskatning efter de samme retningslinjer, som blev foreslået af Kulbrintebeskatningsudvalget, ville indebære overgang til delvist nye beskatningsprincipper. Kulbrinteudvalgets konkrete forslag til neutral beskatning var, at kulbrintefradrag afskaffes, og der i stedet indføres et fradrag for forrentning af egenkapital. Herudover skulle skattemæssige underskud kunne fremføres med rente, handles og i sidste ende udbetales. Kulbrinteudvalget foreslog endvidere, at royalty og rørledningsafgift i praksis afskaffes via modregning i kulbrinteskatten samt en ophævelse af feltafgrænsningen.

Udover indkøring af sådanne nye beskatningsprincipper er det uafklaret, hvorvidt EU-Kommissionen ville tillade udbetaling af skatteværdien af fremførte underskud, eller om det ville blive anset for statsstøtte.

Kulbrintebeskatningsudvalget tog ikke stilling til kulbrinteskattesatsens størrelse, ligesom udvalget ikke forholdt sig til de nødvendige overgangsordninger, jf. besvarelsen af spørgsmål 66. Men som ønsket i spørgsmålet er der i beregningerne neden for antaget en kulbrinteskattesats på 70 pct. Desuden er forudsat samme overgangsregler som i aftalen med hensyn til kulbrintefradrag af investeringer gennemført før 1. januar 2004 og for underskud. Der er indregnet en rente på 3 pct. vedr. fradraget for normalforrentningen af egenkapital.

Der er i lighed med Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen som udgangspunkt indregnet en oliepris på 22,35 dollar pr. tønde i perioden 2004 til 2010, hvorefter olieprisen stiger med 0,4 dollar pr. tønde pr. år til 36 dollar pr. tønde i 2042 (2003-priser). I spørgsmål 46-48 er anmodet om

beregninger under alternative forudsætninger om oliepriser og investeringer. Resultaterne af disse beregninger er derfor inkluderet i tabel N-N2. En oliepris på 35 dollar pr. tønde i 2004-10 med den sædvanlige stigning på 0,4 dollar pr. tønde pr. år derefter indebærer en oliepris i 2042 på ca. 49 dollar pr. tønde (2003-priser). Der er desuden antaget en dollarkurs på 6,95 kr. pr. dollar.

Beregningerne er lavet på baggrund af to forskellige produktionsforløb. Ét der forudsætter, at der ikke indgås en aftale, hvorfor produktionen forventes at blive mindre, jf. svar på spørgsmål 50 og 67. Og et hvor produktionen svarer til aftaleforløbet. Resultaterne er vist i tabel N1 og N2. Endvidere sammenfatter tabel N3 tallene for en længere periode.

I scenariet baseret på et produktionsforløb svarende til, at der ikke indgås aftale, anslås den skitserede model at give et provenu på 122 mia. kr. (nutidsværdi) i 2004-42, jf. tabel N3. Der er således tale om, at den skitserede model giver et mindre provenu til staten end aftalen. Hvis der forudsættes det samme niveau for investeringer mv. som i aftalen i et system med neutral beskatning med en kulbrinteskattesats på 70 pct., skønnes staten i et produktionsforløb, svarende til at der indgås aftale, at opnå et provenu på 145 mia. kr. (nutidsværdi) i 2004-2042, jf. tabel N3.

På baggrund af forhandlingerne er det vurderingen, at indførelse af neutral beskatning med en kulbrinteskattesats på 70 pct. næppe ville kunne ske gennem en aftale. Derfor synes produktionsforløbet uden aftale mest sandsynligt.

Der er i ovennævnte beregninger ikke indregnet overskudsdeling/statsdeltagelse frem til 2012. Overskudsdeling og statsdeltagelse kan indtil 2012 kun ske i form af en aftaleløsning. I et forløb uden aftale, men med et muligt operatørskift i 2012 samt 20 pct. statsdeltagelse fra 2012 skønnes statens samlede provenu at blive 124 mia. kr. Det er 9 mia. kr. mindre end det skønnede provenu på 133 mia. kr. ved aftalen under forudsætning af et produktionsforløb uden aftale.

I spørgsmålet ønskes også gennemført tilsvarende beregninger som ovenfor, men med en statslig ejerandel på 20 pct. Statsdeltagelse for eneretsbevillingen kan ikke indføres inden 2012, med mindre der som nævnt indgås en frivillig aftale herom.

Med en neutral kulbrinteskattesats på 70 pct. vil det være vanskeligt at stille et yderligere krav om 20 pct. statsdeltagelse efter operatørskifte i 2012. En sådan samlet beskatning må forventes at gøre det vanskeligt at tiltrække og fastholde operatører.

Tabel N.3. Statens indtægter med en neutral kulbrinteskate på 70 pct. ved forskellige oliepriser og produktionsforløb for perioderne 2004-2012 og 2004-2042

Mia. kr. i nutidsværdi 2003-niveau		
År	2004-2012	2004-2042
Statens middelscenario		
Oliepris 22,35 USD/t.		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	86,8	145,4
- Scenarie uden en aftale	81,6	121,7
Oliepris -20 pct.		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	58,1	101,5
- Scenarie uden en aftale	53,8	83,2
Oliepris -10 pct.		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	72,5	123,7
- Scenarie uden en aftale	67,6	102,4
Oliepris + 10 pct.		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	101,2	167,2
- Scenarie uden en aftale	95,2	140,7
Oliepris +20 pct.		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	115,6	189,2
- Scenarie uden en aftale	109,3	160,1
 <i>Oliepris 28 USD/t.</i>		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	120,0	196,2
- Scenarie uden en aftale	116,5	169,9
 <i>Oliepris 31 USD/t.</i>		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	139,6	225,9
- Scenarie uden en aftale	135,1	195,5
 <i>Oliepris 35 USD/t.</i>		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	165,4	265,5
- Scenarie uden en aftale	160,0	230,0
Andre scenarier		
 <i>Lav produktion</i>		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	79,4	105,9
- Scenarie uden en aftale	80,5	98,7
 <i>Høj produktion</i>		
- Scenarie svarende til aftaleforløb	92,7	181,0
- Scenarie uden en aftale	81,6	137,7

Anm.: Der kan forekomme afvigelser fra totaler pga. afrundinger.

Spørgsmål 46:

”Endvidere ønskes scenariet i foregående spørgsmål vist med forskellige olieprisniveauer som i tabel 7 i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen samt med priser på 28, 31 og 35 USD og med forskellige investeringsforudsætninger afledt af mængder og prisniveau.”

Svar:

Der henvises til svaret på spørgsmål 45.

Spørgsmål 47:

”Der ønskes de samme oplysninger som i spørgsmål 45, men for perioden 2013-2042.”

Svar:

Der henvises til svaret på spørgsmål 45.

Spørgsmål 48:

”Endvidere ønskes scenariet i foregående spørgsmål vist med forskellige olieprisniveauer som i tabel 7 i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen samt med priser på 28, 31 og 35 USD stigende mod 50 USD i 2042 og med forskellige investeringsforudsætninger afledt af mængder og prisniveau.”

Svar:

Der henvises til svaret på spørgsmål 45.

Spørgsmål 49:

”Det ønskes oplyst, hvilke indtægter staten ville få fra 2013 til 2042, såfremt Eneretsbevillingen af 1962 ikke forlænges, men produktionen overtages af staten fra 2013 med f.eks. DONG som operatør og med samme effekt som antaget i de opstillede scenarier. Som forudsætninger kan opstilles flere produktionsscenarier:

- a) DUC har ændret indvindingstakt som følge af ophør af koncession (som tabel 5 i redegørelsen),
- b) middelproduktionsscenariet fra tabel 7 i redegørelsen og
- c) et højproduktionsscenarium.”

Svar:

Inden for oliebranchen er det almindeligt antaget, at et samarbejde mellem flere selskaber vil medføre den bedst mulige tilrettelæggelse af efterforskning og udnyttelse af olie- og gasforekomster. Inddragelse af flere selskaber er dels med til at sprede den økonomiske risiko, og dels sikre den større viden i arbejdet.

Var staten lige så god til at drive olieindvinding som private, kunne staten opnå maksimalt udbytte ved selv at stå for aktiviteterne. Men baggrunden for, at staten har benyttet private selskaber (suppleret med statslig deltagelse) er netop ovennævnte hensyn. Derfor forventes overskuddet at blive mindre med en total statslig overtagelse af aktiviteterne.

Det forhold tager de beregninger, der efterspørges, ikke højde for, hvorved statens provenu ved statslig overtagelse formentlig overvurderes i ikke ubetydeligt omfang.

I tilfældet uden en aftale og operatørskifte i 2013, ville den samlede produktion og overskud og dermed beskatningsgrundlaget blive mindre end med aftale, jf. besvarelsen af spørgsmål 50. Således anslås det samlede overskud til fordeling mellem staten og DUC i perioden 2013-2042 at udgøre ca. 81 mia. kr. (nutidsværdi i 2003) under aftalen bedømt på de sædvanlige middelforudsætninger om produktion, omkostninger, oliepris, dollarkurs etc., mens det samlede overskud i samme periode anslås til ca. 56 mia. kr. i produktionsforløbet uden en aftale.

Med en statslig overtagelse fra 2013 kunne staten få hele det nævnte overskud på 56 mia. kr. i 2013-42. Det er kun ca. 2 mia. kr. mere end aftalens statsprovenu i samme periode på anslået 54 mia. kr., fordi operatørskifte i 2012 indebærer, at det samlede overskud ved indvindingen bliver mindre.

Det indebærer samtidig et mindre statsligt provenu frem til 2012 (under gældende regler, hvor der endda indregnes et tvivlsomt provenu af den gældende kulbrinteskat).

Det samlede statslige provenu for hele perioden 2004-42 på anslået 118 mia. kr. ved statslig overtagelse fra 2013 er derfor formentlig overvurderet, men alligevel 15 mia. kr. mindre end aftalens anslået 133 mia. kr.

Såfremt der forudsættes en højere produktion (i tilfældet uden aftale henholdsvis i tilfældet med aftale) vil statens provenu vokse i begge situationer (ved statslig overtagelse fra 2013 henholdsvis ved aftalen) således, at forskellen på 15 mia. kr. er nogenlunde uforandret.

Beregninger med operatørskifte i 2012 baseret på middelforudsætnings scenariet fra tabel 7 i redegørelsen ville ikke være meningsfulde. Det skyldes, at der på den ene side forudsættes operatørskifte i 2012, og at produktionsforløbet fra tabel 7 i redegørelsen på den anden side forudsætter en aftale, hvorefter der ikke skal ske operatørskifte.

Spørgsmål 50:

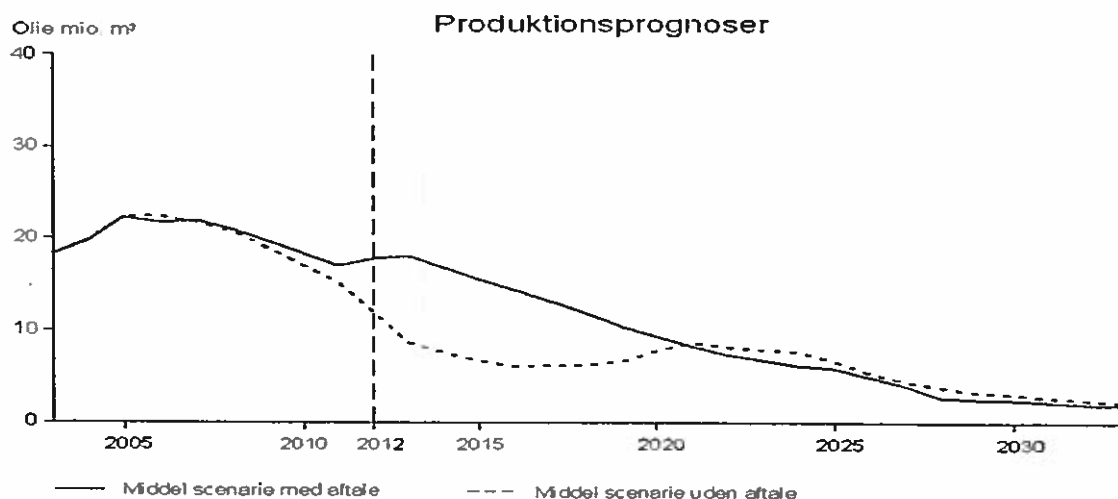
"I Redegørelse til Folketinget om Nordsøen skønnes det samlede overskud til fordeling mellem staten og DUC at blive 20 mia. kr. højere sammenlignet med en situation uden en aftale. Hvorledes fremkommer dette tal?"

Svar:

Det samlede overskud til fordeling mellem staten og DUC skønnes at blive over 20 mia. kr. højere sammenlignet med en situation uden en aftale, jf. Redegørelse vedrørende Nordsøen. Overskuddet er mere nøjagtigt beregnet til at være 27 mia. kr. større (i nutidsværdi), når der indgås en aftale i forhold til en situation uden aftale.

Baggrunden herfor er, at der må forventes en større olieproduktion i forløbet med aftale end i forløbet uden aftale. I aftaleforløbet forudsættes DUC fortsat at følge en langsigtet strategi med investeringer i ny teknologi og yderligere efterforskning. Dette kan ikke forventes at være tilfældet i forløbet uden aftale, hvor der skal ske udbud af bevillingen og derved er usikkerhed om de fremtidige rettigheder til koncessionen efter 2012. Samlet set forventes olieproduktionen over hele perioden 2004-2042 derfor at være ca. 18 pct. højere i aftaleforløbet sammenlignet med forløbet uden aftale. Figur 1 viser forventningerne til den fremtidige olieproduktion i henholdsvis aftaleforløbet og forløbet uden aftale.

Figur 1

I **aftaleforløbet** forventes DUC at fortsætte som hidtil. Det vil sige, at DUC konstant vil optimere produktionen, så den giver størst udbytte inden for koncessionsperioden, dvs. frem til 2042. Dette gøres ved at udvikle og investere i ny teknologi og ved at sætte felter i produktion på det økonomisk optimale tidspunkt.

Det skønnes af Energistyrelsen, at ny teknologi med en langsigtet optimeret produktion i de eksisterende felter vil medføre en stigning i den endelige indvinding på 125 mio. m³, der bl.a. vil indebære en fortsat positiv udvikling i indvindingsgraden svarende til en forøgelse af indvindingsgraden på ca. 5 pct.-point. Det forventes endvidere, at det lykkes DUC at gøre endnu et nyt mellemstort fund på 20 mio. m³ inden for eneretsbevillingen, svarende til ca. 6 pct. af den forventede olieproduktion. Det antages, at der igangsættes produktion fra det nye fund omkring 2012.

Samlet er der i middelscenariet skønnet en merproduktion på i gennemsnit 1,2 pct. pr. år sammenlignet med Energistyrelsens seneste 20 års-prognose for periode 2003-2022. Til sammenligning er der historisk i perioden fra 1990 til 2003 sket en forøgelse af den samlede olieproduktion fra en række felter inden for eneretsbevillingen på i gennemsnit ca. 4 pct. pr. år. set i forhold til prognoser for den forventede olieproduktion fra disse felter, som blev udarbejdet i 1990, jf. bilag 3 i Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen.

De forventede lavere stigningstakter i den fremtidige olieproduktion sammenlignet med den historiske udvikling afspejler en erkendelse af, at det bliver stadig vanskeligere at opnå yderligere

indvinding fra de kendte felter. Det bliver ligeledes stadig mere vanskeligt at gøre nye fund i takt med, at eneretsbevillingens områder bliver bedre og bedre efterforsket.

I produktionsscenarierne er der foruden forudsætninger om teknologiudvikling og nye fund også gjort antagelser om udviklingen i fremtidige investeringer og driftsomkostninger baseret på historiske data og erfaringer fra felter både inden for og uden for eneretsbevillingen. Der forudsættes gradvist stigende driftsomkostninger pr. produceret mængde olie og gas. Særlig mod slutningen af perioden frem til 2042 forventes der at komme stadig mere vand op i forbindelse med olieindvindingen, hvilket indebærer øgede omkostninger til håndtering af disse vandmængder.

I forløbet uden aftale forventes DUC at tilrettelægge produktionen på en måde, så udbyttet for DUC bliver størst muligt inden udløbet af koncessionsperioden den 9. juli 2012, hvor der skal ske et udbud med muligt skift af bevillingshaver.

DUC må forventes gradvist at ophøre med at foretage investeringer i de eksisterende felter, eftersom gevinsten først ligger efter 2012. Der vil derfor være investeringer, der ikke gennemføres på det mest gunstige tidspunkt, hvilket medfører tab af produktion, som der kun delvist vil kunne rettes op på senere.

Ved en optimeret produktion tilstræbes en ensartet og stabil dræning af feltet, hvorved der erfaringsmæssigt opnås den største indvinding. Ved en forceret produktion bliver dette mønster brudt, og en senere indvinding vanskeliggøres.

I forløbet uden aftale vil anvendelse af ny teknologi i de eksisterende felter efter Energistyrelsens vurdering kun medføre en stigning i den samlede indvinding på 72 mio. m³ svarende til en forøgelse af indvindingsgraden med ca. 3 pct.-point. Det skyldes, at den ny teknologi, som måtte være gjort tilgængelig i mellemtiden, vil have mindre oliemængder at virke på, idet nogle felter vil være lukket ned i mellemtiden. Dertil kommer, at DUC mere kortsigtet vil tilrettelægge produktionen fra felterne, således at der produceres mest muligt inden 2012.

I forløbet uden aftale er det endvidere skønnet, at produktion fra et nyt fund skønnes udskudt i 9 år. Det skyldes, at DUC vil ophøre med at efterforske efter nye olie- og gasfelter om et par år, da produktion ikke vil kunne iværksættes inden 2012 og DUC dermed ikke kan få udbytte af efterforskningen, og at den gruppe selskaber, der får koncessionen efter 2012 først kan påbegynde efterforskningen efter 2012.

Tabel 1 viser det samlede overskud og olieproduktionen for hele perioden 2004 til 2042 i aftaleforløbet og forløbet uden aftale. Endvidere viser tabellen, hvor stor en del af produktionen, der stammer fra teknologiudvikling og hvor stor en del, der stammer fra et nyt fund.